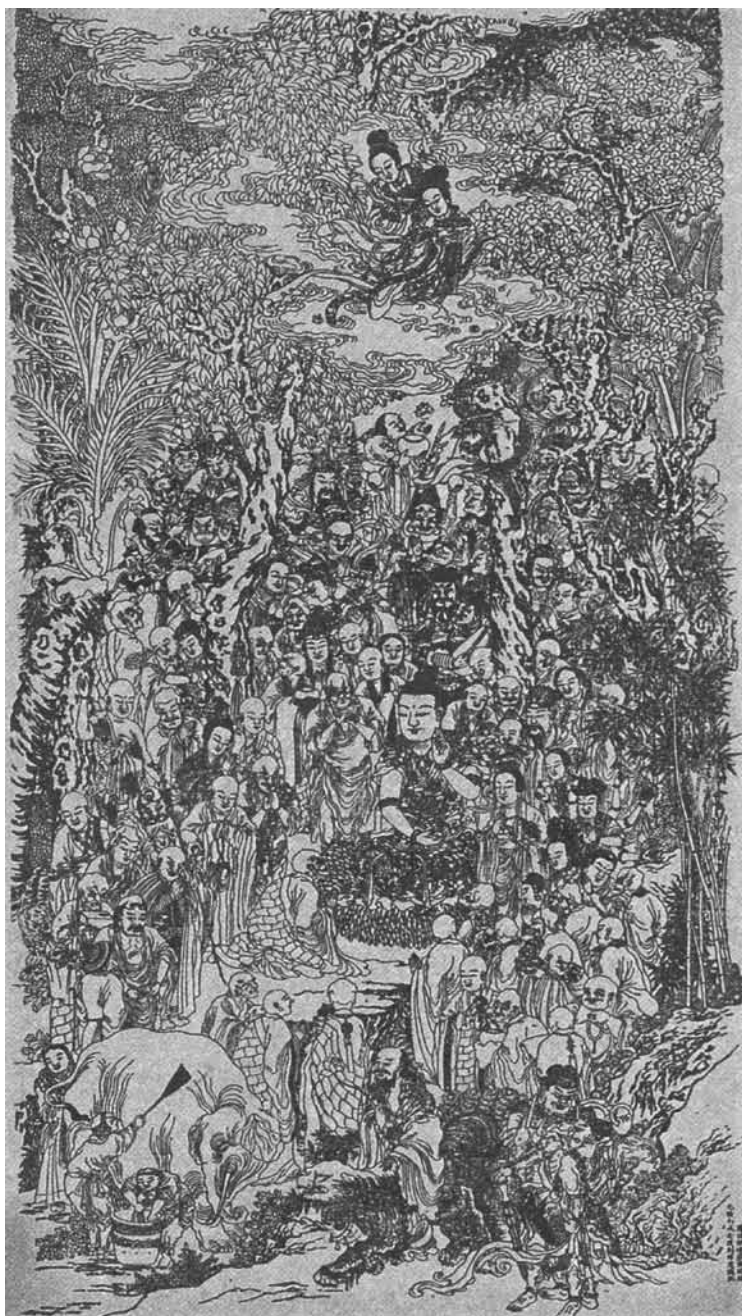

The single purpose of Buddhas' Birth into the world is to expound the forty-eight great vows of Amitabha Buddha!

័
លេខនាបណ
១

The Field of Merit

Dr. Thongvanh Norinth

For Free Distribution

1998

Buddhist Literature Society Inc;
84-32, 124th Street, Kew Gardens
Queens, New York 11415 U.S.A.

First published in 1997
Copying and reprinting is freely encouraged as a
gift of truth.

Printed for free distribution by
The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation
11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.
Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415
Email: overseas@budaedu.org
Website: <http://www.budaedu.org>

This book is strictly for free distribution, it is not for sale.

ໜັງສືນີ້ ແຈກຢາຍເປັນລັບມະຫານ, ຫ້າມຊື້-ຂາຍ

Contents

1. Preface by Kurunegoda Piyatissa Maha Thera.....	A
2. Introduction.....	1
3. The Field of Merit.....	7
4. The Three Components.....	10
5. The Rightful Gifts.....	11
6. The Wholesome Intentions.....	13
7. The Giver & the Recipient shall have pure heart.....	18
8. The Awareness of Patimokkha Discipline.....	28
9. The Awareness of the Sense door.....	59
10. The pure livelihood of Bhikkhus.....	67
11. The pure way to consume the gifts.....	73
12. Overview for lay people.....	86

ສາລະບັນ

໑. ຄຳເຫັນ ຂອງ ພຣະອາຈານ ກຸຣຸເນໂຄທະ ປິຍະຕິສະສະ ມາຫາເຊຣະ...A	
໒. ບົທນຳ.....	໑
໓. ຜູ້ອນາບຸນ.....	໗
໔. ອົງຄ໌ປະກອບ ທັງສາມ.....	໑໐
໕. ປັຈຈັຍ ບໍລິສຸທ.....	໑໑
໖. ກຸສິນ ເຈຕະນາ.....	໑໓
໗. ຜູ້ໃຫ້ ແລະ ຜູ້ຮັບ ຕ້ອງມີ ສິນ.....	໑໗
໘. ປາຕິໂມກ ສັງວອນສິນ.....	໒໑
໙. ອິນຊີ ສັງວອນສິນ.....	໕໙
໑໐. ອາຊິວະ ປະຣິສຸທທິສິນ.....	໖໗
໑໑. ປັຈຈັຍ ສັບນິສສິຕຕະສິນ.....	໗໓
໑໒. ຄວາມຮູ້ຮອບຕົວ ຂອງ ໄທບ້ານ.....	໗໖

Foreword

It fills me with great joy to see Dr. Thongvanh Norinth's writings on the Dhamma dana in the form of this new book entitled "The Field of Merit" (Punnakkhetam) for the use of monks and lay people alike. It is a pity I couldn't understand what he has written as it was written in his native tongue, but I have confidence as I had heard from him that he has written a number of books to give the Dhamma to his fellow Laotians.

Lord Buddha says, "The Dhamma will shine when it is displayed in the open" (Vivato'va Dhammo dippati..). Therefore, it is very good to hear the value of practice of the community of Monks as where they dedicated their lives to maintain the Vinaya Rules to acquire wholesomeness and to become a field of merit. Let it cause to make merits by laymen and clergy to get rid of this samsaric cycle of birth and death. While many people can earn money by writing, Dr. Norinth writes for free distribution of the Dhamma dana to make merits.

It is a pleasure if Dhamma can go into the mind of ordinary people and have a peaceful world. That is the only way we can gain the real results of having a birth as a human being. Unfortunately most people, without knowing the value of the Buddhadhamma have gone wrong which we act and react in unwholesome ways which keeps us away from peace and happiness, which is true understanding of the Dhamma. In this cycle of suffering and birth, we need to find and use all the means possible to convey the Dhamma, like Dr. Norinth has done here to bring us closer to the realization of Peace and Enlightenment in this lifetime.

Kurunegoda Piyatissa Maha Thera
84-32 124th Street.
Kew Gardens, N.Y. 11415 U.S.A.

ຄຳເຫັນ

ອັດມາ ຮູ້ສຶກມີ ຄວາມຍິນດີ ທີ່ ເຫັນ ດຣ. ທອງວັນ ບໍລິນທ໌ ຂຽນ ປຶ້ມທັມ-
ມະ ຫົວໃໝ່ ຂຶ້ນມາ ໃນ ເລື່ອງ " ເນື້ອນາບຸນ " (ບຸນຍັກເຂດຕັ້ງ) ເພື່ອ ໃຫ້
ຄຣູບາ ແລະ ໄທບ້ານ ໄດ້ຮຽນຮູ້. ເສັຽດາຍ ທີ່ ອັດມາ ບໍ່ເຂົ້າໃຈ ເນື້ອຄວາມ
ເພາະ ເປັນ ພາສາລາວ, ແຕ່ ອັດມາ ໝັ້ນໃຈ ເພາະ ລາວ ບອກ ອັດມາ ວ່າ
ລາວ ໄດ້ຂຽນ ປຶ້ມທັມມະ ຫລາຍຫົວແລ້ວ ເພື່ອໃຫ້ ຄົນລາວ ໄດ້ອ່ານ.

ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ຕັສວ່າ " ວິວິໄຕ ວາ ທັມໂມ ທິປປະຕິ " ແປວ່າ
ພຣະທັມ ຍ່ອມມີ ປະກາຍ ຮຸ່ງເຮືອງ ເມື່ອ ແບອອກ ໃນ ທີ່ແຈ້ງ. ສະນັ້ນ ມັນ
ເປັນ ມົງຄຸນ ທີ່ໄດ້ຮູ້ ການປະຕິບັດດີ ຂອງ ພຣະພິກຂຸ ທີ່ ອຸທິສ ຊີວິດ ປະຕິບັດ
ພຣະວິນັຍ ຈົນເປັນ ເນື້ອນາບຸນ. ຈົ່ງໃຫ້ ໄທບ້ານ ແລະ ຄຣູບາ ທຳບຸນ ເພື່ອ
ໃຫ້ມັນ ເຊິ່ງ ວັດສົງສານ ການວຽນຕາຍວຽນເກີດ ນີ້ເສັຽ. ຫລາຍໆ ຄົນ ຮັບ
ຈ້າງ ຂຽນໜັງສື, ແຕ່ ດຣ. ທອງວັນ ສ້າງກຸສົນ ໃນ ການຂຽນ ທັມມະ ເພື່ອ
ແຈກລ່າງ.

ມັນ ໜ້າຍິນດີ, ຖ້າ ທັມມະ ໄດ້ເຂົ້າໄປຢູ່ ໃນໃຈ ຂອງ ສາມັນຊົນ ແລ້ວ
ໂລກນີ້ ກໍຈະສງົບ. ມີ ທາງດຽວທ່ານີ້ ທີ່ ພວກເຮົາ ຄວນເຮັດ ເພື່ອ ໃຫ້ໄດ້ ຄຸນ
ຄ່າ ໃນ ການເກີດ ມາເປັນ ມະນຸສ. ແຕ່ ໜ້າເສັຽດາຍ ທີ່ ຄົນສ່ວນຫລາຍ ບໍ່ຮູ້
ທັມມະ ຂອງ ພຣະພຸທເຈົ້າ ແລ້ວ ກໍປະຕິບັດ ຜິດ ເຊິ່ງ ເຮັດໃຫ້ ພວກເຮົາ ໄກ
ຈາກ ຄວາມສຸຂ ແລະ ຄວາມສງົບ ກໍຄື ການເຂົ້າໃຈຄັກ ໃນ ພຣະທັມນັ້ນເອງ
ໃນ ວັດຈັກ ຂອງ ຄວາມທຸຂ ແລະ ການເກີດນີ້, ພວກເຮົາ ຕ້ອງຊອກຫາ
ທຸກໆທົນທາງ ເພື່ອ ແຈກຢາຍ ທັມມະ ຄືກັບ ດຣ. ທອງວັນ ໄດ້ເຮັດນີ້ ເພື່ອ
ພວກເຮົາ ຈະໄດ້ບັນລຸ ເຊິ່ງ ຄວາມສງົບ ແລະ ຕັສຮູ້ທັມ ໃນ ເວລາ ຊາດນີ້.

ກຸຣູເບໂຄທະ ປິຍະຕິສສະ ມະຫາເດຣະ
84-32 124th Street
Kew Gardens, N.Y. 11415 USA

ເນື້ອນາບຸນ

ບົທນາ

ຈຸດປະສົງທີ່ ຜູ້ຂ້າ ເຮັດປຶ້ມ ຫົວນີ້ ຂຶ້ນມາ ກໍເພື່ອ ຢາກນຳເອົາ ພຣະ ທັມ ຄຳສັ່ງສອນ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ມາໃຫ້ ຊາວພຸທບໍລິສັທ ເຮົາ ໄດ້ຮຽນຮູ້. ຜູ້ຂ້າ ໄດ້ຄົ້ນຄວ້າ ຮິບໂຮມ ມາ ຈາກ ພຣະໄຕປິດົກ ຄຳພີ ທັມມະປົທ, ຄຳພີ ທິຄະ ນິກາຍ, ຄຳພີ ມັຊຊິມະ ນິກາຍ, ຄຳພີ ຊາດົກ ແລະ ປຶ້ມທັມມະ ອື່ນ ຫລາຍຫົວ ທີ່ເປັນ ພາສາລາວ ກໍມີ, ພາສາໄທຍ໌ ກໍມີ ແລະ ພາສາອັງກິດ ກໍມີ. ນອກນີ້ ຜູ້ຂ້າ ຍັງໄດ້ ສົນທະນາ ນຳ ຄຣູບາອາຈາຣ ທີ່ ແຕກສານ ທາງທັມ ຫລາຍ ອົງຄ໌ ຈຶ່ງໄດ້ ຮິບໂຮມ ຄວາມຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ນີ້ ເຂົ້າມາເຮັດເປັນປຶ້ມ ເພື່ອ ຄຣູບາອາຈາຣ ແລະ ພໍ່ແມ່ ພີ່ນ້ອງ ຈະໄດ້ ອ່ານ ໃຫ້ເກີດ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ປະຕິບັດ ຕາມ ຖານະ ຂອງຕົນ ທັງນີ້ ກໍເພື່ອ ອະນຸເຄາະ ແກ່ ພຣະພຸທສາສນາ ໃຫ້ ຍືນຍົງ ຄົງຢູ່ ຕລອດໄປ.

ປຶ້ມນັ້ນ ຫົວນີ້ ເກື້ອກູນ ແກ່ ພຸທບໍລິສັທ ທັງໄທບ້ານ ແລະ ຄຣູບາ (ໂດຍ ສະເພາະ ຄຣູບາ ບວດໃໝ່) ທີ່ ຕ້ອງການ ຢາກຮຽນຮູ້ ກ່ຽວກັບ ຂໍ້ປະຕິບັດ ປະຈຳວັນ ຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ ບໍ່ແມ່ນ ເພື່ອ ຜູ້ທີ່ຮູ້ ແລ້ວ ຕ່າວພາໄລ.

ສັດ ທີ່ເກີດມາແລ້ວ ທຸກຮູບທຸກນາມ ລ້ວນແຕ່ ຕ້ອງການ ຄວາມສຸຂ ບໍ່ມັກ ຄວາມທຸຂ. ຖ້າ ຈະເວົ້າ ຈຳເພາະ ມະນຸສເຮົາແລ້ວ ທຸກໆຄົນ ຕ້ອງ ການ ຢາກມີ ລາພ ຍິສ ສໍຣະເສີນ ສຸຂ ທັງນັ້ນ ເຊິ່ງ ພວກເຮົາ ເອີ້ນວ່າ ມະນຸສສົມບັດ. ສົມບັດ ທັງ ມີ ຢ່າງ ຄື: ມະນຸສສົມບັດ, ສວັນສົມບັດ

ແລະ ນິພານສົມບັດ ຈະເກີດຂຶ້ນ ແກ່ບຸຄຄົນ ຜູ້ນຶ່ງນັ້ນ ກໍອາໄສ ບຸນກຸສົນ ເປັນ ປັຈຈັຍ ພື້ນຖານ. ການສ້າງບຸນກຸສົນ ມີ ຫລາຍ ວິທີ. ພວກເຮົາ ຄວນ ດຸກມ ດົນເອງ ວ່າ: " ການສ້າງບຸນກຸສົນ ນີ້ ຄວນເຮັດ ແນວໃດ ແລະ ເຮັດ ກັບ ບຸຄຄົນ ຈຳພວກໃດ ຈຶ່ງ ຈະໄດ້ ບຸນຫລາຍ? "

ສາສດາ ທັງຫລາຍ ທີ່ດັ່ງ ສາສນາ ແລ້ວສອນໃຫ້ ຄົນ ສ້າງຄຸນງາມ ຄວາມດີ, ຫລື ຄົນອື່ນ ທົ່ວໆໄປ ທີ່ສອນ ເຮືອງ ບຸນກຸສົນ ກໍດີ, ຈະສເມີ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ບໍ່ມີ. ເພາະ ສາສດາ ຫລື ຄຣູອາຈາຣ ເຫລົ່ານັ້ນ ບໍ່ເປັນ ຜູ້ ຕັສຮູ້ ແລະ ພວກເພິ່ນ ກໍບໍ່ໄດ້ປະກາສ ດົນເອງ ວ່າ ເປັນຜູ້ຕັສຮູ້. ແຕ່ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ເປັນ ຜູ້ຕັສຮູ້ ຄື ເປັນຜູ້ຮູ້ແທ້.

ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ຈະມາອຸບັດ ຂຶ້ນໃນ ໂລກມະນຸສ ແຕ່ລະ ພຣະ ອົງຄ໌ ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ ຂອງງ່າຍ ແລະ ບໍ່ມີ ເລື້ອຍໆ. ພຣະໄພທິສັດ ແຕ່ລະ ອົງຄ໌ ດ້ອງສ້າງ ປາຣະມີ ນານທິສຸດ ແລະ ຍາກທິສຸດ ຈຶ່ງສາມາດ ມາຕັສ ເປັນ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໄດ້. ໃນ ເຮືອງນີ້ ຂໍເຊີນ ທ່ານ ຜູ້ອ່ານ ຄົນ ຄວ້າເອົາ ໜັງສື ຊາດົກ ມາອ່ານ ກໍຈະຮູ້ວ່າ ພຣະພຸທເຈົ້າ ໂຄຕະມະ ຂອງ ພວກເຮົາ ໄດ້ສ້າງ ປາຣະມີ ມາ ຢ່າງໃດແດ່. ກ່ອນໜ້ານີ້ ໙໑ ກັບ ພຣະ ວິປັສສິ ສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໄດ້ ອຸບັດຂຶ້ນ ໃນ ໂລກມະນຸສ. ໑໐ ກັບ ຕໍ່ມາ ບໍ່ມີ ພຣະພຸທເຈົ້າຈັກອົງຄ໌ ມາຕັສ. ກ່ອນໜ້ານີ້ ໓໑ ກັບ ມີ ພຣະພຸທເຈົ້າ ສອງອົງຄ໌ ຄື ພຣະສີຂີສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ແລະ ພຣະເວສສະພູ ສັມມາ- ສັມພຸທເຈົ້າ ມາຕັສຂຶ້ນ ໃນໂລກ. ຕໍ່ນັ້ນ ມາ ໓໐ ກັບ ບໍ່ມີ ພຣະພຸທເຈົ້າ ຈັກອົງຄ໌ ມາຕັສ ຈົນ ມາຮອດ ກັບ ທີ່ ພວກ ເຮົາ ຢູ່ດຽວນີ້ ມີ ພຣະພຸທເຈົ້າ ໔ ພຣະອົງຄ໌. ຕັສຮູ້ ໄປແລ້ວ ໔ ອົງຄ໌ ຄື: ພຣະກະກຸສັນທະ ສັມມາສັມ- ພຸທເຈົ້າ, ພຣະໂກນາຄະມະນະ ສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ, ພຣະກັສສະປະ ສັມ- ມາສັມພຸທເຈົ້າ ແລະ ພຣະໂຄຕະມະ ສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ. ອົງຄ໌ ທີ່ ໔ ຈະ

ມາຕັສ ໃນ ອະນາຄົດ ຄື ພຣະສີອະຣິຍະເມດຕັຍ. ກັບ ຂອງພວກເຮົາ ຢູ່ ດຽວນີ້ ນັບວ່າ ແມ່ນ ກັບ ທີ່ ໂຊກ ດີ ທີ່ສຸດ.

ໃນ ຄຳພີ ພຣະທັມມະບົທ ມີເຮືອງ ເລົ່າມາ ວ່າ: ກຸລບຸດ ຄົນນຶ່ງ ໄດ້ ບວດ ເປັນ ພຣະພິກຂຸ ໃນ ສາສນາ ຂອງພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າກັສສະປະ ໄດ້ສັງຮວມ ຢູ່ໃນສິລ ປາຕິໂມກ ເປັນ ຢ່າງດີ. ນີ້ນຶ່ງ ພຣະພິກຂຸ ຮູບນີ້ ໄດ້ຂີ່ ເຮືອງ ໄດ້ຂວ້າ ຈຶ່ງ ໄດ້ຈ່ອງ ໃບໄຄ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ ໃບໄຄ້ ຂາດ. ເພິ່ນ ລົມ ປົງ ອາບັດ ອັນນັ້ນ. ກ່ອນ ຈະມໍຣະນະພາບ ພຣະພິກຂຸ ໄດ້ເຫັນ ບິນິດໃບໄຄ້ ນັ້ນ ມາປະກົດ. ເມື່ອຕາຍແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ໄປເກີດເປັນ ພະຍານາຄ ຊື່ ເອຣະ- ກະພັດ. ພະຍານາຄ ຈື່ ຊາດເກົ່າໄດ້ ຈຶ່ງຄິດວ່າ " ຍາມໃດໜ້າ ພຣະພຸທເຈົ້າ ຈະມາອຸບັດຂຶ້ນ ໃນໂລກ ອີກ ". ພະຍານາຄ ເອຣະກະພັດ ຄອງຖ້າມາ ໄດ້ ພຸທທັມດອນນຶ່ງ ຈົນ ແຜ່ນດິນ ສູງຂຶ້ນ ໄດ້ ໑ ໂຍຊນ໌. ເພື່ອ ຢາກໄດ້ ຂ່າວ ການອຸບັດຂຶ້ນ ຂອງພຣະພຸທເຈົ້າ, ພະຍານາຄ ກໍສົ່ງ ລູກສາວ ຄົນດຽວ ທີ່ ງາມ ປານ ນາງພ້າ ໃຫ້ ໄປຮ້ອງເພງ ເປັນ ຄາຕຸາ ໔ ຂໍ້ ວ່າ: ໑, ໃບ ຄື ຜູ້ ເປັນໃຫຍ່? ໒. ຜູ້ໃດ ຍັງຈົມຢູ່ ໃນ ກິເລສ ແມ່ນ ຜູ້ເປັນໃຫຍ່ ບໍ່? ໓, ຄົນ ຜູ້ເປັນໃຫຍ່ນັ້ນ ບໍ່ມີ ເຄື່ອງເສົ້າໝອງ ອັນໃດ? ໔, ຄົນຢ່າງໃດ ຈຶ່ງເອີ້ນວ່າ ຄົນໂງ່? ແລ້ວສັງ ລູກສາວ ວ່າ " ຖ້າ ຜູ້ໃດ ສາມາດຕອບ ບິສນາ ນີ້ໄດ້ ເຈົ້າ ຈຶ່ງເປັນ ພະຣິຍາ ຂອງຄົນ ນັ້ນ. ນາງນາຄກັລຍານີ ໄດ້ຂຶ້ນມາ ຮ້ອງເພງ ບິສນານັ້ນ ທີ່ ໂລກມະນຸສ ເຮົາ ສອງເທື່ອ ຕໍ່ເດືອນ ເພື່ອ ຊອກຫາ ຄົນທີ່ຮູ້ ຄຳຕອບ.

ເຈົ້ານີ້ນຶ່ງ ແຕ່ເດີກ, ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໄດ້ແຕ່ ພຣະຍານ ອອກ ໄປ ເພື່ອ ໄປດລັດ ໄດ້ເຫັນ ຊາຍໜຸ່ມ ອຸທທະຣະ ຈະສເຮັດ ໂສດາບິລ ຖ້າ ຮູ້ຄຳຕອບ ຕໍ່ ຄຳຖາມ ຂອງ ພະຍານາຄ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ອຸທທະຣະ ກຳ ລັງ ຈະໄປພົບ ລູກສາວ ຂອງພະຍານາຄ. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ກໍມາປະກົດຕໍ່ໜ້າ

ອຸທທະຣະ ດ້ວຍ ກຳລັງຮີທ ແລ້ວ ບອກຄຳຕອບ ຕໍ່ ຂໍ້ປີສນານັ້ນ. ຂໍ້ ທີ່ ໑ ໃຫ້ຕອບວ່າ... ຜູ້ ທີ່ ສຳຮວມ ຢູ່ໃນ ອິນຊີ ທັງຫົກ ແມ່ນ ຜູ້ເປັນໃຫງ່. ຂໍ້ທີ່ ໒ ວ່າ... ຜູ້ທີ່ ຈົມຢູ່ ກອງກິເລສ ບໍ່ແມ່ນ ຜູ້ເປັນໃຫງ່; ຂໍ້ທີ່ ໓ ວ່າ... ຜູ້ເປັນໃຫງ່ ນັ້ນ ຍ່ອມ ບໍ່ມີ ຕັນຫາ ແລະ ເຄື່ອງເສົ້າໝອງ ຂອງໃຈ. ຂໍ້ທີ່ ໔ ວ່າ... ຜູ້ ໃດ ສແວງຫາ ກາມມະສຸຂ ແມ່ນ ຄົນໄງ່. ພໍແຕ່ ຮູ້ ຄຳຕອບ ອຸທທະຣະ ກໍ ໄດ້ສຳເລັດ ໂສດາປະຕິບັດ. ເມື່ອ ສຳເລັດ ໂສດາບັດ ແລ້ວ ຊາຍໜຸ່ມ ກໍບໍ່ ປາດຸນາ ນາງນາຄ ຂັດຕິຍານີ ແຕ່ ລາວ ກໍໄດ້ໄປຕອບ ບັນຫາ ໃຫ້ ພະຍານາຄ ຟັງ ເພື່ອ ປໂຍຊ ແກ່ ສັດທັງຫລາຍ. ເມື່ອໄດ້ຟັງ ຄຳຕອບ ພະຍານາຄ ກໍຮູ້ ໂລດ ວ່າ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໄດ້ອຸບັດຂຶ້ນ ໃນໂລກແລ້ວ ຈຶ່ງ ຂໍຮ້ອງໃຫ້ ຊາຍໜຸ່ມ ອຸທທະຣະ ພາມາເປົ້າ ພຣະພຸທເຈົ້າ ແລ້ວເລົ່າ ເຫດການ ແຕ່ຕົ້ນ ທູນຸດວາຍ ພຣະພຸທອົງຄົ ໃຫ້ຊາບ. ພຣະພຸທອົງຄົ ຊົງ ຕັສ ວ່າ " ມະນຸສສະ ປະຕິລາໄພ ກິຈໂຈ ມັຈຈານະ ຊີວິຕັງ ກິຈຈັງ ສັທທັມມະ ສະວະນັງ ກິຈຈັງ ພຸທທານັງ ອຸປປາໂທ ກິຈໂຈ " ແປວ່າ " ການເກີດເປັນ ມະນຸສນັ້ນ ຍາກ, ຊີວິຕ ຂອງສັດ ລຳບາກ, ການໄດ້ຟັງທັມ ຂອງ ສັບຸຣຸສ ເປັນ ຂອງຍາກ ແລະ ການອຸບັດ ຂຶ້ນ ຂອງ ພຣະພຸທເຈົ້າ ທັງຫລາຍ ກໍເປັນ ຂອງຍາກ "

ສະນັ້ນເມື່ອ ເຮົາໄດ້ເກີດ ມາເປັນຄົນແລ້ວ ກໍຄວນ ຈະມີ ຄວາມດີໃຈ ເມື່ອ ເຮົາ ຄິດວ່າ " ເຮົາ ໄດ້ເກີດເປັນຄົນແລ້ວ, ຍັງໄດ້ຟັງ ພຣະທັມ ຂອງ ພຣະພຸທເຈົ້າ ອີກ ", ເຮົາ ກໍຍັງ ມີ ຄວາມດີໃຈ ເພາະ ເຫັນວ່າ ຄົນ ສ່ວນ ຫລາຍ ຢູ່ ໜ້າໂລກ ໜ່ວຍນີ້ ຍັງບໍ່ໄດ້ ສັມບັສ ກັບ ພຣະທັມຄຳສອນ ຂອງ ພຣະພຸທເຈົ້າ. ແລະ ດັ່ງ ເຮົາ ຄິດວ່າ " ເຮົາ ໄດ້ເກີດເປັນ ຄົນແລ້ວ, ໄດ້ ຟັງ ພຣະທັມຄຳສອນ ຂອງ ພຣະພຸທອົງຄົ ອີກ ແລະ ຍັງໄດ້ ບວດ ເປັນ ພິກຂຸ ສືບຕໍ່ ອາຍຸ ພຣະພຸທສາສນາ ຂອງ ພຣະພຸທອົງຄົ ອີກ ", ເຮົາ ກໍຍັງ

ຈະມີຄວາມດີໃຈ ເປັນ ທະວີຄູນ, ເພາະ ເຫັນວ່າ ຄົນ ສ່ວນຫລາຍ ຢູ່ ໜ້າ
ໂລກ ໜ່ວຍນີ້ ບໍ່ມີໂອກາດ ໄດ້ຟັງ ພຣະທັມ ຂອງ ພຣະອົງຄ໌, ແມ່ນແຕ່ ຄົນ
ທີ່ໄດ້ຟັງ ແລະ ມີ ສັທທາ ໃນ ພຣະທັມຄຳສອນ ຂອງ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ແລ້ວ
ຍັງບໍ່ມີ ໂອກາດ ໄດ້ບວດ ກໍ່ມີ ຫລາຍ. ດັ່ງ ຄິດໄດ້ຢ່າງນີ້ ບຸດຄົນໃດ ໄດ້ບວດ
ເປັນ ຄຣູບາ ກໍ່ນັບວ່າ ເປັນ ຜູ້ໂຊກດີ ທີ່ສຸດ ຫາ ອັນປຽບ ບໍ່ໄດ້.

ພຣະພຸທສາສນາ ນີ້ ບໍ່ມີແຕ່ ຄົນລາວ ນັບຖື, ຄົນທົ່ວໂລກ ມະນຸດ ນັບຖື
ແລະ ກໍ່ບໍ່ແມ່ນ ແຕ່ ມະນຸດ ທໍ່ນັ້ນ ທີ່ ນັບຖື. ພວກ ພະຍານາຄ ພະຍາຄຸທ
ເທວະດາ ພຣະຍາອິນທ໌ ພຣະພຣົມ ພະຍາຍົມ ແລະ ຍັກ ກໍ່ ພາກັນ ນັບຖື
ຄືກັນ. ມີ ຫລາຍເຮືອງ ຢູ່ ໃນ ພຣະໄຕປິດົກ ທີ່ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ໄດ້ ເທສນາ
ທັມມະ ໃຫ້ ເທວະດາ ຟັງ. ຕອນ ທີ່ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ເທສນາ ພຣະອະພິທັມ,
ພຣະພຸທອົງຄ໌ ກໍ່ໄດ້ໄປ ຈຳວັສສາ ຢູ່ທີ່ ດາວະດົງສວັນ ພຸ້ນ. ສະນັ້ນ ພຣະ-
ພຸທສາສນາ ຈຶ່ງ ເປັນ ສາສນາ ຂອງ ສາກົນຈັກກະວານ.

ໃນ ປັດສິມມະໂອວາທ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ໄດ້ຕັສສັງ ພຣະອານົນທ໌ ວ່າ:
"ເມື່ອ ເຮົາ ຕະຖາຄົດ ດັບຂັນທ໌ ເຂົ້າ ສູ່ ປະຣິນິພານ ໄປແລ້ວ ຂໍໃຫ້ ພິກຂຸ
ພິຊຸນີ ອຸປາສົກ ແລະ ອຸປາສົກາ ເປັນຜູ້ ເບິ່ງແຍງ ພຣະພຸທສາສນາ. ພຣະ
ທັມວິນັຍ ທີ່ ຕະຖາຄົດ ຕັສໄວ້ດີແລ້ວ ນັ້ນ ຈະເປັນ ສາສດາ ແທນເຮົາ. . . "
ຜູ້ຂ້າ ທີ່ ຂຽນ ປຶ້ມຫົວນີ້ ແມ່ນ ປະຕິບັດ ໜ້າທີ່ ອຸປາສົກ ທີ່ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ໄດ້
ຕັສສັງໄວ້ ເພື່ອ ພວກເຮົາ ຈະໄດ້ຊ່ຽງກັນ ຄ້າຊູ ພຣະພຸທສາສນາ ດາມ ສົມ
ຄວນ ແກ່ ຖານະ ຂອງເຮົາ ທີ່ເປັນ ພຸທບໍຣິສັທ. ປຶ້ມນັ້ງ ຫົວນີ້ ມີ ຈຸດປະສົງ
ເກື້ອກູນ ແກ່ ໄທບ້ານ ແລະ ຄຣູບາ ທີ່ຢາກ ຮຽນຮູ້ ສຶກສາ. ເຖິງ ແມ່ນວ່າ
ປຶ້ມຫົວນີ້ ຈະບໍ່ ຄົບຖ້ວນ ບໍຣິບູນ ແຕ່ກໍ່ເປັນ ແສງໄພ ທີ່ມີ ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງ
ພຽງພໍ ທີ່ ຍວງທາງ ໃຫ້ ຜູ້ມີຕາດີ ເຫັນຫົນທາງ ເດີນໄດ້ ສະດວກ ຈະບໍ່ໄດ້
ຢ່ຽບ ໜາມ ຫລື ເຕະສະດຸດ.

ດ້ວຍເຫດວ່າ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຊົງສັ່ງສອນ ສັດ ໃຫ້ມີມ ວັດສົງສານ ເພື່ອ ບໍ່ໂຍຊ ແຫ່ງ ພຣະນິພານ. ສະນັ້ນ ພິກຂຸ ກໍດີ, ພິກຂຸນີ ກໍດີ, ອຸປາສົກ ກໍດີ, ອຸປາສິກາ ກໍດີ, ບຸຄຄົນ ເຫລົ່ານີ້ ຕ້ອງໄດ້ ອາໄສ ເຊິ່ງກັນແລະກັນ ໃນ ພາຣະ ຂອງກາວເດີນທາງ ໃນ ສົງສານ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມລ່າບາກ ກັນດາວ ແລະ ຍາວນານນີ້ ໃຫ້ເຖິງ ຝັ່ງ ອັນກະເສມ ຄື ພຣະນິພານ. ສະນັ້ນ ແຕ່ ລະມື້ ທີ່ ເຮົາ ມີຊີວິດຢູ່, ພວກເຮົາ ຄວນຂົນຂວາຍ ສ້າງບຸນກຸສົນ ກໍຄື ຄວາມດົງາມ ໃຫ້ ຫລາຍທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ ຈະຫລາຍໄດ້. ບຸນກຸສົນ ຢ່າງດຽວ ທ່ານ ຈະເປັນທີ່ເພິ່ງ ແກ່ເຮົາ ໃນໂລກໜ້າ ດັ່ງ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ໄດ້ຊົງຕັດສໄວ້ ວ່າ "ບຸນຍາທິ ປໍຣະໂລກັສສະນິງ" ແປວ່າ ບຸນ ທ່ານ ເປັນທີ່ເພິ່ງ ຂອງສັດ ໃນ ປໍຣະໂລກ ພາຍໜ້າ, ສຸດທ້າຍ ບ່າຍໜ້າ ເຂົ້າສູ່ ພຣະນິພານ ກໍຕ້ອງມີ ບຸນກຸສົນ ເປັນເຄື່ອງ ຄ້າຊູ ຊຸກຍູ້ ໃຫ້ເຖິງ ໄດ້.

ດັ່ງ ຄວາມບົກບ່ອງ ຢ່າງໃດ ຫາກມີ ໃນ ປັ້ມ ຫົວນີ້, ຈະເປັນ ອັນໃດ ກໍ ແລ້ວແຕ່, ຜູ້ຂ້າ ຂໍນ້ອມຮັບເອົາ ການຕິຊົມ ຈາກທ່ານ ຜູ້ຮູ້ ທີ່ ເປັນບັນດິດ ເປັນ ນັກປຣາຊ ສລາດ ໃນ ຫ້ມ ທັງຫລາຍ ຈົ່ງໄດ້ຕໍາໜີ ໄປໃຫ້ ຜູ້ຂ້າ ຊາບ ຈະເປັນ ພຣະຄຸນ ຢ່າງຍິ່ງ.

ບຸນກຸສົນ ອັນໃດ ທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຍ້ອນ ການເຮັດ ປັ້ມ ຫ້ມມະ ຂຶ້ນມານີ້, ຜູ້ຂ້າ ຂໍໃຫ້ ທ່ານ ພຸທບໍຣິສັທ ທີ່ໄດ້ ເສັງສລະຊັພ ຊົງສ້າງ ພ້ອມ ກັບ ທ່ານ ຜູ້ອ່ານທັງຫລາຍ ຈົ່ງມີ ສ່ວນຮ່ວມ ກັບ ຜູ້ຂ້າດ້ວຍ. ປະການນຶ່ງ ຜູ້ຂ້າ ຂໍອຸທິສ ບຸນກຸສົນ ນີ້ ໄປໃກ້ ແກ່ ວິຣະກະສັດລາວ ທຸກໆພຣະອົງຄ໌, ວິຣະບຸຣຸສລາວ ທຸກໆທ່ານ ພ້ອມດ້ວຍ ນາຍ ແລະ ພົນທະຫານ ທັງຫລາຍ ທີ່ໄດ້ ເສັງສລະຊິວິດ ເລືອດ ເນື້ອ ເພື່ອ ປະເທສຊາດ ດ້ວຍ ຄວາມບໍຣິສຸທໃຈ. ປະການທີ່ ສອງ ຜູ້ຂ້າ ຂໍອຸທິສ ບຸນກຸສົນນີ້ ໃຫ້ແກ່ ມະເຫສັກ ຫລັກເມືອງ ທີ່ ຮັກສາ ແບ່ນດິນລ້ານຊ້າງ ທຸກດົນ, ທິສເໜືອ ດັ່ງແຕ່ ບາໄດບາດ່າງ ລົງມາ, ທິສ-

ໃຕ້ ດັ່ງ ແຕ່ ກະແຈຈະຊຽງແຕງ ຂຶ້ນມາ, ທີ່ສຕາເວັນອອກ ແຕ່ ສັນພູ-
ແດນແກວ ໄມ້ລົ້ມແບ່ງ ລົງມາ, ທີ່ສຕາເວັນຕົກ ດັ່ງແຕ່ ກຸງສີອະຍຸທຍາ
ຂຶ້ນມາ, ພ້ອມດ້ວຍ ພະຍາບາຄ ທຸກດົນ ທີ່ ຢູ່ ປະເທສລ້ານຊ້າງ. ປະການທີ່
ສາມ ຜູ້ຂ້າ ຂໍອຸທິສ ບຸນກຸສົນ ນີ້ ໃຫ້ ພໍ່ແມ່ ຄຣູບາ ອາຈາຣ ແລະ ທ່ານ ຜູ້ມີ
ຄຸນ ຕລອດ ເຈົ້າກັມ ນາຍເວສ ພໍ່ເກົ່າແມ່ຫລັງ ແລະ ສັພສັດ ທັງຫລາຍ ທີ່
ເປັນເພື່ອນ ທຸຂ ເກີດ ແກ່ ເຈັບ ຕາຍ ຂໍໃຫ້ມາຮັບເອົາແລ້ວ. ຈົ່ງຈເຣີນ
ດ້ວຍ ສົມບັດ ສາມປະການ ຄື ມະນຸສ ສົມບັດ ສວັນ ສົມບັດ ແລະ ນິພານ
ສົມບັດ ທຸກດົນ ທຸກອົງຄ໌ ດ້ວຍເທິ້ຍ.

ດ້ວຍຄວາມຮັກແພງ ຢ່າງຍິ່ງ.

ດຣ. ທອງວັນ ບໍຣິນທ໌

ເນື້ອນາບຸນ

ໃບ ສັດວັດ ທີ່ ຊາວນີ້ ພຣະພຸທສາສນາ ກຳລັງ ເປີຍແຕ່ ເຂົ້າມາ ຫາ
ໂລກ ຕາເວັນຕົກ. ຊາວອັງກິດ ໄດ້ ສຳປັສ ກັບຄຳສັ່ງສອນ ຂອງ ພຣະພຸທ
ສາສນາ ກ່ອນໝູ່ໝົດ ທັງນີ້ ກໍຍ້ອນ ຈັກກະພັດອັງກິດ ໄດ້ຍຶດ ເອົາ ປະເທສ
ອິນເດັຍ ເປັນເນືອງຂຶ້ນ ໃບ ສັດວັດທີ່ ໑໓ ພຸ້ນ. ຊາວອະເມຣິກັນ ກໍເລີ່ມ
ຮູ້ຈັກ ຄຳສັ່ງສອນ ຂອງ ພຣະພຸທສາສນາ ໃບສັດວັດ ນີ້ ເປັນພິເສດ. ຊາວ
ອະເມຣິກັນ ສ່ວນຫລາຍ ທີ່ ຮຽນຮູ້ ພຣະພຸທສາສນາ ນັ້ນ ແມ່ນ ຜູ້ທີ່ ມີ

ຄວາມຮູ້ສູງໆ ທາງໂລກມາແລ້ວ. ປຶ້ມ ຫລາຍຫົວ ທີ່ເປັນ ພາສາອັງກິດ ທີ່ ຜູ້ຂ້າໄດ້ ອ່ານ ກ່ຽວ ກັບ ພຣະພຸທສາສນາ ນັ້ນ ກໍຂຽນ ຈາກ ສາສດາຈາຣ ຫລື ນັກຮຽນຮູ້ ທີ່ໄດ້ ປຣິນຍາ ມາທັງ ນັ້ນ. ນອກນີ້ ວິຊາ ແພທສາດ ໃນ ຫລາຍໆ ມະຫາວິທະຍາລັຍ ທີ່ ອະເມຣິກາ ມີ ມະຫາວິທະຍາລັຍ Howard University of Massachusetts ເປັນຕົ້ນ ກໍໄດ້ເອົາ ພຣະພຸທສາສນາ ເຂົ້າໄປ ພົວພັນ ໃນ ການປົວພະຍາທ ຂອງ ຄົນເຈັບ ໂດຍສະເພາະ ຂແບງ ສະມາທິ ພາວະນາ. ນອກນີ້ ຊາວອະເມຣິກັນ ທີ່ ມີ ສັທທາ ປາສາທະ ໃນ ພຣະພຸທສາສນາ ກໍໄດ້ ພາກັນ ເສັງສລະຊັພ ສ້າງເປັນ ວັດ ຫລື ເປັນບ່ອນ ປະຕິບັດ ກັມມະຖານ ພາວະນາ ມີ ວັດເມດຕາ ທີ່ ຣັດ ມັສສາຈູເສທ ເປັນ ຕົ້ນ. Metta Vihara, Insigth Meditation Society, Pleasant St. Barre MA 01005 (Tel: 617-635-9261). ຜູ້ຂ້າ ເຄີຍໄປ ປະຕິບັດທັມ ແລະ ດວາຍ ປັຈຈັຍ ຢູ່ ວັດເມດຕາ ນີ້ຫລາຍ ເທື່ອ ແລ້ວ ກໍສັງເກດ ເຫັນ ວ່າ ຊາວອະເມຣິກັນ ປະຕິບັດ ພຣະພຸທສາສນາ ຕາມ ຄຳສອນແທ້ ເລີ່ມ ແຕ່ ການໃຫ້ທານ ຣັກສາສິລ ແລະ ພາວະນາ. ຄົນສ່ວນຫລາຍ ທີ່ມາ ວັດ ເມດຕາ ນີ້ ແມ່ນມາ ເພື່ອ ປະຕິບັດທັມ ເຊິ່ງມີ ລັກສະນະ ຄື ກັບ ການເຂົ້າ ກັມ ຂອງ ພຣະສົງຄ໌ ຢູ່ ເມືອງລາວເຮົາ. ກ່ອນ ຈະປະຕິບັດທັມ ທຸກຄົນ ດ້ອງ ຣັກສາສິລ ກູ ພົດທຸກຄົນ ບໍ່ມີ ຂໍ້ຍົກເວັ້ນ.

ບັນພະບຸຣຸສ ຂອງພວກເຮົາ ໄດ້ຕັ້ງ ຮີດ ໑໒ ໄວ້ ໃຫ້ ລູກຫລານ ສືບຕໍ່ ການເຮັດບຸນ ປະຈຳເດືອນ ໄວ້ ອັນນີ້ ແມ່ນ ໂອກາສດີ ທີ່ ພວກເຮົາ ຈະໄດ້ ເຂົ້າວັດເຮັດບຸນ ຢ່າງໜັງ ເດືອນໃດ ເທື່ອນຶ່ງ. ຄົນລາວເຮົາ ສ່ວນຫລາຍ ມີ ສັທທາ ໃນການໃຫ້ທານ ແຕ່ ການຮັກສາສິລນັ້ນ ຍັງພາກັນ ຖືເບົາຢູ່ ຫລື ວ່າ ເປັນ ຍ້ອນສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ພາເປັນ. ຫລາຍຄົນ ຄົງບໍ່ຮູ້ຈັກ

ວ່າ ບົລບຸນ (ອະນິສົງ) ຂອງ ການຮັກສາສິລນັ້ນ ແຮງກວ່າ ອະນິສົງ ການ-
ໃຫ້ທານ. ເຮືອງນີ້ ມີປະກົດ ຢູ່ໃນ ຄຳພິ ຊາດົກ ເຮືອງ ພຣະເນມິຣາຊ.

ໃນ ກາງຄືນ ນີ້ນຶ່ງ, ພຣະອົງຄ໌ ຊົງມີ ຄວາມສົງໄສວ່າ ບົລບຸນ ຂອງ
ການ ຮັກສາ ສິລ ແລະ ບົລບຸນ ຂອງການໃຫ້ທານ ສອງຢ່າງນີ້ ອັນໃດ ຈະ-
ແຮງກວ່າກັນ. ໃນ ຂນະນັ້ນ ບັນທຸກັມພົນ ສີລາອາສ ຂອງ ພຣະຍາອິນທ໌
ຜູ້ເປັນໃຫຍ່ ໃນ ດາວະດົງສວັນ ກໍແຂງ ກະດ້າງ. ທ້າວສັກກະ ພິຈາຣະນາ
ກໍຮູ້ເຫດນັ້ນ ວ່າ ເປັນຍ້ອນ ພຣະເນມິຣາຊ ຊົງມີ ຄວາມສົງໄສ ໃນ ບົລບຸນ
ຂອງການຮັກສາ ສິລ ແລະ ບົລບຸນ ຂອງການໃຫ້ທານ. ທ້າວສະຫັສສະນັຍ
ຈຶ່ງລົງມາ ແກ້ ຄວາມສົງໄສ ນັ້ນວ່າ " ຂ້າແຕ່ ບໍ່ຣົມບໍ່ຟິດ, ອະນິສົງ ຂອງ
ການຮັກສາສິລນັ້ນແລ ມີ ຫລາຍກວ່າ ອະນິສົງ ຂອງການໃຫ້ທານ ". ພ້ອມ
ດຽວກັນ ທ້າວສະຫັສມບໍດີ ກໍໄດ້ຍົກເອົາ ອະດີຕນິທານ ນາເລົ່າປະກອບ ໃຫ້
ພຣະເຈົ້າເນມິຣາຊ ຊາບ ແລະ ຫາຍສົງໄສ.

ເມື່ອ ຄວາມຈິງ ເປັນດັ່ງນີ້ແລ້ວ, ເປັນຫຍັງ ຊາວພູທເຣົາ ຈຶ່ງບໍ່ນິຍົມ
ຮັກສາສິລ ແຕ່ ມັກໃຫ້ທານ? ຄຳຕອບງ່າຍໆ ກໍຄື ວ່າ ການຮັກສາສິລ ນັ້ນ
ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະບໍ່ໄດ້ເສັຽ ປັຈຈັຍ ອັນໃດ ກໍຕາມ, ແຕ່ ເຮັດຍາກ ເພາະ
ຈະຕ້ອງຕໍ່ສູ້ ກັບ ກິເລສ. ສ່ວນ ການຈເຣິນ ພາວະນາ ນັ້ນ ແຮງໄກ ເພາະ
ສິລ ເປັນບາຫກ້າວ ຂອງພາວະນາ. ເມື່ອບໍ່ມີ ການຮັກສາສິລ ແລ້ວ ການ
ພາວະນາ ກໍຍ່ອມ ບໍ່ຢາກເຮັດ. ການໃຫ້ທານນັ້ນ ເຮັດງ່າຍ. ເຖິງຢ່າງ ນັ້ນ
ກໍຕາມ, ພວກເຮົາ ສ່ວນຫລາຍ ຮູ້ແລ້ວວ່າ ໃຫ້ທານ ຕ້ອງໄດ້ ບຸນ, ແຕ່
ຈະໄດ້ຫລາຍ ຫລື ໄດ້ໜັງ ນັ້ນ ກໍຍ່ອມຂຶ້ນ ຢູ່ນຳ ອົງຄ໌ປະກອບ, ແລະ ແນ່-
ນອນ ໝົດທຸກຄົນ ທີ່ໃຫ້ທານແລ້ວ ຕ້ອງຕອບ ເປັນສຽງດຽວກັນ ວ່າ ຢາກ
ໄດ້ ບຸນຫລາຍທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ ຈະຫລາຍໄດ້.

ອົງຄົ້ນປະກອບ ທັງສາມ

ສະນັ້ນ ພວກເຮົາ ທີ່ຫວັງ ບຸນກຸສົນ ກໍຕ້ອງ ສຶກສາ ໃຫ້ ເຂົ້າໃຈຄັກ ແລ້ວປະຕິບັດຕາມ ພຸທຸໂອວາທ ຈຶ່ງຈະເປັນການດີ. ການສ້າງບຸນກຸສົນ ໃນ ພຣະພຸທສາສນາ ນັ້ນ ພຣະພຸທອົງຄົ້ນ ຊົງສອນ ໄວ້ ພໍເປັນ ສັງເຂບວ່າ ມີ ມີ ຢ່າງຄື ທານ ສິລ ແລະ ພາວະນາ. ການໃຫ້ທານ ນີ້ ນັກປຣາຊບັນດິຕ ເພິ່ນ ຍັງແບ່ງອອກ ເປັນ ມີ ຢ່າງອີກ ຄື: ອາມິສທານ ອະໄພຍທານ ແລະ ຫັມມະທານ. ອາມິສທານ ເພິ່ນ ກໍແບ່ງອອກເປັນ ກຸໝວດ ຄື ທານະປະຮິຈາຄະປາຣະມີ, ທານະປະຮິຈາຄະອຸປະປາຣະມີ, ທານະປະຮິຈາຄະປະຣະມັດຕະປາຣະມີ, ອັງຄະປະຮິຈາຄະປາຣະມີ, ຊີວິຕະປະຮິຈາຄະປາຣະມີ, ບຸຕຕະປະຮິຈາຄະປາຣະມີ ແລະ ພະຮິຍາປະຮິຈາຄະປາຣະມີ.

ໃນທີ່ນີ້ ຜູ້ຂ້າ ຈະອະທິບາຍ ເຮືອງ ອາມິສທານ ຫລື ການທານ ປັຈຈັຍ ໔ ເຊິ່ງ ພວກເຮົາ ເຮັດເລື້ອຍໆ ໃຫ້ ພໍ່ແມ່ ພີ່ນ້ອງ ໄດ້ອ່ານ ເພື່ອ ຄວາມ ເຂົ້າໃຈ ວ່າ ການໃຫ້ທານ ທີ່ດີ ແທ້ນັ້ນ ເປັນແນວໃດ ແລະ ເຮັດ ແນວໃດ.

ຄົນເຮົາ ທີ່ເກີດມາແລ້ວ ຕ້ອງມີ ກິເລສ ມີ ຢ່າງ ຕິດຕົວມາພ້ອມ. ກິເລສ ທັງໝົດ ຄື: ໂລພະ ໄທສະ ແລະ ໂມຫະ. ຄວາມຊົ່ວທັງຫລາຍ ທີ່ ພວກເຮົາ ໄດ້ເຫັນ ໄດ້ຍິນ ຄົນເຮັດ ຄູ່ນີ້ນີ້ ຕາມຂ່າວຕ່າງໆ ມີ ຂ່າວ ທາງ ໄທສະພາບ ເປັນດັ່ນ ແມ່ນ ເນື່ອງ ມາຈາກ ກິເລສ ທັງໝົດ ຢ່າງນີ້ ຫລື ຢ່າງ ໃດຢ່າງນຶ່ງ ເປັນມູລເຫດ. ການໃຫ້ທານ ຄື ການເສັງສລະ ຫລື ການບໍຣິຈາຄານີ້ ມີ ຈຸດປະສົງ ໔ ຢ່າງຄື: ໑, ການໃຫ້ທານ ມີ ຈຸດປະສົງ ຈະ ຫລຸດ ບ່ອນ ຄວາມໂລພ (ຄື ຄວາມຢາກໄດ້ ບໍ່ພໍຈັກເທື່ອ) ໃຫ້ ຫລຸດໜຶ່ງລົງ. ໒, ການໃຫ້ທານ ມີ ຈຸດປະສົງ ຈະສົງເຄາະ ຄົນອື່ນ ໃຫ້ໄດ້ຮັບ ຄວາມສຸຂກາຍ

ສະບາຍໃຈ. ແຕ່ ບົລທີ່ ພຽງໄດ້ຮັບ ນັ້ນ ແມ່ນ ບຸນກຸສົນ. ການໃຫ້ທານ ທີ່ ສົມບູນແບບ ໃນ ພຣະພຸທສາສນານັ້ນ ດ້ອງປະກອບດ້ວຍ ອົງຄ໌ ມີ ປະການ ຈຶ່ງຈະໄດ້ ອານິສົງ ຫລາຍ. ອົງຄ໌ ປະກອບ ທັງ ມີ ນີ້ ຄື: ໑, ປັຈຈັຍ ຈະໃຫ້ ທານນັ້ນ ດ້ອງເປັນຂອງ ບໍ່ນິສຸທ ຄື ໄດ້ມາ ດ້ວຍ ຄວາມສຸຈຣິດ. ໒, ຜູ້ໃຫ້ ດ້ອງ ມີ ກຸສົນເຈຕະນາ. ໓, ຜູ້ໃຫ້ ແລະ ຜູ້ຮັບ ດ້ອງ ມີ ສິລ ອັນ ບໍ່ນິສຸທ.

໑. ປັຈຈັຍ ບໍ່ນິສຸທ

ປັຈຈັຍ ທີ່ຈະໃຫ້ ທານນັ້ນ ຈະແມ່ນຫຼັງ ກໍຕາມ ຄວນໄດ້ມາ ດ້ວຍ ຄວາມສຸຈຣິດ ແປວ່າ ແນວໃດ? ເງິນ ຫລື ວັດຖຸຢ່າງອື່ນ ທີ່ ເຮົາ ໄດ້ມາ ຍ້ອນ ຢາດເໝືອ ແຮງງານ ແລະ ສະຕິປັນຍາ ໂດຍ ທາງຊອບທັມ ນັ້ນ ເປັນ ຂອງບໍ່ນິສຸທ. ເງິນເຮັດການ ບາງຄັ້ງ ກໍບໍ່ ບໍ່ນິສຸທແທ້. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ ນາຍ ຈ້າງ ບອກໃຫ້ ທ້າວສີ ວ່າ: " ຂ້ຽ ຈະຈ່າຍ ໃຫ້ ເຈົ້າ ມື້ນຶ່ງ ກູ ຊົ່ວໂມງ. ໃນນັ້ນ ຂ້ຽ ຈ່າຍ ເວລາອາຫານທ່ຽງ ໓໐ ນາທີ ແລະ ເວລາ ສ່ວນຕົວອີກ ໒໐ ນາທີ. ຖ້າ ທ້າວສີ ໄດ້ເງິນ ຄ່າແຮງງານ ກູ ຊົ່ວໂມງ ດ້ວຍ ການເຮັດ ວຽກ ກູ ຊົ່ວໂມງ ໑໐ ນາທີ ຕໍ່ມື້, ເງິນ ທີ່ ໄດ້ມານັ້ນ ບໍ່ນິສຸທ. ຖ້າ ທ້າວສີ ທ່າງານ ຫລຸດ ກູ ຊົ່ວໂມງ ໑໐ ນາທີ, ເງິນ ທີ່ໄດ້ ມານັ້ນ ກໍບໍ່ບໍ່ນິສຸທ. ຖ້າ ວຽກ ທີ່ ທ້າວສີ ເຮັດນັ້ນ ເປັນວຽກ ທີ່ເປັນໜ້າ ແຕ່ ທ້າວສີ ເຮັດແລ້ວກ່ອນ ເວລາ, ເງິນ ທີ່ ໄດ້ມາ ກໍບໍ່ນິສຸທ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ ນາຍຈ້າງ ບອກວ່າ " ໃຫ້ ເຈົ້າ ເຮັດວຽກ ໃຫ້ຂ້ຽ ໃຫ້ໄດ້ ໑໕ ກະດານ ມື້ນີ້. " ນາຍຈ້າງຄຳນວນ ແລ້ວ ວ່າ ຄົນທັມມະດາ ເຮັດ ໑໕ ກະດານ ແລ້ວ ດ້ອງໃຊ້ ເວລາ ປະມານ ກູ ຊົ່ວໂມງ ແຕ່ ທ້າວສີ ເປັນຄົນຊ່ານາງວຽກ ຄ່ອງແຄ້ວວ່ອງໄວ ເຮັດ ວຽກ

ໂມງ ແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີວຽກໜ້າໃໝ່ອີກ. ເງິນ ທີ່ລາວ ໄດ້ມາ ເປັນຄ່າ ແຮງ-
ງານ ກູໝູ່ໂມງ ບັນ ບໍ່ນິສຸທ. ເລື່ອງ ເລັກງນັ້ງຽງ ຢ່າງນີ້ ມັກເຫັນ ເລື້ອຍໆ
ຈິ່ງໄດ້ ຂຽນອອກມາ ໃຫ້ ພໍ່ແມ່ ພີ່ນ້ອງ ນຳເອົາໄປ ພິຈາຣະນາ.

ເງິນ (ຫລື ຢ່າງອື່ນ) ທີ່ໄດ້ມາ ແບບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ເປັນ ຂອງ ບໍ່ບໍ່ນິສຸທ:

໑. ບິ້ນ, ລັກ ເອົາມາ.

໒. ກຳໄຮ ຈາກ ການຄ້າຂາຍ ແຕ່ ໂລບ ຕາຊັງ ຕາຊິງ.

໓. ເງິນ ສັຮາຊບັງຫລວງ, ຫລື ເງິນໂລບ ໜ້າທີ່ການງານ. ຂ້າຮາຊການ
ສມັຍ ພຣະຮາຊອານາຈັກລາວ, ທັມມະດາ ໂມງເຂົ້າການ ເພິ່ນ ແມ່ນ ກູ
ໂມງເຊົ້າ, ແຕ່ ດວໂມງແລ້ວ ຍັງ ບໍ່ເຫັນ ໜ້າ ຮອດ ໂຮງການ. ລາງເທື່ອ
ລູກນ້ອງ ໄດ້ເອົາ ໜັງສື ໄປໃຫ້ເຊັ່ນ ຢູ່ບ້ານ. ເງິນເດືອນ ຂ້າຮາຊການ ຜູ້
ນັ້ນ ບໍ່ເປັນຂອງບໍ່ນິສຸທ. ເງິນ ທີ່ ພວກພໍ່ຄ້າ ຈ່າຍໃຫ້ ເຈົ້າໜ້າທີ່ ພາສີອາ-
ກອນ ເພື່ອຢາກ ຫລີກເວັ້ນ ການເສັຽ ພາສີ ໃຫ້ຫລວງ.

໔. ເງິນ ໄດ້ມາ ດ້ວຍການຕັດສິນ ແບບມີອະຄະຕິ ຂອງຜູ້ພິພາກສາ.

໕. ເງິນ ໄດ້ມາ ຍ້ອນ ການຫລິ້ນ ການພະນັນ.

໖. ເງິນ ໄດ້ມາ ຍ້ອນການຊື້ຈ້າງ ຈອບອອຍ.

໗. ເງິນ ໄດ້ມາ ຍ້ອນ ການຄ້າຂອງເຖື່ອນ, ຂາຍ ຂອງບຶດກົດໝາຍ,
ຂາຍ ຄົນ (ພວກຫາເງິນ ນຳ ແມ່ຈ້າງນາງເລງ), ຂາຍອາຈຸທ, ຂາຍຢາ-
ພິດ, ຂາຍຂອງເມົາ ມີຂາຍເຫລົ້າ ເປັນຕົ້ນ, ເຖິງ ຈະຖືກ ກົດໝາຍ ກໍ
ຕາມ ແຕ່ ບຶດສິລທັມ.

໘. ເງິນ ໄດ້ມາ ຍ້ອນການບັງຄັບ ໜີບເດັງ.

໙. ເງິນ ໄດ້ມາ ຍ້ອນ ຄວາມໄງ່ຈ້າ ຂອງຄົນອື່ນ ແລ້ວ ສວຍໂອກາດ ຄື
ຕົວະດັ້ມ ເອົາມາ.

໑໐. ເງິນ ໄດ້ມາ ຍ້ອນການຕົວະຍົວະ ຫລອກລວງ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ:
ທ້າວ ສາ ຕົວະ ນາຍໝໍວ່າ ຕົນເອງ ເຈັບ ເຮັດວຽກການບໍ່ໄດ້. ໃຫ້ ນາຍໝໍ
(ຫລື ຊື້ຈ້າງ ນາຍໝໍ) ເຮັດໃບຢັ້ງ ຍືນການເຈັບໃຫ້ ເພື່ອ ຈະໄດ້ ເອົາໄປ
ໃຫ້ ເຈົ້າ ໝ້າທີ່ ຂໍກິນເງິນເສັງອົງຄະ, ເງິນ ທີ່ໄດ້ມາ ກໍບໍ່ບໍລິສຸທ.
໑໑. ຂ້າສັດ ເອົາ ເນື້ອ ມາ ເຮັດບຸນ.

໒. ກຸສິນເຈຕະນາ

ການໃຫ້ທານ ອັນໃດອັນນຶ່ງ ຍ່ອມມີເຈຕະນາ ທັງ ມີຢ່າງ ຄື: ເຈ-
ຕະນາ ກ່ອນ ໃຫ້ ທານ, ເຈຕະນາ ໃນ ເວລາ ໃຫ້ທານ ແລະ ເຈຕະນາ
ຫລັງຈາກ ໃຫ້ທານໄປແລ້ວ. ທັງ ມີ ເຈຕະນານີ້ ຈະ ຕ້ອງເປັນ ກຸສິນ ຈຶ່ງ
ຈະໄດ້ ບຸນຫລາຍ. ເຈຕະນາ ທີ່ເປັນ ກຸສິນນັ້ນ ຄື ເຈຕະນາ ຢ່າງໃດ? ເຈ-
ຕະນາ ທີ່ ເປັນ ກຸສິນ ນັ້ນ ກໍຄື ເຈຕະນາ ທີ່ ປະກອບໄປ ດ້ວຍ ສັທທາ ແລະ
ປາສາທະ.

ສັທທາ: ແປວ່າ ຄວາມເຊື່ອ. ຄື ເຊື່ອວ່າ ໃຫ້ທານ ແລ້ວ ຕ້ອງໄດ້ບຸນ.
ສັທທານີ້ ຊາວພຸທເຮົາ ມີແລ້ວ ແລະ ກໍພໍເຂົ້າໃຈຢູ່. ແຕ່ ປາສາທະ ນັ້ນ
ບໍ່ຄ່ຽ ຈະເຂົ້າໃຈ ປານໃດ.

ປາສາທະ: ແປວ່າ ຄວາມເຫລື້ອມໃສຂອງໃຈ. ເຈຕະນາ ທີ່ມີ ປາສາທະ
ປະກອບນັ້ນ ແມ່ນ ເຈຕະນາ ທີ່ ສະອາດ ບໍລິສຸທ. ຜູ້ ໃຫ້ທານ ບໍ່ໄດ້ ປະສົງ
ສິ່ງອື່ນໃດ ນອກຈາກ ບຸນກຸສິນຢ່າງດຽວ.

ເຈຕະນາ ທີ່ ຈະກ່າວ ຕໍ່ໄປນີ້ ບໍ່ແມ່ນ ເຈຕະນາ ທີ່ ມີ ປາສາທະ:

໑. ໂລພະເຈຕະນາ: ຄື ຄົນທີ່ໃຫ້ທານ ໜັງ ແຕ່ ຢາກໄດ້ຫລາຍ. ຄື ທານ ໄປ ໕ ແຕ່ ຢາກໄດ້ມາ ໑໐໐. ຫລື ວ່າ ໃຫ້ ທານ ໄປແລ້ວ ແຕ່ ດ້ອງການ ຢາກໃຫ້ ຄົນຍ້ອງຍໍສໍາຮະເສີນ.

໒. ໂມຫະເຈຕະນາ: ຄື ໃຫ້ທານ ແບບໂງ່ງ ບໍ່ຮູ້ຈັກຫຼັງ. ເຫັນ ໝູ່ ເຮັດ ກໍ ເຮັດໄປນ່າ ຊື່ໆ, ບໍ່ຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ເຖິງ ດັ້ນປາຍ ສາຍເຫດ ຂອງການໃຫ້ ທານນັ້ນ. ຄົນພວກນີ້ ມັກຖືກ ຕົວະດົ້ມ ໄດ້ງ່າຍໆ.

໓. ພະຍາເຈຕະນາ: ເຈຕະນາຍ້ານ ຫລື ເກງໃຈ. ເຊັ່ນ ຕົວຢ່າງ ຜູ້ ມາຂໍ ແຕ່ ເງິນນັ້ນ ເປັນຄົນ ທີ່ ຕົນເອງ ຮັກແພງນັບຖື ຫລື ເປັນ ຜູ້ໃຫຍ່ ໃນຕະກຸນ ເຮົາ ກໍເລີຍໃຫ້ທານ ໄປ. ແຕ່ ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ ດ້ວຍສັທທາ ປາສາທະ ແຕ່ ໃຫ້ ດ້ວຍ ຄວາມເກງໃຈ. ເພາະວ່າ ຖ້າບໍ່ໃຫ້, ກໍຍ້ານ ຜູ້ມາ ຂໍແຕ່ເງິນນັ້ນ ເສັງ ໃຈ ກໍເລີຍໃຫ້ໄປ.

໔. ມານະເຈຕະນາ: ຄື ເຈຕະນາ ທີ່ ມີ ລັກສະນະ ຂົ່ມເພີນຍໍໂຕ. ຄື ຄົນໆ ນຶ່ງ ໃຫ້ ທານຫລາຍກວ່າ ໝູ່ ແລ້ວ ຄິດ ຫລື ເວົ້າວ່າ ເຮົາ ໃຫ້ທານ ຫລາຍ ກວ່າ ໝູ່ ບໍ່ມີໃຜທໍ່.

໕. ໂທສະເຈຕະນາ. ກໍຄື ໃຫ້ທານ ໃນເວລາໃຈຮ້າຍ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ ເຮົາ ກໍາລັງ ໃຈຮ້າຍ ຢູ່ ຍ້ອນເມື່ອຍ ຫລື ຫົວເຂົ້າ ຫລື ຍ້ອນແນວໃດ ກໍຕາມ, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ໃຫ້ທານ ໃນເວລານັ້ນ. ດ້ອງໃຫ້ ຈິຕໃຈມັນອ່ອນ ໂທສະລົງ ກ່ອນ. ເມື່ອ ຈິຕໃຈ ອ່ອນໂຍນ ແລະ ມີ ສັທທາ ປາສາທະແລ້ວ ຄ່ຽງໃຫ້ທານ ຖ້າ ເຮົາ ໃຫ້ທານ ໃນເວລາໃຈຮ້າຍນັ້ນ ຈະເປັນອັນຕະຮາຍ ແກ່ ການທານ ຂອງເຮົາ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ ທີ່ ຜູ້ຂ້າ ຍົກມາ ໃຫ້ ທ່ານເຫັນນີ້.

ຫລາຍທ່ານ ອາດຈະຖາມວ່າ " ຖ້າວ່າ ເຮົາ ໃຫ້ທານ ດ້ວຍ ຈິຕ ທີ່ ມີ ເຈຕະນາ ທີ່ ກ່າວມາ ຂ້າງເທິງນັ້ນ, ຈະບໍ່ໄດ້ ບຸນບໍ ? " ບຸນນັ້ນ ໄດ້ ຍ້ອນ ມີ

ສັທທາ ແຕ່ ປາສາທະ ນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ ຕົວບຸນ ທີ່ໄດ້ຮັບນັ້ນ ບໍ່ຮືບຮຸນ, ດັ່ງນິທານ ທີ່ ຜູ້ຂ້າ ຈະຍົກ ມາເລົ່າ ສູ່ທ່ານພັງ ຕໍ່ໄປນີ້.

ນິທານ ນາງປັນຈະປາປາ: ຊ່າງປັນໝໍ້ ຄົນນຶ່ງ ພາລູກສາວ ໄປຊຸດ ດິນດາກ ເພື່ອຈະເອົາມາ ປັ້ນໝໍ້ຂາຍ. ລູກ ສາວ ກໍໄປ ຊຸດດິນ ນຳ ພໍ່ ແຕ່ເຊົ້າ ເທົ່າ ສວາຍ ທັງເມື່ອຍ ທັງຫົວເຂົ້າ. ໃນເວລານັ້ນ ໄດ້ມີ ພຣະປັຈເຈກກະພຸທເຈົ້າ ອົງຄົນຶ່ງ ເຫາະມາ ແຕ່ ປ່າຫີມະພານ ມາບິນດະບາດ ດິນດາກ ເພື່ອ ຈະເອົາໄປ ໂບກປາ ກຸດີ ທີ່ເປັນ ຮູ, ໄດ້ມາ ສືບຢູ່ ບ່ອນ ນາຍຊ່າງໝໍ້ ກຳລັງ ຊຸດດິນຢູ່ນັ້ນ. ນາຍຊ່າງໝໍ້ ເຫັນແລ້ວ ກໍບອກໃຫ້ ລູກສາວ ເອົາ ດິນດາກ ໄປ ໃສ່ບາດ ໃຫ້ເພິ່ນ ຈັກໝໍ້. ລູກສາວ ນາຍຊ່າງໝໍ້ ນັ້ນ ທັງເມື່ອຍ ທັງ ຫົວເຂົ້າ ດິນຕົວ ກໍເປື້ອນ ດ້ວຍຂີ້ດົມ (ລາວກຳລັງໃຈຮ້າຍ) ຂຶ້ນໃຈພໍ່ ບໍ່ ໄດ້ ກໍໄດ້ເອົາ ດິນດາກ ກ້ອນນຶ່ງ ໂຍນເປະ ລົງໄປ ໃນ ບາດ ຂອງ ພຣະປັຈເຈກກະພຸທເຈົ້າ ອົງຄົນນັ້ນ ດ້ວຍໂທສະ. ດ້ວຍຕົວ ການໃຫ້ທານ ດິນດາກນີ້ ຜູ້ເປັນພໍ່ ໄດ້ມາເກີດ ໃນ ຕະກູນເສດຖີ. ລູກສາວ ກໍໄດ້ມາເກີດ ນຳອີກ ແຕ່ ມີຮ່າງກາຍ ພິການ ໕ ບ່ອນ. ຄົນທັງຫລາຍ ຈຶ່ງເອີ້ນ ນາງ ນີ້ ວ່າ ນາງປັນຈະປາປາ (ນາງບາບຫ້າແຫ່ງ). ໑, ຂາແຢ່ງ; ໒, ຕາເຫລືອກ; ໓, ປາກ ບ້ຽວ; ໔, ແຂນ ງວັກ ແລະ ໕, ມີ ແຫວ. ອັນນີ້ ແມ່ນຕົວ ແຫ່ງ ໂທສະເຈດະນາ ໃນເວລາໃຫ້ທານ ດິນດາກນັ້ນ. ແຕ່ວ່າ ຍ້ອນຕົວບຸນ ທີ່ ນາງ ໄດ້ໃຫ້ ທານ ດິນດາກນັ້ນ ພາໃຫ້ ກາຍສຳຕັສ ຂອງນາງ ນີ້ມນວນ ຍິ່ງກວ່າ ກາຍສຳຕັສ ຂອງນາງໃດ ໃນໂລກ. ໝາຍຄວາມວ່າ ຖ້າຊາຍໃດ ໄດ້ຖືກ ເມື່ອ ຕ້ອງກາຍ ນາງແລ້ວ, ຕ້ອງ ເປັນຮ້ອງເປັນໄທ້ ຢາກໄດ້ ນາງມາເຊີຍຊົມ. ຖ້າ ນາງ ໃຫ້ທານ ດິນດາກ ດ້ວຍ ຈິດ ທີ່ມີ ປາສາທະ, ລາວ ເກີດມາຊາດ ນີ້ ກໍຈະໄດ້ເປັນ ຍອດຍິງ ຫາບ່ອນດີ ບໍ່ມີ.

ໂທສະເຈຕະນາ ທີ່ ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ ອີກຢ່າງນຶ່ງ ກໍຄື ເມື່ອ ເຮົາ ຫ້າງຫາ ຈະເຮັດ ບຸນເຮືອນ. ຜູ້ ທີ່ມີ ວຽກຫລາຍກວ່າເພິ່ນ ແມ່ນ ແມ່ເຈົ້າເຮືອນ. ເລີ້ມແຕ່ ການອອກຕລາດ, ການຄົວກິນ, ການແຕ່ງ ພາເຂົ້າ ແລະ ຢ່າງ ອື່ນໆ ອີກ. ສ່ວນ ພໍ່ເຈົ້າເຮືອນ ກໍຮັບແຂກ ແລະ ບາງຄັ້ງ ກໍເອີ້ນໃຊ້ ແມ່ ເຈົ້າເຮືອນ ທີ່ ກຳລັງຊັ້ນຂ້ຽວ ນຳອາຫານ ການກິນ ວ່າ... ເອົາ ອັນນັ້ນ ໃຫ້ ແດ່, ອັນນີ້ ໃຫ້ ແດ່, ບາງຄັ້ງ ໄດ້ປະ ວຽກທີ່ງົມຢູ່ ໄປຮັບໃຊ້ ພໍ່ເຈົ້າເຮືອນ. ບັງເອີນ ໄພໄພໝັ້ນ ເວລານັ້ນ ໂທສະ ອາດຈະເກີດ. ຮອດ ເວລາ ຍາທ່ານ ມາເຖິງ, ແມ່ເຈົ້າເຮືອນ ກໍຍັງຊັ້ນຂ້ຽວ ເຮັດພາເຂົ້າ ມາ ຖວາຍ ຍາທ່ານ ເຮັດຫຽງນຳ ກໍບໍ່ທັນ, ເວລານີ້ແຫລະ ໂທສະ ຈະເກີດໄດ້ ງ່າຍທີ່ສຸດ ໃຫ້ ຣະວັງ.

ນອກຈາກນີ້, ຜູ້ຂ້າ ຍັງມີ ນິທານ ອີກເຮືອງນຶ່ງ ກ່ຽວກັບ ເຈຕະນາ ທີ່ ບໍ່ມີ ປາສາທະ ໃນ ເວລາ ໃຫ້ທານແລ້ວ, ມາເລົ່າ ສູ່ທ່ານຟັງ.
ນິທານ ເສດຖີ ຂີ້ທຸຂ: ໃນສມັຍ ພຸທກາລ ຢູ່ ເມືອງສາວັດຖີ ມີ ເສດຖີ ຄົນ ນຶ່ງ ມີ ຊື່ພ ງູອໂກຖ. ເຖິງ ແມ່ນ ວ່າ ເສດຖີ ຈະມີ ຊັບຫລາຍ ປານນັ້ນ ກໍ ຕາມ ແຕ່ ເສດຖີ ຢູ່ດ້ວຍ ຄວາມທຸຂຍາກ ລຳບາກ. ລາວ ບໍ່ໄດ້ ຈັບຈ່າຍ ໃຊ້ສຽງ ໃຫ້ ມີ ຄວາມສຸຂ. ກິນເຂົ້າປົນ ເຂົ້າຫັກ ກິນອິດ ກິນຢາກ, ອາຫານ ແຊບໆ ບໍ່ເຄີຍໄດ້ກິນ ຈັກເທື່ອ, ເຄື່ອງນຸ່ງ ກໍຂາດ, ການໄປມາ ກໍໃຊ້ ຣົດ ທີ່ ເກົ່າເຜ. ນອກຈາກນີ້ ເສດຖີ ບໍ່ມີ ລູກຈັກຄົນ ທີ່ຈະສືບ ມູລມໍຣະດົກ. ຫລັງ ຈາກ ຕາຍແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າ ປະເສນທິໂດສິນ ກຳກວາດ ເອົາ ຊັບນັ້ນ ເຂົ້າ ຄັງຫລວງ ໝົດ ເພາະບໍ່ມີ ຜູ້ສືບຕະກຸນ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ພຣະເຈົ້າ ປະເສນ - ທິໂດສິນ ກໍໄດ້ ໄປເປົ້າ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ແລ້ວ ຕັສ ເລົ່າ ຄວາມເປັນມາ ໃຫ້ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຟັງ ຈົນໝົດສິ້ນ ແລ້ວ ຖາມວ່າ: " ພັນເດ ພະຄະວາ... ຂ້າ ແຕ່ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຜູ້ປະເສີດ, ບຸພກັມ ຂອງເສດຖີ ນີ້ ເປັນແນວໃດ ເສດ -

ຖື ຈຶ່ງໄດ້ ມີຊີວິດ ຢ່າງນີ້? " ພຣະພຸທອົງຄົ ຊົງຕັ້ງສ່ວນ: " ດູລາ ມະຫາ ບໍພິດ
 ແຕ່ ອະດີດກາລ ມີ ສອງອ້າຍນ້ອງ ໃນ ຕະກູນນຶ່ງ ຮັ່ງມີ ສົມຄວນ ມີ ໄຮ່ນາ
 ຮົ່ວສວນ. ຜູ້ອ້າຍ ໄດ້ແຕ່ງດອງ ແລະໄດ້ ລູກຊາຍຄົນນຶ່ງ. ຜູ້ນ້ອງ ຍັງເປັນ
 ໂສດຢູ່. ຕໍ່ມາ ຜູ້ອ້າຍ ເປື້ອໝ່າຍ ຊີວິດຄອງເຮືອນ ຈຶ່ງໄດ້ມອບ ເມັງ ລູກ
 ແລະ ຊັພສົມບັດ ທຸກຢ່າງໃຫ້ ນ້ອງຊາຍ ສືບຕໍ່. ສ່ວນ ດົນເອງ ກໍອອກ ໄປ
 ບວດ ເປັນ ຮີສິດາບົສ ຢູ່ໃນປ່າ. ນ້ອງຊາຍ ໄດ້ ເອື້ອຍໃພ້ ມາເປັນເມັງ ກໍ
 ໄດ້ ລູກຊາຍນຳກັນ ຄົນນຶ່ງ. ນ້ອງຊາຍ ຄິດວ່າ " ຖ້າ ຫລານຂອງເຮົາ ໃຫງ່
 ມາ ຄົງຈະມາຍາດແຍ່ງແຍ່ງເອົາ ຊັພສົມບັດນີ້, ແລ້ວ ລູກຂອງເຮົາ ກໍຈະ
 ບໍ່ບໍຣິບູນ ດ້ວຍຊັພ. ເຮົາ ຄວນຫາ ອຸບາຍ ຂ້າ ລູກອ້າຍ ໃຫ້ຕາຍເສັງ ສົມ-
 ບັດ ຈຶ່ງ ຈະມາເປັນ ຂອງ ລູກເຮົາ ຄົນດຽວ. " ຄິດ ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ລາວ ກໍຫາ
 ອຸບາຍຂ້າ ຫລານ ດ້ວຍການຈົມນ້ຳ ໃຫ້ຕາຍ. ນີ້ນຶ່ງ ລາວກຳລັງເອົາ ອາ-
 ຫາຣ ໄປນາ, ກໍເຫັນ ພຣະປັຈເຈກກະພຸທເຈົ້າ ກຳລັງທ່ຽວ ບິນດະບາດ
 ຢ່າງ ສວນທາງ ມາ. ລາວ ກໍເອົາ ເຂົ້າ ແລະ ອາຫາຣ ດຸວາຍໃສ່ ບາດ ໃຫ້
 ພຣະປັຈເຈກກະພຸທເຈົ້າ. ແຕ່ ຫລັງຈາກ ໃຫ້ທານ ໄປແລ້ວ ລາວ ກໍຄິດ
 ກິນແໜງໃຈວ່າ " ເສັງດາຍ ເຂົ້າ ແລະ ອາຫາຣ ຂອງເຮົາ ທີ່ໄດ້ທານ ໃຫ້
 ສະມະນະ ຫົວໄລ້ນນີ້, ເອົາໃຫ້ ກັມມະກອນ ທີ່ ເຮັດ ວຽກໄຮ່ ການນາ ໃຫ້
 ເຮົາ ກິນ ຈະດີກວ່າ. " ອັນນີ້ ຄື ເຈດະນາ ທີ່ ບໍ່ມີ ປາສາທະ ຫລັງຈາກ ໃຫ້
 ທານແລ້ວ. ດ້ວຍຜົນກັມ ທີ່ ລາວ ໄດ້ໃຫ້ທານ ແກ່ ພຣະປັຈເຈກກະພຸທເຈົ້າ
 ລາວໄດ້ເກີດ ໃນ ຕະກູນເສດຖີ ມີ ຊັພ ກູ໑໐ ໄກດ ເຖິງ ກຸຊາດ. ແຕ່ ຍ້ອນ
 ລາວ ກິນແໜງໃຈ, ລາວ ຈຶ່ງຢູ່ດ້ວຍ ຄວາມທຸຂຍາກລ່າບາກ. ການມີຊັພ
 ມາກ ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ລາວມີ ຄວາມສຸຂ ແຕ່ ປະການໃດ ແລະ ຍ້ອນ ຜົນກັມ
 ທີ່ ລາວ ໄດ້ຂ້າ ລູກຄົນດຽວ ຂອງ ອ້າຍນັ້ນ, ລາວ ເກີດມາ ຊາດໃດ ກໍເປັນ
 ພໍ່ເປົ່າ ທັງ ກຸຊາດ. ສະນັ້ນ ພວກເຮົາ ທີ່ ເປັນ ຊາວພຸທບໍຣິສັທ ຫວັງ ຢາກ

ໄດ້ ບຸນກຸສົນ ແລະ ຢາກໃຫ້ ອະນິສົງ ທີ່ ຈະໄດ້ຮັບ ນັ້ນ ສົມບູນແບບ, ເຮົາ ຕ້ອງມີ ເຈດຕະນາ ອັນ ບໍ່ຮີສຸທ ທັງ ສາມເວລາ ທີ່ ໄດ້ ກ່າວມາແລ້ວ.

໓. ຜູ້ໃຫ້ ແລະ ຜູ້ຮັບ ຕ້ອງມີ ສິນ

໑. ຜູ້ໃຫ້ ຕ້ອງມີສິນ. ເຮົາ ເປັນຜູ້ ໃຫ້ທານ ຕ້ອງມີສິນ ຕາມ ດາວະ. ຖ້າ ເຮົາ ເປັນໄທບ້ານທັມມະດາ ກໍຕ້ອງ ມີ ສິນທ້າ. ຖ້າເຮົາ ເປັນ ພໍ່ຂາວ ແມ່ ຂາວ ກໍຕ້ອງ ມີ ສິນລູ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ພວກເຮົາ ຈຶ່ງມີຍົມ ຂໍສິນ ທຸກເທື່ອ ກ່ອນໃຫ້ທານ. ການເຮັດຢ່າງນີ້ ກໍເພື່ອ ຄວາມແນ່ໃຈ ວ່າ ດົນເອງ ມີ ສິນ.

໒. ຜູ້ຮັບ ຕ້ອງມີສິນ. ໃນໂລກນີ້ ບໍ່ມີ ບຸຄຄົນ ຈໍາພວກໃດ ທີ່ ມີ ສິນດີ ແລະ ບໍ່ຮີສຸທ ເໝືອນ ພຣະພິກຂຸສົງຄ໌ ສາວົກ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ. ໃນ ບົທຄາດຸ ສັງຄະຄຸນ ທັງໝົດ, ຂໍສຸດທ້າຍ ກ່າວວ່າ: "ອະນຸຕຕະຣັງ ປຸນ- ຍັກເຂຕຕັງ ໂລກັສສາຕິ " ແປວ່າ ພຣະສົງຄ໌ ສາວົກ ຂອງ ພຣະສັມມາ- ສັມພຸທເຈົ້າ ເປັນເນື້ອນາບຸນ ອັນປະເສີດສຸດ ຂອງໂລກ. ພຣະສົງຄ໌ ໃນ ທີ່ ນີ້ ເພິ່ນ ໝາຍເຖິງ ພຣະອະຣິຍະສົງຄ໌ ສາວົກ, ບໍ່ແມ່ນ ສາວົກ ທັມມະດາ. ເປັນຫຍັງ ການໃຫ້ ທານ ແກ່ ພຣະອະຣິຍະເຈົ້າ ຈຶ່ງໄດ້ ບຸນຫລາຍກວ່າ ໃຫ້ ທານ ແກ່ຄົນອື່ນ ທີ່ບໍ່ແມ່ນພຣະອະຣິຍະເຈົ້າ. ເຮືອງນີ້ ເພິ່ນຜູ້ຮູ້ ອະທິບາຍ ວ່າ ພຣະອະຣິຍະເຈົ້າ ເປັນບຸຄຄົນ ທີ່ ປາສະຈາກກິເລສ. ເໝືອນກັບ ເຮົາ ເຮັດນາ. ຖ້າ ນາ ຂອງເຮົາ ບໍ່ຮົກເຮື້ອ ບໍ່ມີຫຼັງ ເນື້ອດິນດີ, ເຂົ້າກ້າ ທີ່ ດ່າລົງໄປ ຍ່ອມໃຫ້ ຜົນເກັບກ່ຽວ ມະຫາສານ. ເມື່ອ ດົ້ນເຂົ້າ ບໍ່ມີແມງ ແລະ ໝອນ ມາກັດ, ດົ້ນເຂົ້າ ກໍສົມບູນ ພາໃຫ້ ເມັດເຂົ້າມາກ ແລະ ບໍ່ມີ ເມັດລົບ. ການທານໃຫ້ ພຣະອະຣິຍະເຈົ້າ ກໍໄດ້ ຜົນມາກ ຄືກັນ ຢ່າງນັ້ນ.

ການໃຫ້ທານ ແກ່ ພຣະອະນິຍະເຈົ້າ ແລ້ວ ໄດ້ຮັບບົລບຸນ ພາຍໃນ ກຸມນີ້, ມີ ຫລາຍເລື່ອງ ທີ່ ໄດ້ກ່າວ ໄວ້ໃນ ພຣະສູຕ. ຜູ້ຂ້າ ຈະເອົາ ເລື່ອງນຶ່ງ ຈາກ ຄຳພີ ອັງຄຸຕຕະຣະ ນິກາຍ ມາເລົ່າ ສູ່ ທ່ານພັງ.

ນາງກຸມາຣີ ເປັນ ລູກສາວເສດຖີ ດົກຍາກ ຄົນນຶ່ງ ຢູ່ ເມືອງອຸຊເຊນີ. ນາງນີ້ ມີ ບິມງາມ ທັງດຳ ທັງເຫລື້ອມ ຍາວລົງມາ ຮອດ ຂນ່ອງ. ນາງ ມີ ຈິຕສັທທາ ໃນ ການກຸສົນ. ໃນເມືອງນີ້ ຍັງມີ ລູກສາວ ເສດຖີ ຄົນນຶ່ງອີກ. ນາງນີ້ ບໍ່ມີບົມ. ນາງນີ້ ເຄີຍ ສເນີ ຊື້ ບົມ ຂອງ ນາງກຸມາຣີກາ ດ້ວຍ ຊັພ ຫລາຍ ເຖິງ ໑໐ ກະຫະປະນະ, ແຕ່ ນາງກຸມາຣີ ກໍປະຕິເສດ.

ຄັ້ງນັ້ນ, ມີ ພຣະອໍຣະຫັນຕ໌ ກູ ຣູບ, ມີ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ມະຫາກັຈຈາຍະນະ ເປັນ ປະທານ ຈະໄປ ແຈ້ງຂ່າວ ໃຫ້ ພຣະຍາຈັນຕະປັດໄຊ ວ່າ ພຣະສັມມາສັມພທເຈົ້າ ໄດ້ອຸປັຕຂັນ ແລ້ວ ໃນໂລກ. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຊົງສອນ ສັດທັງຫລາຍ ໃຫ້ຮູ້ ທາງສວັນ ແລະ ນິພານ, ທ່ຽວ ບິນດະບາຕ ໃນ ເມືອງ ອຸຊເຊນີ, ກໍບໍ່ໄດ້ ອາຫາຣ. ພໍເຫັນ ພຣະສົງຄ໌ ຍ່າງກາຍ ໜ້າບ້ານ, ນາງ ກຸມາຣີກາ ຈຶ່ງບອກໃຫ້ ເອື້ອຍລ້ຽງ ໄປຖາມ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ວ່າໄດ້ ອາຫາຣ ສັນ ຫລື ບໍ່. ພໍຮູ້ ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ ອາຫາຣ ສັນ, ດ້ວຍ ຈິຕ ທີ່ ເຕັມປ່ຽມ ໄປດ້ວຍ ສັທທາ ປາສາທະ, ນາງ ຈຶ່ງຕັດ ບົມ ອັນງາມ ຂອງ ດົນເອງ ສົ່ງໃຫ້ ເອື້ອຍລ້ຽງ ແລ້ວ ບອກວ່າ " ເອື້ອຍ ຈົ່ງເອົາ ບົມຂັ້ນນີ້ ໄປ ຂາຍໃຫ້ ນາງ ລູກເສດຖີ ທີ່ ຢາກຊື້ ບົມຂັ້ນ ແຕ່ກັ້ນນັ້ນ, ໄດ້ ທໍ່ໃດ ກໍຕາມ ໃຫ້ ເອື້ອຍ ຊື້ ອາຫາຣ ມາຖວາຍ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ". ນັ້ນ ນາງຜູ້ບໍ່ມີບົມ ນັ້ນ ກໍກົດຣາຄາ ໃຫ້ແຕ່ ກູ ກະຫະປະນະ ທໍ່ນັ້ນ. ເອື້ອຍລ້ຽງ ຈຶ່ງເອົາ ເງິນ ທັງ ໝົດ ໄປຊື້ ອາຫາຣ ມາຈັດແຈງຖວາຍ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ນາງກຸມາຣີ ນັ້ນ ກໍອອກມາ ຖວາຍ ນະມັສການ ພຣະສົງຄ໌ ແລ້ວ ກໍເປັ້ງ ວາຈາ ຄຳປາຖນາ ວ່າ: " ດ້ວຍ ເດຊ ແຫ່ງ ບົລບຸນ ທີ່ ຜູ້ຂ້າ ໄດ້ຖວາຍ ທານນີ້, ຂໍໃຫ້ ເສັ້ນບົມ

ບູ້ຂ້າ ມີຄືນ ຄືເກົ່າເຖິດ". ພໍສິ້ນ ຄຳອະທິຖານ ເສັ້ນບົມ ຂອງບາງ ກໍ່ມີຂຶ້ນ ຄືເກົ່າ. ບາງກຸມາຣີ ກໍ່ມີ ຄວາມຍິນດີ ຢ່າງຍິ່ງ. ພຣະມະຫາກັຈຈາຍະນະ ພ້ອມ ພຣະສົງຄ໌ ກໍ່ເຫວາະໄປ ເຖິງ ສວນອຸທຍານ ແລ້ວ ສັນອາຫານ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ບາຍສວນອຸທຍານ ເຫັນ ພຣະສົງຄ໌ ມາ, ກໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປ ຖວາຍ ຂ່າວນັ້ນ ໃຫ້ ພຣະຍາຈັນຕະປັຊໂຊ ໆ ຊາບແລ້ວ ກໍ່ເຂົ້າມາ ສວນອຸທຍານ, ຂາບ ນະ- ມັສກາຍ ພຣະສົງຄ໌ ແລ້ວ ດັສຖາມ ວ່າ " ພຣະບູ້ເບັນເຈົ້າ ບູ້ຈເຣີນ, ນີ້ນີ້ ພຣະບູ້ເບັນເຈົ້າ ໄດ້ສັນ ອາຫານ ແລ້ວ ຫລື ບໍ່? " ພຣະມະຫາກັຈຈາຍະນະ ຈຶ່ງຖວາຍພອນ ເລົ່າ ເຫດການ ໃຫ້ ພຣະຍາຈັນຕະປັຊໂຊ ໆ ຮູ້ ດັ່ງນັ້ນ ກໍ່ມີ ຈິດໂສມະນັສ ຈຶ່ງດັສສັ່ງໃຫ້ ຣາຊບຸຣຸສ ເອົາວ່າຄຳ ໄປຫາມ ບາງກຸມາຣີນັ້ນ ເຂົ້າມາ ໃບ ພຣະຣາຊວັງ ດັ່ງໃຫ້ເປັນ ເອກອັດມະເຫສີ ເປັນທີ່ ຍິນດີ ຂອງ ພຣະຣາຊາ. ຕໍ່ມາ ບາງພຣະຍາ ກໍ່ປະສູດ ພຣະຣາຊບຸດ ຜູ້ມີ ສີສັນວັນນະ ດັ່ງ ຄຳທັມມະຊາດ ຈຶ່ງ ໃຫ້ຊື່ວ່າ ໂຄປາລະກຸມາຣ ແລ້ວ ພຣະບາງເຈົ້າ ຈຶ່ງ ໄດ້ ຊື່ວ່າ ໂຄປາລະເທວີ. ພຣະບາງເຈົ້າ ກໍ່ຍິ່ງ ມີ ສັທທາ ເຫລື້ອມໃສ ໃບ ພຣະພຸທສາສນາ ຢິ່ງຂຶ້ນ. ພຣະບາງເຈົ້າ ໄດ້ສ້າງ ວິຫານ ຂຶ້ນທີ່ ສວນອຸທ- ຍານ ຖວາຍແກ່ ພຣະສົງຄ໌ ທັງປວງ ທີ່ ມາຈາກ ທິສທັງສີ່. ເຮືອງ ຢ່າງນີ້ ມີ ຫລາຍ ເຊິ່ງ ເປັນ ພະຍານ ວ່າ ພຣະອະຣິຍະເຈົ້າ ເປັນ ເນື້ອບາບຸນ ອັນ ປະເສີດ ຂອງໂລກ.

ດຽວນີ້ ບໍ່ມີ ພຣະອະຣິຍະເຈົ້າ ແລ້ວ ພວກເຮົາ ຈະເຮັດແນວໃດ? ເພິ່ນ ກໍ່ແນະນຳ ໃຫ້ເຮັດ ສັງຄະທານ ຄື ທານ ໃຫ້ເປັນ ຂອງສົງຄ໌ ບໍ່ຈຳ ເພາະ ເຈາະຈົງ ພຣະພິກຂຸ ຮູບໃດຮູບນຶ່ງ. ການເຮັດ ສັງຄະທານນີ້ ຕ້ອງ ມີ ພຣະສົງຄ໌ ໔ ຮູບ ຂຶ້ນໄປ ຈຶ່ງຈະ ເປັນ ສັງຄະທານໄດ້. ສັງຄະທານນີ້ ມີ ອານິສົງຫລາຍ, ເພາະວ່າ ສັງຄະທານນີ້ ຖວາຍໃຫ້ເປັນ ຂອງ ສົງຄ໌ ທົ່ວ ໄປ. ມີ ເຮືອງເລົ່າມາ ຕອນ ນຶ່ງ, ພຣະແມ່ນ້ຳ (ມະຫາປະຊາບໍດີ ໂຄຕະມີ)

ໄດ້ຕໍ່ ບ້າໄໝ ບືນນຶ່ງ ຕັ້ງ ໃຈ ຈະເອົາຖວາຍໃຫ້ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ, ແຕ່ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ບໍ່ຊົງຮັບ ຕັສບອກໃຫ້ຖວາຍເປັນ ຂອງສົງຄ໌ ຄື ຖວາຍ ເປັນສັງຄະທານ. ພຣະນາງ ເສັງໃຈ ກໍ່ໄຫ້ໄປຫາ ພຣະອານົບທັງ ກໍ່ກັບມາ ທູນຖາມ ເຊິ່ງເຫດ ທີ່ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ບໍ່ຊົງຮັບ ຜ້ານັ້ນ. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຕັສ ວ່າ " ດູນາ ອານົບທັ ສັງຄະທານນີ້ ມີ ບົລມາກ ກວ່າ ທານທັງຫລາຍ. ທີ່ສຸດ ຈະສິ້ນ ພຣະສາສນາ, ມີແຕ່ ໂຄຕຣະພູສົງຄ໌ ທີ່ມີ ຜ້າເຫລືອງ ມັດຄໍ ຫລື ມັດແຂນ, ມີ ລູກເມັງ, ເຮັດໄຮ່ ໄຖນາ ເໝືອນ ໄທບ້ານ. ບຸຄຄົນໃດ ມີ ໃຈ ໃສສັທທາ, ໄປນິມົນ ສົງຄ໌ ພວກນີ້ ແຕ່ ສີ່ດົນ ຂຶ້ນໄປ ແລ້ວ ຖວາຍທານເບັງ ວາຈາ ຂຶ້ນວ່າ " ຜູ້ຂ້າ ຖວາຍທານນີ້ ແກ່ ສົງຄ໌ ທັງປວງ, ທັງໃນອະດີດ ປັດ ຈຸບັນ ແລະ ອະນາຄົດ " ກໍ່ເປັນ ສັງຄະທານໄດ້ ແລະ ມີບົລມາກ ບໍ່ສາມາດ ຈະປະມານໄດ້". ເສັດແລ້ວ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ກໍ່ໂຍນ ບາດຂອງ ພຣະອົງຄ໌ ຂຶ້ນໄປ ໃນອາກາສ ແລ້ວ ອະທິຖານວ່າ " ບາດ ຈົ່ງໄປ ດົກໃສ່ ມື ຂອງພິກຂຸ ຜູ້ທີ່ ຈະໄດ້ຕັສ ເປັນ ສັພພັນຍູ ໃນ ອະນາຄົດ ເຖິດ ". ບາດນັ້ນ ກໍ່ລຽ ລົງມາ ຢ່ອງຢູ່ ມື ຂອງພິກຂຸ ຫຸ່ມ ຮູບນຶ່ງ ແລ້ວ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ກໍ່ຕັສວ່າ " ພິກຂຸ ຫຸ່ມ ດົນນີ້ ແລ້ວ ຈະມາຕັສເປັນ ພຣະສີອະຣິຍະເມດຕັຍ ໃນ ພາຍໜ້ານີ້ ". ພຣະ ນາງເຈົ້າ ກໍ່ມີ ຄວາມຍິນດີ ຍໍ່ບ້າໄໝ ບືນນັ້ນ ນ້ອມເຂົ້າໄປຖວາຍ ເຈົ້າພິກຂຸ ຫຸ່ມ ດົນນັ້ນ.

ຖ້າມີ ຄູບາ ໔ ອົງຄ໌ ຫລື ຫລາຍກວ່າ, ແຕ່ວ່າ ອົງຄ໌ ໃດ ກໍ່ບໍ່ມີ ສິລ ດີງາມ ຈັກອົງຄ໌ ຈະເປັນ ສັງຄະທານໄດ້ບໍ່? ເປັນ ສັງຄະທານໄດ້. ໃນ ກໍ- ຣະນີ ນີ້ ເຮົາ, ຜູ້ ໃຫ້ທານ ຢ່າໄດ້ເພັງໃຈໃສ່ ຄູບາ ທີ່ມາຮັບ ຂອງທານ ເຮົາ ແຕ່ ໃຫ້ເພັງໃຈໃສ່ ພຣະອະຣິຍະສາວົກ ຂອງ ພຣະພຸທເຈົ້າ ພຸ່ນ, ມີ ພຣະໂມຄຄັນລາ ພຣະສາຣີບຸຕ ເປັນດັ້ນ ຄືດັ້ງທີ່ໄດ້ອະທິບາຍ ມາແລ້ວນີ້. ພວກເຮົາ ທີ່ເປັນ ປຸຖຸຊົນ ຍ່ອມເຮັດຍາກ ແຕ່ໃຫ້ ພະຍາຍາມ. ຖ້າ ບໍ່ມີ

ຄຣູບາ ຮອດ ໔ ຮູບເດ ຈະເຮັດ ແນວໃດ? ໃນກໍລະນີນີ້ ພວກເຮົາ ກໍຕ້ອງ ສຶກສາ ໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຄຣູບາໃດ ບໍ່ແມ່ນ ພຣະພິກຂຸ ສາວົກ ຂອງ ພຣະສັມມາ- ສັມພຸທເຈົ້າ, ອົງໃດ ເປັນ ເຄິ່ງໆກາງໆ ແລະ ອົງໃດ ເປັນ ພຣະພິກຂຸ ສາວົກ ຂອງພຣະພຸທເຈົ້າແທ້, ເມື່ອ ຮູ້ແລ້ວ ກໍດູວາຍທານ ແກ່ຄຣູບານັ້ນ

ໃນກາລ ທີ່ ພຣະພຸທອົງຄົ ຍັງຊົງມີ ພຣະຊົນຢູ່ ກໍມີ ຄຣູບາ ທີ່ ບໍ່ເປັນ ພິກຂຸ ຫລາຍຮູບ ມີ ພຣະເທວະທັດ ເປັນຕົ້ນ. ພຣະເທວະທັດ ໄດ້ບວດໃນ ສຳນັກ ພຣະພຸທອົງຄົ ໆເອງ ເປັນ ພຣະອຸປັຊຊາ. ພຣະເທວະທັດ ປະຕິບັດ ທັມ ຈົນໄດ້ ອະພິນຍາສະມາບັດ ສະແດງອິທ ເຫາະໄປໃນ ອາກາສໄດ້. ແຕ່ ແລ້ວ ພຣະເທວະທັດ ຍັງທຳຮ້າຍ ພຣະພຸທອົງຄົ. ພໍແຕ່ຄິດຮ້າຍ ຕໍ່ ພຣະ- ພຸທອົງຄົ ທໍ່ນັ້ນ, ຍາມ ສະມາບັດ ທີ່ເຮັດໃຫ້ ພຣະເທວະທັດ ສະແດງອິທໄດ້ ນັ້ນ ກໍຫາຍໄປ. ພຣະເທວະທັດ ໄດ້ຈ້າງ ນາຍຂມັງທະນູ ໃຫ້ ເອົາ ລູກທະນູ ທີ່ ທາດ້ວຍໜ້ອງ ໄປຍິງ ພຣະພຸທອົງຄົ. ເມື່ອ ບໍ່ສຳເລັດ ກໍໃຫ້ ຊ້າງນາ- ຣາຄິນີ ໄປແທງ ພຣະພຸທອົງຄົ ທີ່ ກຳລັງບິນດະບາຕຢູ່. ເມື່ອບໍ່ສຳເລັດ ກໍ ເຮັດເອງ ໃນ ການກຶ້ງ ໝາກຫິນ ໃຫ້ທັບ ພຣະພຸທອົງຄົ. ເມື່ອບໍ່ສຳເລັດ ອີກ ຈຶ່ງທຳ ສັງຄະເພດ (ແຍກ ພຣະສົງຄົ). ດຽວນີ້ ພຣະພຸທອົງຄົ ສະເດັດ ດັບຂັນປະຮິນິພານໄດ້ ໒໕໓໐ປີແລ້ວ, ຄຣູບາບໍ່ດີ ແຮງມີຫລາຍ ພວກ ເຮົາ ຕ້ອງຣະວັງ ເວລາ ໃຫ້ທານ. ຈຶ່ງໃຫ້ທານ ປັຈຈັຍທີ່ ພວກເຮົາ ຫາມາ ດ້ວຍ ຄວາມທຸຂຍາກລຳບາກນັ້ນ ມີ ບິລບຸນ ຫລາຍທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ ຈະຫລາຍ ໄດ້, ຢ່າ ໃຫ້ທານ ເໝືອນ ລັກສນະ ຕັກນັ້ນ ໃສ່ ຄຸຣົວ ຫລື ຄູ ໄປດ.

ຄຣູບາໃດ ເປັນ ສາວົກ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ແທ້ນັ້ນ, ຕ້ອງ ປະຕິບັດ ຕາມ ຄວາມໝາຍ ຄຳວ່າ ພິກຂຸໆ ນັ້ນ ມີ ຄວາມໝາຍ ແນວໃດ? ຄົນ ດິບໆ ແດງໆ ມາບວດແລ້ວ ຈະເປັນເນື້ອນາບຸນໂລດ ນັ້ນ ຫາບໍ່ໄດ້. ຄຳ ວ່າ ພຣະພິກຂຸ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ ການເອົາ ບ້າເຫລືອງ ມາ ນຸ່ງທໍ່ນັ້ນ. ດຽວນີ້, ຄົນ

ເອົາ ຜ້າເຫລືອງ ມານຸ່ງເອງ ແຖກົວເອົາເອງ ກໍ່ມີ, ແລ້ວ ທ່ຽວ ຫລອກ-
ລວງ ຊາວບ້ານ. ຄູບາບາງຮູບ ບິດ ປາຣາສິກ ແລ້ວ ບໍ່ສິກ ກໍ່ມີ. ຄູບາ
ໃດ ບິດ ອາບັດປາຣາສິກ ແລ້ວ ຂາດຈາກ ຄວາມເບັນພຣະ, ບໍ່ມີສິລ ແມ່ນ
ແຕ່ ຂໍ້ດຽວ. ຖ້າວ່າ ບໍ່ສິກ, ກໍ່ບໍ່ຕ່າງຫຼາຍ ກັບ ເອົາ ຜ້າເຫລືອງ ມາປົກຄຸມ
ກະຕໍ່ໄວ້. ການໃຫ້ທານ ແກ່ ຄົນຢ່າງນັ້ນ ເອົາໃຫ້ ໄທບ້ານ ທີ່ມີ ສິລ໕ ຈະດີ
ກວ່າ. ຖ້າ ຈະຖາມວ່າ " ຖ້າ ເອົາ ໃຫ້ທານ ແກ່ ຄົນຢ່າງນັ້ນ ຈະບໍ່ໄດ້ບຸນຈັກ
ໜັງບໍ່? ບຸນນັ້ນ ໄດ້ຢູ່, ແມ່ນແຕ່ ເຮົາ ເອົາເຂົ້າ ໃຫ້ ສັດເດັຽຣະສານ ກິນ
ກໍ່ຍັງໄດ້ບຸນ, ເອົາໃຫ້ ຄົນແທ້ໆ ກິນ ກໍ່ຍ່ອມໄດ້ບຸນຢູ່. ແຕ່ຖ້າ ເອົາໃຫ້ ໄທ-
ບ້ານ ຜູ້ມີ ສິລທ້າ ຫລື ມີ ສິລ ຂໍ້ດຽວ ຂຶ້ນເມື່ອ (ເພາະຄົນຜູ້ນັ້ນ ບໍ່ມີສິລ ຈັກ
ຂໍ້) ຈະໄດ້ບຸນ ຫລາຍກວ່າ. ຄູບາ ທີ່ບິດອາບັດສັງຄາທິເສສ ແລ້ວ ບໍ່ເຂົ້າ
ປະຣິວາສກັມ ກໍ່ມີບໍ່ອິດ ແລະຄູບາ ທີ່ ທຳບິດ ອາບັດ ຢ່າງອື່ນ ກໍ່ມີ ບໍ່ອິດ.
ຄູບາໃດ ບິດອາບັດ ທີ່ບໍ່ແມ່ນ ປາຣະສິກ ຫລື ສັງຄາທິເສສ ຕ້ອງສະແດງ
ອາບັດນັ້ນ ໃຫ້ ຄູບາອົງຄ໌ ອື່ນຮູ້ ແລ້ວ ຮັບປາກ ວ່າ ຈະສັງຣວມຣະວັງ ບໍ່
ໃຫ້ ມັນ ເກີດອິກ. ເຊັ່ນ ຕົວຢ່າງ ຄູບາ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ສັນເຂົ້າ ກາຍທ່ຽງ ກໍ່ມາ
ປົງອາບັດ ນຳ ຄູບາ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ເວົ້າວ່າ " ອາດມາ ໄດ້ສັນເຂົ້າ ກາຍທ່ຽງ
ໄປ, ອາດມາ ຮູ້ວ່າ ມັນບິດ ຈຶ່ງສະແດງ ໃຫ້ ທ່ານ ຮູ້, ແຕ່ ນີ້ ຕໍ່ໄປ ອາດມາ
ຈະສັງຣວມຣະວັງ ບໍ່ໃຫ້ລ່ວງ ອາບັດ ຂໍ້ນີ້ອິກ. " ທີ່ນີ້ ກໍ່ໃຊ້ ການໄດ້. ອາບັດ
ນັ້ນ ກໍ່ຕົກໄປ, ຄູບານັ້ນ ກໍ່ກັບມີ ສິລບໍ່ຮິສຸທ ຄິຕອນ ບວດໃໝ່ພຸ້ນ. ສະນັ້ນ
ຄູບາໃດ ຢູ່ ຄົນດຽວ ກໍ່ຍ່ອມມີ ບັນຫາ ໃນ ການປົງອາບັດ, ດີແທ້ ຄູບາ
ຕ້ອງຢູ່ ນຳກັນ ຢ່າງໜັງ ສອງອົງຄ໌.

ອາບັດ ກໍ່ແມ່ນ ສິລ ນັ້ນແລ້ວ. ສິລ ຂອງຄູບາ ເອີ້ນວ່າ ອາບັດ ມີ ທັງ
ໝົດ ໒໒໗ ຂໍ້ ແບ່ງອອກ ເປັນ ໓ ໝວດ. ຜູ້ຂ້າ ຈະອະທິບາຍ ຂ້າງໜ້າ,
ບາງ ຢ່າງ ບາງໝວດ ບໍ່ແມ່ນທັງໝົດ, ໃຫ້ ທ່ານຜູ້ອ່ານ ເຫັນພາບໝົດ ຂອງ

ພຣະພິກຂຸ ທີ່ດີ ແທ້ນັ້ນ ເປັນແນວໃດ. ສະນັ້ນ ພວກເຮົາ ຜູ້ ໃຫ້ທານ ດ້ອງ ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ໃຫ້ຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ວ່າ ຄຣູບາໃດ ເປັນ ພຣະພິກຂຸ ແທ້, ອົງຄົໃດ ເປັນ ພິກຂຸປອມ, ອົງຄົໃດ ແມ່ນ ຄຣູບາບໍ່ດີ ຫລື ມາຣ ສາສນາ.

ຫລາຍໆ ທ່ານ ອາດຈະໄດ້ຍິນ ຄຣູບາ ບາງອົງຄົ ເວົ້າວ່າ ອາບັດເບົາ, ລ່ວງ ກໍບໍ່ພໍ ເປັນຫຼັງ ຍ້ອນດອກ. ໃນເລື່ອງນີ້ ຜູ້ຂ້າ ຂໍເລົ່າ ເຫດການ ສຳ ຄັນ ໃຫ້ ທ່ານ ຟັງວ່າ: ໃນ ເວລາ ທີ່ ພຣະພຸທອົງຄົ ຊົງບັນທົມຢູ່ ແທ່ນປະຣິ- ນິພານ ນັ້ນ, ພຣະພຸທ ອົງຄົ ໄດ້ຕັສກັບ ພຣະອານົນທ໌ ວ່າ: . ດູລາ ອານົນທ໌, ເມື່ອ ຕະກຸຄົດ ດັບຂັນ ປະຣິນິພານແລ້ວ, ອາບັດໃດ ທີ່ ບໍ່ໝັກ, ຖ້າ ສົງຄ໌ ດ້ອງການ ຈະຍົກເລີກ ຈົ່ງພາ ກັນ ຍົກເລີກເຖີດ ". ສອງເດືອນ ຫລັງຈາກ ພຣະພຸທອົງຄົ ປະຣິນິພານ, ພຣະມະຫາກັສສະປະ ເຊຣະເຈົ້າ ພ້ອມດ້ວຍ ພຣະອໍຣະຫັນຕ໌ ໕໐໐ ຣູບ ໄດ້ຈັດ ປະຖົມສັງຄາຍານາ ຂຶ້ນ ທີ່ ຖ້ຳສັດຕະ- ບັນນະຄູຫາ ໃກ້ ເມືອງຣາຊຄື. ພຣະເຈົ້າອາຊະຕະສັດຕູ ເປັນ ຜູ້ ອຸປັດ- ດຸກ. ໃນ ເວລານີ້ ເອງ ທີ່ ພຣະມະຫາກັສສະປະ ຜູ້ເປັນ ປະທານສົງຄ໌ ໃນ ການສັງຄາຍານາຄັ້ງນັ້ນ ໄດ້ສັຖາມ ພຣະອານົນທ໌ ກ່ຽວກັບ ອາບັດບໍ່ໝັກ ວ່າ " ດູລາ ອາວຸໂສອານົນທ໌, ທ່ານ ໄດ້ຖາມ ພຣະບໍຣົມຄຣູ ບໍ, ວ່າ ອາບັດ ເບົາ ແມ່ນ ອາບັດ ຈຳພວກໃດ ? " ພຣະອານົນທ໌ ຕອບວ່າ " ບໍ່ໄດ້ຖາມ. " ພຣະມະຫາກັສສະປະ ຈຶ່ງປະກາສຕໍ່ທີ່ ປະຊຸມສົງຄ໌ ວ່າ " ຖ້າຢ່າງນັ້ນ ອາບັດ ທັງໝົດ ໒໒໗ ຂຶ້ນ ກໍຕ້ອງຮັກສາໄວ້ ໃຫ້ຄົບ ຄືເກົ່າ ". ສະນັ້ນ ຄຳວ່າ ອາ- ບັດໝັກ ອາບັດ ເບົາ ນັ້ນ ແມ່ນ ການຕັ້ງຂຶ້ນເອົາເອງ ຂອງຄຣູບາ ດຽວນີ້. ຄຣູບາ ຫລາຍອົງຄົ ຄົງຈະຄິດ ເຖີງ ພຣົມມະຫັນຕ໌ ຄື ການລົງໂທສ ຂອງ ສົງຄ໌ ຈຶ່ງວ່າ ອາບັດໝວດນັ້ນ ເບົາ ອາບັດໝວດນີ້ໝັກ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ພຣະພຸທອົງຄົ ບໍ່ໄດ້ຕັສໄວ້, ພຣະມະຫາກັສສະປະເຊຣະ ກໍບໍ່ໄດ້ ປະກາສ ວ່າ ອາບັດ ໝວດໃດ ເບົາ, ອາບັດ ໝວດໃດ ໝັກ.

ພຣະພຸທສາສນາ ຈະຍືນຍົງ ຢູ່ໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອ ພຸທບໍຣິສັທ ທັງຫລາຍ ທັງ ໔ ພາກັນ ພິທັກ ຮັກສາ. ດຽວນີ້ ມີ ພຸທບໍຣິສັທ ທັງສາມ ຄື ພິກຂຸ ອຸປາສິກາ ແລະ ອຸປາສິກາ (ບໍ່ມີ ພິກຂຸນີ້). ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໄດ້ຕັດສິນ ກັບ ພຣະອານົນທ໌ ວ່າ "ດູລາ ອານົນທ໌ ຄົນອື່ນ, ນອກຈາກ ພຸທບໍຣິສັທ ແລ້ວ ບໍ່ສາມາດທຳລາຍ ສາສນາ ຂອງເຮົາ ຕະຖາຄິດ ໄດ້, ແຕ່ ແມ່ນຄົນ ພາຍໃນ ທີ່ ຖື ພຸທສາສນາ ນີ້ເອງ ເປັນ ຜູ້ ທຳລາຍ ". ໂດຍ ສະເພາະ ກໍແມ່ນ ມາຣສາສນາ ທີ່ ມາໃນ ຄາບນັກບວດ (ຄື ພຣະເທວະທັດ).

ຢູ່ໃນ ຄຳພີ ມັຊຊິມະ ນິກາຍ, ພຣະບໍຣົມຄຣູ ສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໄດ້ຕັດສິນ ຄວາມໝາຍ ຄຳວ່າ ພິກຂຸ ດັ່ງຕໍ່ລົງໄປນີ້:

໑. ພິກຂຸ: ແປວ່າ ຜູ້ເຫັນໄພຍ໌. ຄຣູບາ ອົງຄົໃດ ພິຈາຣະນາ ເຫັນ ພົບ ທັງສາມ ຄື: ໑, ກາມມະພົບ ທີ່ປະກອບ ໄປດ້ວຍ ສວັນ ວິຊັ້ນ, ມະນຸສ, ນະຣົກ, ເຜດ, ອະສຸຣະກາຍ ແລະ ສັດເດັງຣະສານ; ໒, ຮູປພົບ ເຊິ່ງມີ ພຣົມມະຮູບ ທັງ ໑ ວິຊັ້ນ ແລະ ໓, ອະຮູປພົບ ກໍຄື ອະຮູປພຣົມ ທັງ ໒ ວິຊັ້ນ, ເໝືອນກັບ ໄພ ໄໝ້ປ່າຢູ່ ຫາ ຄວາມສຸຂ ສະບາຍ ບໍ່ມີ, ຄຣູບາ ນັ້ນ ຊື່ ວ່າ ພຣະພິກຂຸ ຜູ້ ເຫັນ ໄພຍ໌ ໃນ ວັດຕະສົງສາຣ.

໒. ພິກຂຸ: ແປວ່າ ຜູ້ມີ ຫິຣິໂອຕັປປະ ຄວາມອາຍຕໍ່ບາບ, ສະຖັງຍ້ານບາບ ຄຣູບາໃດ ມີ ຄວາມປະມາທ ບໍ່ຍ້ານ ຄວາມປິດເລັກງໍນັ້ງໆ. ຄຣູບາໃດ ລ່ວງ ອາບັດເລັກງໍ ເພາະ ຄິດວ່າ ປິດອາບັດ ເລັກງໍທໍ່ນີ້ ຄົງບໍ່ເປັນຫຼັງດອກ ຄຣູບາ ອົງຄົນີ້ ບໍ່ແມ່ນ ພຣະພິກຂຸ.

໓. ພິກຂຸ: ແປວ່າ ຜູ້ຂໍ ແຕ່ ບໍ່ແມ່ນ ຂໍທານ. ຂໍ ທີ່ນີ້ ມີ ຄວາມໝາຍວ່າ ຂໍ ແຕ່ ເມດຕາທັມ ຈາກ ຍາດໂຍມ ເພື່ອ ໃຫ້ໄດ້ມາ ເຊິ່ງ ປັຈຈັຍສີ ອັນເປັນ ເຄື່ອງຄ້າຊູ ອັດຕະພາບ ນີ້ ໃຫ້ ເປັນໄປ.

໔. ພິກຂຸ: ແປວ່າ ຜູ້ ປະຕິບັດ ຢູ່ໃນ ໄຕສິກຂາ. ຄຣູບາໃດ ປະຕິບັດ ຕາມ ສິລ ສະມາທິ ປັນຍາ ຫລື ປະຕິບັດ ຕາມ ມັຊຊິມາ ປະຕິປະທາ (ມັຄຽ) ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ຄື: ໑. ສັມມາ ທິດຖິ ຄວາມເຫັນຊອບ; ໒. ສັມມາສັງກັບໂປ ການຄິດຊອບ; ໓. ສັມມາວາຈາ ເວົ້າຊອບ; ໔. ສັມມາກັມມັນໄຕ ການງານຊອບ; ໕. ສັມມາອາຊິໂວ ລ້ຽງຊີວິດ ຊອບ; ໖. ສັມມາວາຍາໂມ ຄວາມພຽນຊອບ; ໗. ສັມມາສະຕິ ສະຕິ ຊອບ; ໘. ສັມມາສະມາທິ ສະມາທິຊອບ. ຄຣູບາ ຮູບນັ້ນ ເປັນພຣະພິກຂຸ. ຄຣູບາໃດ ສິລປາຕິໂມກ ກໍບໍ່ສະອາດ, ສະມາທິ ກໍບໍ່ໄດ້ ປະຕິບັດ, ປັນຍາ ກໍບໍ່ມີ ແຖມຍັງມີ ຄວາມໂລພມາກ ໃນ ລາພສັກກາຣະ ອິກ, ຄຣູບາ ຮູບນີ້ ບໍ່ແມ່ນ ພຣະພິກຂຸ ແຕ່ ເປັນ ມາຣສາສນາ ທຳລາຍ ພຣະພຸທສານາ ຂອງ ພຣະພຸທເຈົ້າ.

໕. ພິກຂຸ: ແປວ່າ ຜູ້ ປະຕິບັດ ເພື່ອ ພຣະນິພານ. ຄຣູບາໃດ ປະຕິບັດ ສະ- ມະຖະກັມມະຖານ ແລະ ວິປັສສະນາກັມມະຖານ ເພື່ອຫວັງ ຄວາມຫລຸດ- ພັນ ຈາກ ການວຽນວ່າຍ ຕາຍເກີດ ໃຫ້ ບັນລຸ ພຣະນິພານ ຂອງ ພຣະສັມ- ມາສັມພຸທເຈົ້າ ຄຣູບາ ຮູບນັ້ນ ຊື່ວ່າ ພຣະພິກຂຸ.

໖. ພິກຂຸ: ແປວ່າ ຜູ້ມີ ທຸຣະ ສອງຢ່າງ. ທຸຣະ ແປວ່າ ວຽກອັນໃຫຍ່. ວຽກ ອັນໃຫຍ່ ທີ່ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ແນະນຳ ໃຫ້ເຮັດ ນັ້ນ ຄື: ຄັນທາທຸຣະ ແລະ ວິ- ປັສສະນາທຸຣະ. ຄຣູບາໃດ ບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດ ທຸຣະ ອັນໃດອັນນຶ່ງ ໃນສອງຢ່າງ ນີ້ ຄຣູບານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ ພຣະພິກຂຸ.

ຄັນທາທຸຣະ: ຄື ການສຶກສາ ຮ່ຳຮຽນ ພຣະໄຕປິດົກ ຄື ຮຽນຮູ້ ພຣະສູດ, ຮຽນຮູ້ ພຣະວິນັຍ ແລະ ຮຽນຮູ້ ພຣະປະຣະມັດ ຫລື ພຣະອະພິທັມ. ຮຽນ ຮູ້ແລ້ວ ເອົາມາປະຕິບັດ ແລະ ສອນ ຄົນອື່ນ ໃຫ້ຮູ້ ຕາມນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ ໃຫ້ຮູ້

ຊຶ່ງ. ຄຣູບາໃດ ບໍ່ໄດ້ ສຶກສາ ພຣະໄຕປິດົກ ກໍບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດ ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ ຄຣູບາ ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ ພຣະພິກຂຸ.

ວິປັສສະນາທຸຣະ: ຄື ການປະຕິບັດ ວິປັສສະນາກັມມະຖານ ໃຫ້ເກີດ ປັນຍາ ເພື່ອ ຄວາມຫລຸດພົ້ນ ຈາກ ວັດຕະສົງສາຣ.

ກຸ. ພິກຂຸ: ແປວ່າ ຜູ້ ປະຕິບັດ ມີ ຢ່າງ ເຊິ່ງ ໄດ້ແກ່: ປະຣິຍັຕ ປະຕິບັດ ປະຕິເວທ. ປະຣິຍັຕ ມີ ຄວາມໝາຍ ອັນດຽວກັນກັບ ຄັນທາທຸຣະ. ປະຕິ- ບັດ ແມ່ນ ການປະຕິບັດ ສະມະຖະ ກັມມະຖານ ແລະ ວິປັສສະນາ ກັມມະ- ຖານ ຫລື ປະຕິບັດ ຢູ່ ໃນ ສິລ ສະມາທິ ປັນຍາ. ປະຕິເວທ ກໍຄື ໄດ້ຮູ້ ຫລື ໄດ້ເຫັນ ທັມ ຢ່າງໃດ ຢ່າງໜຶ່ງ ເຊິ່ງ ເປັນຜົນ ຂອງ ການປະຕິບັດ ນັ້ນ.

ສະມະຖະ ກັມມະຖານ ມີ ໔໐ ຫ້ອງຄື:

- ໑. ອະນຸສສະຕິ ໑໐
- ໒. ອະສຸພະ ໑໐
- ໓. ກະສິນ ໑໐
- ໔. ພຣົມວິຫາຣ ໔
- ໕. ອະຣູປພຣົມ ໔
- ໖. ຈະຕຸທາຕຸວະວັດຖານ ໑
- ໗. ອາຫາເຣ ປະຕິກູລສັນຍາ ໑

ວິປັສສະນາ ກັມມະຖານ ມີ ໔ ຫ້ອງ ຄື:

- ໑. ກາຍານຸປັສສະນາ ສະຕິປັດຖານ
- ໒. ເວທນາ ນຸປັສສະນາສະຕິປັດຖານ
- ໓. ຈິຕຕາ ນຸປັສສະນາສະຕິປັດຖານ
- ໔. ທັມມາ ນຸປັສສະນາ ສະຕິປັດຖານ

ຄຣູບາໃດ ບໍ່ໄດ້ ປະຕິບັດ ມີ ຢ່າງນີ້ ບໍ່ແມ່ນ ພຣະພິກຂຸ.

ນຸ. ພິກຂຸ ດ້ອງເປັນຜູ້ ມີ ສິນ ໔ ຢ່າງ. ສິນ ໔ ຢ່າງນັ້ນ ຄື: ປາຕິໂມກ ສັງວອອສິນ, ອິນຊີສັງວອອສິນ, ອາຊີວະປະນິສຸທທິສິນ ແລະ ປັຈຈັຍສັນນິສສິດຕະສິນ.

ສິນ ໔ ຢ່າງ ຂອງ ພຣະພິກຂຸ

໑. ປາຕິໂມກສັງວອອສິນ

ສິນປາຕິໂມກ ທີ່ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໄດ້ຊົງ ບັນຍັດຂຶ້ນ ນັ້ນ, ບໍ່ ແມ່ນ ຫ່າວໄດ້ ຫ່າວບັນຍັດ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ໄດ້ຊົງແລເຫັນ ຄຸນ ທີ່ຈະເກີດມີ ແກ່ຜູ້ປະຕິບັດ, ແລະ ໂທສ ທີ່ຈະເກີດມີ ແກ່ຜູ້ ບໍ່ປະຕິບັດ ເຊິ່ງ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ໄດ້ຕັສ ຢ່າງຍືດຍາວ ຢູ່ໃນ ກິຕາຄິນີສູຕ ໃນ ຄຳພີ ມັຊ- ຊິມະ ນິກາຍ. ອາບັດ ບາງຂໍ້ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຊົງບັນຍັດ ເພາະ ມີເຫດ ເກີດ ຂຶ້ນ, ເຊັ່ນ ອາບັດຂໍ້ທ້າມ ພິກຂຸ ເດັດໃບໄມ້ (ຫລື ຕັດດັ້ນໄມ້) ມີເຮືອງເລົ່າ ມາວ່າ: ພຣະພິກຂຸ ຮູບນຶ່ງ ໄດ້ປັ້ງດັ້ນໄມ້ ເພື່ອ ເຮັດບ່ອນ ປຸກກຸດ. ດັ້ນໄມ້ ນັ້ນ ມີເທວະດາ ຕົນນຶ່ງ ທີ່ມີ ລູກນ້ຽ ອາໄສຢູ່. ເທວະດາ ກໍ່ທ້າມ ເຈົ້າພິກຂຸ ຕົນນັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ປັ້ງ. ຖ້າປັ້ງແລ້ວ ຕົນເອງ ຈະບໍ່ມີ ບ່ອນຢູ່. ແຕ່ ເຈົ້າພິກຂຸນັ້ນ ກໍ່ບໍ່ພັງ ໄດ້ປັ້ງ ດັ້ນໄມ້ນັ້ນລົງ. ເທວະດາ ຕົນນັ້ນ ກໍ່ໃຫ້ ອູ້ມລູກນ້ຽ ໄປເປົ້າ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ແລ້ວ ຂາບທູນຖວາຍ ເຫດການ ໃຫ້ຊົງຊາບ ທຸກປະການ. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຈຶ່ງໃຫ້ ປະຊຸມສົງຄ໌ ແລ້ວ ຊົງບັນຍັດ ບໍ່ໃຫ້ ພິກຂຸ ຕັດ ດັ້ນໄມ້ ຫລື ເດັດ ໃບໄມ້. ອາບັດບາງຂໍ້, ພຣະພຸທອົງຄ໌ ກໍ່ບັນຍັດຂຶ້ນເອງ ເໝືອນ ຢູ່ໃນ ພຣະສູຕ ກິຕາຄິນີ ໃນ ຄຳພີ ມັຊຊິມະນິກາຍ.

ໃນ ໒, ໓ ປີ ທຳອິດ ທີ່ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ເລີ່ມສອນ ສາສນາ
 ໃໝ່ໆນັ້ນ, ພຣະພຸທອົງຄົບໍ່ໄດ້ຊົງບັນຍັດ ພຣະວິນັຍ. ຫລັງຈາກ ພຣະສາ-
 ຣີບຸຕເຖຣະເຈົ້າ ເຂົ້າມາບວດ ແລະ ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ໃຫ້ເປັນ ອັດສາວົກ
 ກຳຂວາ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈຶ່ງຂາບ
 ທູນ ພຣະພຸທອົງຄົບໍ່ກ່ຽວກັບ ພຣະພຸທສາສນາ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທ-
 ເຈົ້າ ໃນ ອະດີດວ່າ " ພັນເຕ ພະຄະວາ... ຂ້າແຕ່ ພຣະອົງຄົບໍ່ຜູ້ປະເສີດ,
 ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໃນ ອະດີດ, ພຣະພຸທສາສນາ ຂອງ ພຣະອົງຄົບໍ່ໃດ
 ຍືນນານ ແລະ ອົງໃດ ບໍ່ຍືນນານ? " ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຕັສຕອບວ່າ " ຄູລາ
 ສາຣີບຸຕ, ສາສນາ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ວິປັສສີ, ພຣະສັມມາ-
 ສັມພຸທເຈົ້າສີຂີ ແລະ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າເວສສະພູ ບໍ່ຍືນນານ. ແຕ່
 ສາສນາ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ກະກຸສັນທະ, ພຣະສັມມາສັມພຸທ-
 ເຈົ້າໂກນາຄະມະນະ ແລະ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າກັສສະປະ ຍືນນານ ".
 ພຣະສາຣີບຸຕ ຂາບທູນຄຸາມ ຕໍ່ໄປອີກວ່າ " ພັນເຕ ພະຄະວາ, ການທີ່ ພຣະ-
 ສາສນາ ຍືນນານ ແລະ ບໍ່ຍືນນານນັ້ນ ເປັນ ດ້ວຍເຫດອັນໃດ? " ພຣະພຸທ-
 ອົງຄົບໍ່ຕັສຕອບ ວ່າ " ການທີ່ ພຣະສາສນາ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ
 ວິປັສສີ, ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າສີຂີ ແລະ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ເວສ
 ສະພູ ບໍ່ຍືນນານນັ້ນ ເພາະ ພຣະພຸທອົງຄົບໍ່ ທັງຫລາຍ ບໍ່ໄດ້ຊົງບັນຍັດ ພຣະ
 ວິນັຍ. ສ່ວນ ພຣະສາສນາ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ກະກຸສັນທະ,
 ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໂກນາຄະມະນະ ແລະ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ
 ກັສສະປະ ຍືນນານນັ້ນ ກໍເພາະ ພຣະພຸທອົງຄົບໍ່ ທັງຫລາຍ ໄດ້ຊົງບັນຍັດ
 ພຣະວິນັຍ ". ພຣະສາຣີບຸຕເຖຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງໄດ້ຂາບທູນ ພຣະພຸທອົງຄົບໍ່ ຕໍ່ໄປ
 ວ່າ " ພັນເຕ ພະຄະວາ, ຂໍ ພຣະອົງຄົບໍ່ຊົງພຣະກະຣຸນາ ແກ່ ສັດທັງຫລາຍ
 ໄຜດບັນຍັດ ພຣະວິນັຍເຖີດ ". ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ຊົງຕັສ ວ່າ " ຄູລາ

ສາສິບຸຕ, ເຮົາ ຕະກຸາຄິຕ ຍ່ອມຮູ້ ກາລ ໃນການບັນຍັດ ພຣະວິນັຍ. ພຣະ ພິກຂຸສົງຄ໌ ທີ່ຢູ່ ໃນ ທີ່ນີ້ ຢ່າງຕ່າງ ໄດ້ບັນລຸ ໂສດາປະຕິບັດ, ບໍ່ມີໂອກາດ ຈະ ດົກໄປ ທີ່ຕ່າງ ເປັນ ທັມມະດາ ມີແຕ່ ຈະຈເຣີນຂຶ້ນໄປ ເລື້ອຍໆ ". ສະນັ້ນ ເມື່ອມີ ເຫດທີ່ບໍ່ດີ ເກີດຂຶ້ນ ໃນ ຫຼູ່ສົງຄ໌ ແລ້ວ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຈຶ່ງຊົງ ບັນຍັດ ພຣະວິນັຍ. ການທີ່ ພຣະສາສນາ ຂອງ ພຣະພຸທເຈົ້າ ວິປັສສີ, ພຣະພຸທເຈົ້າສີຂີ ແລະ ພຣະພຸທເຈົ້າເວສສະພູ ບໍ່ຍືນຍານ ນັ້ນ, ພຣະອັດຕະກະຖາຈາຣ ທັງຫລາຍ ອະທິບາຍວ່າ ເພາະ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ທັງສາມ ບໍ່ໄດ້ ຊົງບັນຍັດ ພຣະວິນັຍ. ໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ທັງສາມ ທ່ຽວສອນ ເວນຍະສັຕ ຕລອດ ພຣະຊົນຊີພ ຂອງພຣະອົງຄ໌ ແລ້ວ ກໍ ສະເດັດ ດັບຂັນ. ເມື່ອ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ສະເດັດ ດັບຂັນ ແລ້ວ ພຣະສົງຄ໌ ທັງ ຫລາຍ ບໍ່ໄດ້ບວດຕື່ມ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງຄ່ຽໝົດໄປ.

ປາຕິໂມກ ສັງວອຣສິລ ກໍຄື ການສັງຮວມ ຢູ່ໃນ ສິລປາຕິໂມກ ໒໒໗ ຂໍ້ນັ້ນ. ຮັກສາ ໃຫ້ໄດ້ ຄົບຖ້ວນ ບໍ່ ໃຫ້ດ່າງພ້ຽ ແຕ່ ໝວດທີ່ນຶ່ງ ໄປເຖິງ ໝວດສຸດທ້າຍ. ຄຣູບາໃດ ບໍ່ສັງຮວມ ໃນ ສິລປາຕິໂມກ ບໍ່ແມ່ນ ເນື້ອນາບຸນ ຂອງເຮົາ. ສິລປາຕິໂມກ ຫລື ອາບັດປາຕິໂມກ ນີ້ ຕັ້ງຂ້າ ໄດ້ເອົາອອກ ມາຈາກ ພຣະວິນັຍ. ຂໍໃດ ຫລື ໝວດໃດ ມີ ການກ່ຽວຂ້ອງ ກັບ ພຣະພິກຂຸນີ ຈະບໍ່ ຍົກມາ ສະແດງ. ເພາະ ດຽວນີ້ ບໍ່ມີ ພຣະພິກຂຸນີ ແລ້ວ ສິລຈຳພວກນັ້ນ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ບິດ ແຕ່ ຢ່າງໃດ. ສິລປາຕິໂມກ ທີ່ມີຢູ່ໃນ ພຣະວິນັຍປິດກນັ້ນ ມີດັ່ງນີ້:

໑. ປາຣາສິກ ໔ ຢ່າງ:

໑. ຄຣູບາ ໃດ ເສບເມຖຸນ ສັງວາດ (ນອນນຳແມ່ ອອກ ຫລື ສັຕໂຕແມ່), ບິດ ສິລປາຣາສິກ.

໒. ລັກຊັຍ ຫລື ຂອງມີຄ່າ ເກີນ ໕ ມາສິກ. (ຫລື ເທົ່າກັບ ປະມານ ໒໐ ເຊັບ), ບິດ ສິລປາຣາສິກ.

໓. ຂ້າຄົນ. ແມ່ນແຕ່ ຄົນ ທີ່ ເກີດ ຢູ່ ໃນທ້ອງແມ່ ແຕ່ ນຶ່ງມື້ ຂຶ້ນເມື່ອ. ຄຣູບາໃດ ປະກອບຢາ ໃຫ້ ຍິງນັ້ນກິນ ແລ້ວ ແທ້ງ ລູກ ອອກມາ, ບິດ ສິລປາຣາສິກ.

໔. ອວດ ອຸດຕະວິມະນຸສທັມ ທີ່ບໍ່ມີ ໃນຕົນ. ຄຣູບາໃດ ອວດ ຄຸນວິເສດ ທີ່ ບໍ່ມີໃນຕົນ ຄື ນຶ່ງ ຫລັບຕາ ແລ້ວ ຕົວວ່າເຫັນ ສວັນ, ເຫັນ ນະຣົກ, ເຫັນ ຍາຕຂອງໂຍມ ທີ່ຕາຍໄປ ຢູ່ຫັ້ນ ຢູ່ນີ້ ຫລື ຢາງອື່ນ ທີ່ ຕົນບໍ່ຮູ້ ແທ້, ແຕ່ວ່າ ຕົວະໄປ ຊຶ່ງ ເພື່ອຢາກໃຫ້ ຍາຕໂຍມ ສັທທາ ແລ້ວ ເອົາ ປັຈ- ຈັຍ ໔ ມາ ຖວາຍ. ຄຣູບາ ນັ້ນ ບິດ ສິລປາຣາສິກ.

ຄຣູບາ ໃດ ກໍຕາມ ທີ່ ຕ້ອງ ອາບັດ ອັນໃດ ອັນນຶ່ງ ໔ ຢ່າງນີ້ແລ້ວ ບໍ່ມີ ຄວາມເປັນ ພຣະ ໃນຕົວໄດ້ ຕ້ອງສຶກ ແມ່ນອນ. ໃນ ສໄມກ່ອນ, ຄົນບູຮານ ຍ້າງ ຄົນ ບິດສິລປາຣາສິກແລ້ວ ບວດຕື່ມອີກ, ເພິ່ນ ຈຶ່ງສັກເມິກ ໄວ້ ໜ້າ ຜາກ ເປັນ ເຄື່ອງໝາຍ ໄວ້ວ່າ ຄົນຜູ້ນີ້ ບິດ ປາຣາສິກ ມາແລ້ວ, ບວດບໍ່ໄດ້ ອີກ, ແຕ່ ສຶກແລ້ວ ຂໍ ສິລ ໕ ມາຮັກສາ ຫລື ຈະຂໍ ສິລ ໓ ເປັນພໍ່ຂາວໄດ້. ຄຣູບາ ໃດ ບິດສິລປາຣາສິກ ແລ້ວ ຕ້ອງ ສຶກ ແລ້ວ ຈະບວດ ເປັນ ພຣະ ອີກບໍ່ໄດ້ ຕລອດຊີວິດ. ຖ້າ ບໍ່ສຶກ ແລ້ວ ສະມາທານສິລໃໝ່ ກໍເປັນ ຄົນ ຫົວ ໄລ້ນ ນຸ່ງຜ້າເຫລືອງຊຶ່ງ ບໍ່ມີ ສິລຈັກຂໍ້. ການລັກເງິນ ຫລື ຂອງມີຄ່າ ພຽງ ແຕ່ ໕ ມາສິກ ຊຶ່ງ ເຊິ່ງ ເພິ່ນ ຜູ້ຮູ້ ກ່າວວ່າ ປະມານ ໒໐ ເຊັບ ກໍເຮັດ ໃຫ້ ຄຣູບາອົງຄົນ ບິດ ສິລປາຣາສິກ ຫັນທີ. ເມື່ອ ບິດແລ້ວ ບໍ່ມີ ທາງອື່ນ ຈະ ແກ້ໄດ້. ເໝືອນກັບຄົນ ຖືກຄະດີອາຍາ, ສາຍ ຕັດສິນ ປະຫານຊີວິດ ແລ້ວ ມີ ແຕ່ ຈະຕາຍ ທໍ່ນັ້ນ.

໒. ສັງຄາທິເສສ ມີ ໑໓ ຂໍ້: ພິກຂຸ ບິດ ສິລສັງຄາທິເສສ ເມື່ອ:

໑. ຕັ້ງໃຈເຮັດ ໃຫ້ ນໍ້າອະສຸຈິ ເຄື່ອນ.

໒. ມີ ຄວາມກຳໜັດຢູ່ ຈັບຕ້ອງກາຍ ແມ່ຍິງ (ແມ່ນແຕ່ ເສັ້ນບົມ ກໍບິດ)

໓. ມີ ຄວາມກຳໜັດຢູ່ ເວົ້າກ້ຽວ ແມ່ຍິງ.

໔. ມີ ຄວາມກຳໜັດຢູ່ ເວົ້າລໍ້ ແມ່ຍິງ ໃຫ້ ບໍ່າເລີດົນ ດ້ວຍກາມ.

໕. ເປັນ ພໍ່ສີ່ ໃຫ້ ຊາຍ ຍິງ ເປັນ ບົວເມັງກັນ.

໖. ສ້າງ ກຸດີ ທີ່ ໄບກດ້ວຍບຸບ ຫລື ດິນ ທີ່ ບໍ່ມີໃບ ເປັນເຈົ້າຂອງ. ບ່ອນ ຢູ່ ອາໄສ, ຖ້າ ຍາວ ເກີນ ໑໒ ຄືບ ແລະ ກວ້າງ ເກີນ ໗ ຄືບ ພຣະສຸຄົດ, ຕ້ອງໃຫ້ ສົງຄ໌ ຮັບຮູ້ ສາກ່ອນ. ຖ້າ ສົງຄ໌ ບໍ່ຮັບຮູ້, ຄູບາໃດ ໄປຢູ່ ຄູບາ ນັ້ນບິດສິລ ສັງຄາທິເສສ.

໗. ທາຍົກ ສ້າງກຸດີ ທີ່ ກວ້າງກວ່າ ທີ່ ກ່າວມາ ແລ້ວ ຂ້າງເທິງ ນັ້ນ ກໍ ຕ້ອງ ໃຫ້ ສົງຄ໌ ຮັບຮູ້ ສາກ່ອນ. ຖ້າ ສົງຄ໌ ບໍ່ຮັບຮູ້ ຄູບາ ໃດ ໄປຢູ່, ບິດ ສິລສັງຄາທິເສສ.

ຂໍ້ ໖, ໗ ນີ້ ຄູບາ ທີ່ຢູ່ ຕ່າງປະເທສ, ໂດຍສະເພາະ ທີ່ ອະເມຣິກາ ຫລາຍ ອົງຄ໌ ທຳບິດ. ເປັນ ຫຽງ ຈຶ່ງວ່າ ຈັ້ງຊັ້ນ? ກໍເພາະວ່າ ຍາດໂຍມ ຊື່ ເຮືອນ ຫລື ເຊົ່າເຮືອນ ແລ້ວ ເຂົ້າໄປຢູ່ ໂລດ, ໂດຍ ທີ່ ສົງຄ໌ ບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ ຫລື ວ່າ ບໍ່ທັນໄດ້ ມອບເຄນ ໃຫ້ເປັນ ຂອງສົງຄ໌. ເຮືອນ ທີ່ຢູ່ ອະເມຣິກາ, ຫ້ອງນອນ ແຕ່ ລະຫ້ອງ ກວ້າງກວ່າ ໑໒x໗ ຄືບ ພຣະສຸຄົດ (໑໒x໗ ຄືບ ພຣະສຸຄົດ = ປະມານ ໑໐x໕ ພຸທ) ທັງນັ້ນ.

໘. ຄຽດ ຫລື ໃຈຮ້າຍ ໃຫ້ ພິກຂຸ ອື່ນ ແກ້ງໂຈດ ພິກຂຸ ນັ້ນ ດ້ວຍ ອາບັດ ປາຣາສິກ ທີ່ ບໍ່ເປັນ ຄວາມຈິງ.

໙. ຄຽດ ຫລື ໃຈຮ້າຍ ໃຫ້ ພິກຂຸ ອື່ນ ແລ້ວ ແກ້ງເຮັດ ເລ່ກົນ ຫາ ໂຈດ ດ້ວຍ ອາບັດ ປາຣາສິກ.

໑໐. ພາກພຽນ ເພື່ອ ທຳລາຍ ສົງຄ໌ ໃຫ້ແຕກ ກັນ. ພິກຂຸ ອື່ນຫ້າມ ບໍ່ຟັງ. ສົງຄ໌ ສູດກັມ ເພື່ອ ໃຫ້ລະ ຂໍ້ທີ່ ປະພຶດນັ້ນ. ຖ້າ ບໍ່ລະ, ບິດ ສິລສັງ- ຄາທິເສສ.

໑໑. ປະຕິບັດ ຕາມ ພິກຂຸ ຜູ້ ທຳລາຍ ສົງຄ໌ ນັ້ນ. ພິກຂຸ ອື່ນ ຫ້າມ ບໍ່ ຟັງ. ສົງຄ໌ ສູດກັມ ເພື່ອ ໃຫ້ລະ ຂໍ້ທີ່ ປະພຶດນັ້ນ. ຖ້າ ບໍ່ລະ, ບິດ ສິລສັງ- ຄາທິເສສ.

໑໒. ວ່າຍາກ ສອນຍາກ. ພິກຂຸ ອື່ນ ຫ້າມບໍ່ຟັງ. ສົງຄ໌ ສູດກັມ ເພື່ອ ໃຫ້ລະ ການເປັນ ຄົນ ວ່າຍາກ ສອນຍາກ ນັ້ນ. ຖ້າ ບໍ່ປ່ຽນ ບິດ ສິລສັງຄາ- ທິເສສ.

໑໓. ປະທຸສຮ້າຍ ຊາວບ້ານ ຄື ບິດຄຽງ ມຸ່ງຮ້າຍ ແກ່ ຊາວບ້ານ. ພິກຂຸ ອື່ນ ຫ້າມບໍ່ຟັງ. ສົງຄ໌ ສູດ ກັມ ໃຫ້ ລະ ການກະທຳ ອັນນັ້ນ. ຖ້າບໍ່ລະ ບິດ ສິລສັງຄາທິເສສ.

ສິລ ສັງຄາທິເສສ ທັງ ໑໓ ຂໍ້ນີ້, ຖ້າ ຄຣູບາ ອົງຄ໌ໃດ ບິດ ສິລ ຂໍ້ໃດ ຂໍ້ໜຶ່ງ ແລ້ວ ດ້ອງສະແດງ ຄວາມບິດ (ສະແດງ ອາບັດ) ກໍຄື ບອກໃຫ້ ພິກ- ຂຸອົງຄ໌ ອື່ນຮູ້ ແລ້ວ ນຳເຂົ້າ ກອງປະຊຸມສົງຄ໌ ຢ່າງຕ່ຳ ດ້ອງມີ ໔ ຮູບ ຂຶ້ນ ໄປ. ເມື່ອ ສົງຄ໌ ລົງມະຕິ ວ່າ: ໃຫ້ ຄຣູບາ ທີ່ ທຳບິດສິລ ນັ້ນ ເຂົ້າກັມ ຄື ໃຫ້ ຢູ່ ໃບເຂດ ທີ່ ສົງຄ໌ ກຳໜົດໄວ້ ເປັນ ຈຳນວນ ທ່ານນີ້ ທ່ານນີ້ ທີ່ ພວກ ເຮົາ ເອີ້ນວ່າ ເຂົ້າປະຮິວາສສະກັມ. ຖ້າ ຄຣູບາ ທີ່ມີ ຄວາມບິດ ເດີນອອກນອກ ເຂດ ທີ່ ສົງຄ໌ ກຳໜົດໃຫ້ ກ່ອນເວລາ ທີ່ ບອກໄວ້, ຄຣູບານັ້ນ ຍັງ ບິດ ສັງ- ຄາທິເສສ ຢູ່. ຕົວຢ່າງ ຄຣູບາ ອົງຄ໌ ໜຶ່ງ ບິດສັງຄາທິເສສ ແລ້ວ ສົງຄ໌ ບັງ ຄັບ ວ່າ " ໃຫ້ ຢູ່ ໃບບໍຣິເວນວັດ ກຳໜົດ ໓໐ ມື້ ". ຄຣູບາ ນັ້ນ ດ້ອງ ຢູ່ ບັງ ຢ່າງ ເດີນ ນອນ ແຕ່ໃບ ບໍຣິເວນວັດ ເປັນເວລາ ໓໐ ມື້. ສິລ ຄຣູບາ ນັ້ນ ຈຶ່ງ ບໍຣິສຸທ ດີ. ຖ້າ ຄຣູບາ ນັ້ນ ຢູ່ແຕ່ໃບ ວັດ ໄດ້ ໒໓ ມື້ ແລ້ວ, ແຕ່ ມື້ທີ່

໔໙ ລົມຄິດ ເລີຍ ຍ່າງອອກ ໄປ ບອກວັດ. ຄຣູບາ ນັ້ນ ຍັງ ບິດ ສິລສັງ-
ຄາທິເສສ ຢູ່. ຕ້ອງ ລົ້ມເຮັດຄືນ ແຕ່ ດັ້ນ ມາອີກ. ຖ້າ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ສິລ ກໍບໍ່
ບໍ່ຮືສຸທ.

໓. ອະນິຍັດ ມີ ໒ ຂໍ້:

໑. ພິກຂຸ ນັ່ງກັບ ແມ່ຍິງ ສອງຕໍ່ສອງ ບ່ອນ ລັບຕາຄົນ. ຖ້າ ມີຄົນທີ່ ເຊື້ອ
ຖືໄດ້, ມາກ່າວຕໍ່ ພິກຂຸນັ້ນ ດ້ວຍ ອາບັດ ມີ ຢ່າງ ຄື ປາຣາສິກ ສັງຄາທິ-
ເສສ ຫລື ປາຈິຕຕິ ຢ່າງໃດ ຢ່າງນຶ່ງ. ພິກຂຸ ນັ້ນ ຮັບຢ່າງໃດ ກໍໃຫ້ ປັບໂທສ
ຢ່າງ ນັ້ນ.

໒. ພິກຂຸ ນັ່ງກັບ ແມ່ຍິງ ສອງຕໍ່ສອງ ບ່ອນ ລັບຫູຄົນ. ຖ້າ ມີຄົນ ທີ່ເຊື້ອ
ຖືໄດ້, ມາກ່າວຕໍ່ ພິກຂຸນັ້ນ ດ້ວຍ ອາບັດ ໒ ຢ່າງ ຄື ສັງຄາທິເສສ ຫລື ປາ-
ຈິຕຕິ ຢ່າງໃດ ຢ່າງ ນຶ່ງ. ພິກຂຸ ນັ້ນ ຮັບຢ່າງໃດ ກໍໃຫ້ປັບໂທສ ຕາມນັ້ນ.

໔. ນັສສັຄຄິຍະປະຈິຕຕິຍ໌ ມີ ໓໐ ຂໍ້: ມີ ໓ ໝວດໆ ລະ ໑໐ ຂໍ້.

ກ. ໝວດ ຈິວອອນ

໑. ພິກຂຸ ໃຊ້ ຈິວອອນ ທົ່ວໄປ (ບໍ່ແມ່ນ ຈິວອອນ ຂອງ ພຣະກັມມະຖາຍ
ຫລື ຈິວອອນ ທີ່ ເພິ່ນ ອະທິຖາຍ ເອົາ ແລ້ວ) ໄດ້ພຽງ ໑໐ ມື້. ກາຍໄປ ບິດ.

໒. ພິກຂຸ ທີ່ ບໍ່ມີ ຈິວອອນ ແມ່ນແຕ່ ຄືນ ດຽວ ບິດ. ເວັ້ນແຕ່ ໄດ້ ສົມມຸດ.

໓. ຖ້າ ບ້າ ເກີດມີ ແກ່ ພິກຂຸ ແຕ່ ບໍ່ພໍ ຈະເຮັດ ຈິວອອນ. ແຕ່ ຄິດວ່າ ຈະ
ໄດ້ ບ້າ ມາຕື່ມ. ພິກຂຸ ມີ ສິທ ເກັບບ້າ ນັ້ນ ໄວ້ໄດ້ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ ໑ ເດືອນ. ຖ້າ
ເກີນ, ບິດ.

໔. ໕. ກ່ຽວຂ້ອງ ກັບ ບາງພິກຂຸນີ ຈະບໍ່ຂໍ ກ່າວ ໃນ ທີ່ນີ້.

໖. ພິກຂຸ ຂໍ ຈິວອອນ ນຳ ໄທບ້ານ, ບິດ. ເວ້ນໄວ້ແຕ່ໃນ ເວລາ ຂໍໄດ້ ເຊັ່ນ ມີ ໄຈອ ລັກເອົາ ຈິວອອນ ໄປ ຫລື ມີ ອັນຕະຮາຍ ເຮັດໃຫ້ ເສັງຫາຍ ມີ ໄພ ໄພໝໍ້ ເປັນຕົ້ນ.

໗. ໃນ ເວລາ ຂໍຈິວອອນໄດ້, ພິກຂຸ ຕ້ອງຂໍ ມາແຕ່ ຜ້ານຸ່ງ (ຜ້າສະບົງ) ແລະ ຜ້າຫົ່ມ (ຜ້າຄຸມ) ທ່ານ. ຖ້າ ຂໍ ມາ ເກີນກວ່າ ນັ້ນ, ບິດ.

໘. ຖ້າ ໄທບ້ານ ທີ່ບໍ່ແມ່ນ ຍາດ ມາບອກວ່າ ຈະຖວາຍ ຈິວອອນ ແກ່ ພິກຂຸ ດົນນຶ່ງ. ພິກຂຸ ນັ້ນ ຮູ້ແລ້ວ ກໍໄປຫາ ໂຍມຜູ້ນັ້ນ ແລ້ວບອກໃຫ້ ເຮັດ ຈິວອອນ ທີ່ມີ ຮາຄາ ແພງກວ່າ ທີ່ກຳໜົດໄວ້, ໄດ້ມາ, ບິດ.

໙. ຖ້າໄທບ້ານ ທີ່ ຈະຖວາຍ ຈິວອອນ ແກ່ ພິກຂຸ ນັ້ນ ມີຫລາຍຄົນ ແຕ່ ເຂົາ ເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນຍາດ. ພິກຂຸ ນັ້ນ ກໍໄປບອກ ໃຫ້ ໂຮມເງິນກັນ ແລ້ວ ໄປ ຊື້ ຈິວອອນ ທີ່ ແພງກວ່າ ກຳໜົດໄວ້, ໄດ້ມາ, ບິດ.

໑໐. ຖ້າ ມີ ໄທບ້ານ ຢາກຖວາຍ ຈິວອອນ ມາຖາມ ພິກຂຸ ວ່າ: " ຄົນໃດ ເປັນ ໄວຍາຈັກ ຂອງວັດນີ້. ພິກຂຸ ນັ້ນ ບອກວ່າ ບຸຣຸສຄົນນີ້ ເປັນ ໄວຍາຈັກ ຂອງ ພິກຂຸ ທັງຫລາຍ ໃນ ວັດນີ້ ". ເມື່ອ ຮູ້ແລ້ວ ໄທບ້ານ ຜູ້ນັ້ນ ບອກວ່າ " ຖ້າ ທ່ານຕ້ອງການ ຈິວອອນ ແລ້ວ ກໍຈົ່ງສົ່ງ ລາວໄປ ຫາ ຂັ້ນ ເຖິດ ". ຖ້າ ພິກຂຸ ນັ້ນ ຕ້ອງການ ຈິວອອນ ແລ້ວ ບອກໃຫ້ ໄວຍາຈັກ ໄປຫາ ໂຍມຄົນນັ້ນ. ໄວຍາຈັກ ໄປຖາມ ໄດ້ ພຽງ ມີ ເທື່ອ. ຖ້າ ຍັງ ບໍ່ໄດ້ ຈິວອອນ ໄປ ຍືນປະກົດ ໃຫ້ ໂຍມເຫັນ ເຊິ່ງເປັນ ຂໍ້ສັງເກດ ໃຫ້ ຮູ້ວ່າ ຕ້ອງການ ຈິວອອນ ໄດ້ ບໍ່ເກີນ ວິ ເທື່ອ. ຖ້າ ໄປຖາມ ກາຍ ມີ ເທື່ອ, ຫລື ໄປຍືນ ໃຫ້ເຫັນ ກາຍ ວິ ເທື່ອ ຈົນໄດ້ ຈິວອອນ ມາ, ບິດ.

ກ່ຽວກັບ ເຮືອງ ຈິວອອນ ນີ້ ເຮົາ ຈະສັງເກດ ເຫັນວ່າ ພຣະພຸທອົງຄົ ຊົງຕ້ອງການ ໃຫ້ ພິກຂຸ ໄດ້ມາ ດ້ວຍ ຄວາມຊອບທັມ ຄື: ບໍ່ໄດ້ມາ ດ້ວຍ ຄວາມເກງໃຈ. ບໍ່ໃຫ້ໄດ້ ມາ ດ້ວຍ ຄວາມຂັດໃຈ ໄທບ້ານ ແລະ ໃຫ້ໃຊ້ ຜ້າ

ທັມມະດາ (ບໍ່ແພງ). ອັນນີ້ ມັນ ສະແດງ ເຖິງ ຄວາມດົງາມ ໃນ ການນຸ່ງ
ຫົ່ມ ຂອງ ພຣະພິກຂຸ.

ຜູ້ຂ້າ ຈະຍົກເອົາ ເລື່ອງນຶ່ງ ຈາກ ພຣະສູຕ ມາເລົ່າສູ່ ພັງ. ຄັ້ງນັ້ນ ຍັງ
ມີ ອຸປາສົກຜູ້ນຶ່ງ ມີຈິດສັທທາ ຈະຖວາຍ ບ້າໄຕຈິວອຣ ວົຊຸມ ແດ່ ພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າ ສາຣີບຸຕ. ອຸປາສົກນັ້ນ ກໍ່ມາພົບ ພຣະສາຣີບຸຕ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້
ໄປຮັບເອົາ ຢູ່ເຮືອນຂອງຕົນ. ເມື່ອ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຮັບຄຳແລ້ວ, ກໍ່ພາ
ກັນມາ ເຮືອນ ອຸປາສົກ ກໍ່ເດີນຕາມຫລັງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄປ. ຕາມທາງ
ທີ່ ຍ່າງມານັ້ນ ມີ ບວກນ້ຳ ນ້ຽງ ພໍ່ໂດດຂວ້າມໄດ້. ເມື່ອ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ສາຣີບຸຕ ຍ່າງມາ ເຫັນບວກນ້ຳນ້ຽງ ຕັນທາງ ກໍ່ໂດດຂວ້າມ, ແລ້ວ ເດີນຕໍ່
ໄປ ອຸປາສົກ ທີ່ ຍ່າງຕາມຫລັງ ກໍ່ຄິດວ່າ " ເປັນຫຼັງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈຶ່ງບໍ່
ຄ່ຽມຄົມ, ໂດດຂວ້າມ ບວກນ້ຳ ເໝືອນໄທບ້ານ? ແຕ່ແຮກ ຄິດວ່າ ຈະ
ຖວາຍ ວົຊຸມ. ຢ່າເທາະ, ເຮົາ ຈະຖວາຍ ວົຊຸມ ກໍ່ພໍແລ້ວ ". ການທີ່ ລາວ
ຄິດຢ່າງນັ້ນ ກໍ່ເພາະ ສັທທາ ຂອງລາວ ຫລຸດໜ້ຽລົງ. ອຸປາສົກນັ້ນ ກໍ່ເດີນ
ຕາມຫລັງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຕໍ່ໄປ. ເມື່ອ ມາພໍ່ ບວກນ້ຳອີກ ພຣະສາຣີບຸຕ
ກໍ່ໂດດຂວ້າມໄປອີກ. ສັທທາ ຂອງອຸປາສົກນັ້ນ ກໍ່ຫລຸດ ລົງໄປອີກ. ລາວ
ຄິດວ່າ ຈະຖວາຍ ແຕ່ ຊຸມດຽວ ກໍ່ພໍແລ້ວ. ພຣະສາຣີບຸຕ ເປັນພຣະອໍຣະ
ຫັນ ລ່ວງຮູ້ ຄວາມຄິດ ຂອງອຸປາສົກ ແຕ່ລະຄັ້ງ ທີ່ ລາວຄິດນັ້ນ. ເມື່ອ ມາ
ຮອດ ບວກນ້ຳ ທີ່ ສາມ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈຶ່ງຢຸດຢູ່ ແລ້ວ ຍ່າງອ້ອມໄປ, ບໍ່
ໂດດ ຄືແຕ່ກ່ອນ. ອຸປາສົກ ເຫັນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຖາມວ່າ " ເປັນຫຼັງ, ພຣະຜູ້-
ເປັນເຈົ້າ ຈຶ່ງບໍ່ໂດດຂວ້າມໄປອີກ? " ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ສາຣີບຸຕ ຈຶ່ງຕອບ
ວ່າ " ຖ້າ ອາດຕະມາ ໂດດຂວ້າມໄປ, ໂຍມ ຄົງຈະບໍ່ໄດ້ ຖວາຍບ້າ, ເພາະ
ວ່າ ດຽວນີ້ ຍັງເຫລືອ ສັທທາ ຈະຖວາຍ ບ້າຊຸມດຽວ ". ໃນ ທີ່ສຸດ ອຸປາສົກ
ຜູ້ນັ້ນ ຈຶ່ງຮູ້ ວ່າ ພຣະເຖຣະເຈົ້າ ເປັນ ພຣະອໍຣະຫັນ, ແຕ່ ກໍ່ບໍ່ ເຂົ້າໃຈ ວ່າ

ເປັນຫຼັງ ເພິ່ນ ໂດດຂວ້າມ ບວກນ້ຳ. ອຸປາສິກ ກໍໄດ້ຖວາຍ ຜ້າຊຸມດຽວ ທີ່
 ລາວ ຍັງມີ ສັທທາ ຢູ່ນັ້ນ. ພຣະສາສິບຸດເຊຣະເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ຮັບ ມີຊຸມຕາມທີ່
 ອຸປາສິກ ໄດ້ຄິດໄວ້ ແຕ່ ແຮກນັ້ນ. ໃນ ເລື່ອງ ພຣະສາສິບຸດ ໂດດຂວ້າມ
 ບວກນ້ຳນີ້, ພຣະອັດຕະກະຖາຈາຣ ອະທິບາຍວ່າ ພຣະສາສິບຸດ ເຄີຍໄດ້
 ເກີດເປັນ ລິງ ໃນ ຊາຕກ່ອນໆ ນັ້ນ ເຖິງ ໕໐໐ ຊາຕ, ນິສັຍ ມັກເດັ້ນ ມັກ
 ດິດ ຈຶ່ງໄດ້ ຕິດຕົວ ມາເຖິງ ຊາຕປັດຈຸບັນ.

ຂ. ໝວດ ໄກສິຍະ ມີ ໑໐ ຂໍ້:

໑. ໒. ມີ. ໔. ໕. ວ. ໗. ກ່ຽວກັບ ຂົນສັຕ ແລະ ນາງ
 ພິກຂຸນີ ຈະບໍ່ຂໍກ່າວ ໃນ ທີ່ນີ້.

໗. ຫ້າມ ພິກຂຸ ຮັບ ຄຳ ແລະ ເງິນ ຫລື ໃຫ້ ຄົນອື່ນ ຮັບຕາງ.

໙. ຫ້າມ ພິກຂຸ ທຳການຊື້ຂາຍ ດ້ວຍເງິນຄຳ.

໑໐. ຫ້າມ ພິກຂຸ ແລກປ່ຽນ ສິ່ງຂອງ ກັບ ໄທບ້ານ.

ໃນ ໝວດນີ້ ພວກເຮົາ ເຫັນແຈ້ງ ວ່າ ພຣະພຸທອົງຄົ ມີ ຈຸດປະສົງ ດ້ອງ
 ການ ບໍ່ໃຫ້ ພິກຂຸ ຈັບເງິນ ຈັບຄຳ ຊື້ຂາຍ ຫລື ທຳການແລກປ່ຽນໃດໆ. ຖ້າ
 ຄູ່ບາໃດ ສະສົມເງິນຄຳ, ຈັບຈ່າຍຊື້ຂາຍ ຄື ໄທບ້ານ, ຄູ່ບານັ້ນ ບໍ່ໄດ້
 ປະຕິບັດ ຕາມ ໂອວາທ ຂອງພຣະພຸທເຈົ້າ. ຢູ່ໃນ ຄຳພີ ມັຊຊິມະ ນິກາຍ
 ພຣະພຸທອົງຄົ ໄດ້ຊົງຕັສວ່າ " ດູລາ ພິກຂຸ ທັງຫລາຍ, ເວລາໃດ ພວກ
 ທ່ານ ພົບກັນ, ໃຫ້ ປະຕິບັດ ແຕ່ ສອງຢ່າງ ທ່ານ ຄື: ຖ້າ ຈະໂອ້ລົມກັນ, ກໍ
 ໃຫ້ ໂອ້ລົມກັນ ແຕ່ໃນທາງ ທັມມະ, ຖ້າ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍຈົ່ງນັ່ງນຶ່ງເສີຍ ເໝືອນ
 ຄົນຜູ້ດີ (Noble silence) " ຖ້າ ຄູ່ບາ ບໍ່ປະຕິບັດ ຕາມນີ້ ກໍແມ່ນ ຝ່າຢືນ
 ພຣະພຸທໂອວາທ, ຄື ຄູ່ບາ ມາພົບກັນແລ້ວ ລົມກັນເລື່ອງອື່ນ ທີ່ ບໍ່ກ່ຽວ
 ຂ້ອງກັບ ທັມມະ ຫລື ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ ການປະຕິບັດທັມ (ຄື ສະມະຖະ ພາ-

ວະນາ ແລະ ວິປັສສະນາ ພາວະນາ). ຖ້າ ເປັນດັ່ງນີ້ ຄຣູບານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ ເນື້ອນາບຸນ ຂອງພວກເຮົາ.

ຄ. ໝວດ ປັດຕະ ມີ ໑໐ ຂໍ້:

໑. ພິກຂຸ ໃຊ້ ບາດ ທີ່ບໍ່ໄດ້ ອະທິຖານ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ ໑໐ ມື້. ຖ້າເກີນ, ປິດ.

໒. ຖ້າ ບາດ ບໍ່ບ້ຽວ ເກີນ ໑໐ ມື້, ພິກຂຸ ຂໍບາດໃໝ່ ນ່າຍາດ ຫລື ໄທ ບ້ານ ທີ່ໄດ້ ບອກໄວ້ວ່າ ຈະໃຫ້ ບາດ, ບໍ່ເປັນຫຼັງ. ຖ້າ ຂໍໄດ້ ມາຈາກ ບ່ອນ ອື່ນ, ປິດ.

໓. ພິກຂຸ ຮັບ ເພສັຊ ຄື: ເນີຍໃສ ເນີຍຊັ້ນ ນ້ຳມັນ ນ້ຳເຜິ້ງ ນ້ຳອັງ ເກັບ ໄວ້ສັນໄດ້ບໍ່ເກີນ ໗ ມື້. ຖ້າ ກາຍແລ້ວ ຕ້ອງເອົາຖິ້ມ. ຖ້າບໍ່ຖິ້ມ, ປິດ.

໔. ຍັງອີກ ເດືອນນຶ່ງ ຈະໝົດ ຣະດູຮ້ອນ ຄື ແຕ່ ແຮມ ໑ ຄ່ຳ ເດືອນ ໗ ໄປ, ພິກຂຸ ເລີ່ມ ຂົນຂວາຍຫາ ບ້າອາບນ້ຳຝົນໄດ້. ເລີ່ມແຕ່ ຂຶ້ນ ໑ ຄ່ຳ ເດືອນໜຶ່ງ ເຮັດເປັນ ບ້າບຸ່ງ ອາບ ນ້ຳ ຝົນໄດ້. ຖ້າ ຫາບ້າ ໄດ້ມາ ຫລື ຫຍິບ ເຮັດ ບ້າບຸ່ງ ກ່ອນ ກ່າໝົດ, ປິດ.

໕. ພິກຂຸ ໃດ ເອົາ ຈິວອອ ໃຫ້ ພິກຂຸ ອື່ນແລ້ວ ໂຄບຊິງ ເອົາຄືນມາ ຫລື ໃຫ້ ຄົນອື່ນ ໂຄບຊິງມາ, ປິດ.

໖. ຂໍຢ່າຍ ຈາກຄົນອື່ນ ທີ່ ບໍ່ແມ່ນ ຍາດ ແລະ ເຂົາ ກໍບໍ່ໄດ້ ປະວໍຣະນາ ໄວ້ວ່າ ຈະເອົາ ບ້າຍໃຫ້, ເອົາມາໃຫ້ ຄົນຕ່ຳ ເປັນ ບ້າຈິວອອ ໃຫ້, ປິດ.

໗. ຖ້າ ມີ ຄົນ ມາສັ່ງ ໃຫ້ ຊ່າງຫຼຸກ ຕ່ຳບ້າ ຈິວອອ ໃຫ້ ເຈົ້າພິກຂຸ ຮູ້ ແລ້ວ ກໍໄປ ບອກໃຫ້ ຊ່າງຫຼຸກ ນັ້ນ ເຮັດ ຈິວອອ ທີ່ມີ ຣາຄາ ແພງກວ່າ ທີ່ ກ່າໝົດ ດ້ວຍວ່າ ຈະໃຫ້ ຮາງວັນ, ປິດ.

໘. ຍັງອີກ ໑໐ ມື້ ຈະອອກວັສສາ ຄື ແຕ່ ອອກໃໝ່ ວິຄ່ຳ ເປັນ ດັ້ນ ໄປ. ຖ້າມີ ໂຍມ ຟ້າວຈະຖວາຍ ບ້າຈຳນ່າວັສສາ, ພິກຂຸ ກໍຈົ່ງຮັບໄວ້ ໄດ້ ບໍ່ໃຫ້ເກີນ ເວລາ ການກະຖົບ. ຖ້າ ເກີນນັ້ນ, ປິດ. ຖ້າ ພິກຂຸ ໄດ້ຮັບ ກອງ

ກະເຖີນ ຫລັງຈາກ ອອກວັສສາແລ້ວ, ພິກຂຸ ນັ້ນ ສາມາດ ຮັບ ບ້າຈຳນ່າ-
ວັສສາ ນັ້ນ ນານເຖິງ ໕ ເດືອນ ນັບແຕ່ ມີ ອອກ ວັສສາ ເປັນຕົ້ນໄປ.

໖. ຖ້າ ພິກຂຸ ຈຳ ວັສສາ ຢູ່ໃນປ່າ ຜູ້ຊົງໄກ ຈາກບ້ານຄົນ, ພິກຂຸ ນັ້ນ
ສາມາດ ເກັບ ບ້າຈຳນ່າວັສສາ ນັ້ນໄດ້ ເຖິງ ວິ ຄົນ. ຖ້າ ກາຍນັ້ນ, ບິດ.
ເວັ້ນໄວ້ ແຕ່ ໄດ້ ສົມມຸດ.

໑໐. ພິກຂຸ ຮູ້ຢູ່ແກ່ໃຈ ແລ້ວ ນ້ອມເອົາ ລາຍ ທີ່ ທາຍົກ ຖວາຍ ເປັນ
ຂອງ ສົງຄ໌ ມາໃຊ້ ເປັນ ຂອງສ່ວນຕົວ, ບິດ.

໕. ປາຈິຕຕິ ມີ ໒໒ ຂໍ້:

ກ. ໝວດ ມຸສາວາທ ມີ ໑໐ ຂໍ້: ພິກຂຸ ບິດ ສິລ ປາຈິຕຕິ ເມື່ອ :

໑. ເວົ້າ ຕົວະ

໒. ດ່າ ພິກຂຸ ດ້ວຍກັນ

໓. ເວົ້າ ສໍ່ສຽດ ຍຸຍົງ

໔. ສອນທັມ ແກ່ ອະນຸປສັມບັນ ທີ່ ເວົ້າສວນກັນ. (ອະນຸປສັມບັນ ຄື
ຄົນ ທີ່ ບໍ່ແມ່ນ ພິກຂຸ ຄືກັນ)

໕. ນອນໃນບ່ອນ ທີ່ ມຸງ ແລະ ກຳບັງ ອັນດຽວກັນ ກັບ ອະນຸປສັມບັນ
ເກີນ ມີຄືນ, ກໍຄື ນອນ ໃນເຮືອນ ຫລື ຫໍໂຮງອັນໃຫຍ່ ກໍຕາມ ທີ່ມີ ສາຍຄາ
ອັນດຽວກັນ.

໖. ນອນໃນບ່ອນ ທີ່ ມຸງ ແລະ ກຳບັງ ອັນດຽວກັນ ກັບ ແມ່ຍິງ ແມ່ນ
ແຕ່ ຄືນດຽວ.

໗. ສອນ ທັມມະ ໃຫ້ແກ່ ແມ່ຍິງ ສອງຕໍ່ສອງ ເກີນ ວິ ຄຳຂຶ້ນໄປ,
ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ ມີ ຜູ້ຊາຍ ທີ່ຮູ້ດຽງສາ ຢູ່ນຳ.

໘. ບອກ ອຸດຕະຣິມະນຸສທັມ ທີ່ ມີຈົງ ໃນຕົນ ແກ່ ອະນຸປສັມບັນ.

໙. ບອກອາບັດຊົ່ວຂອງພິກຂຸອື່ນ ໃຫ້ອະນຸປສັມບັບ ພັງ, ເວ້ນ ແຕ່ໄດ້ສົມມຸດ.

໑໐. ຊຸດດິນ ດ້ວຍດົນເອງ ຫລື ບອກໃຫ້ຄົນອື່ນຊຸດ.

ຂ. ໝວດພູຕະຄາມະ ມີ ໑໐ ຂໍ້: ພິກຂຸ ຕ້ອງ ປາຈິຕຕິ ເມື່ອ:

໑. ພິກຂຸ ເດັດ ໃບໄມ້ ທີ່ ຍັງຂຽວ, ຕັດ ດົ້ນໄມ້ ທີ່ມີ ໃບຂຽວ, ແມ່ນແຕ່ ເສັງຫຼ້າ, ປິດ.

໒. ພິກຂຸ ປະພິດ ອະນາຈາຣ, ສົງຄ໌ ເອັ້ນມາຖາມ, ຕອບ ແນວອື່ນ ໄປ ເພື່ອ ປົກປິດ, ຫລື ນຶ່ງ ບໍ່ເວົ້າ ຫຼັງ ກໍດີ. ຖ້າ ສົງຄ໌ ສູດ ປະກາສ ຂໍຄວາມ ນັບຈົບ, ປິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໓. ຕິຕຽນ ພິກຂຸ ອື່ນ ທີ່ ສົງຄ໌ ສົມມຸດ ໃຫ້ ເຮັດວຽກ ຕາງສົງຄ໌, ເຮັດດີ ແຕ່ ພິກຂຸ ນັ້ນ ຍັງດີຢູ່.

໔. ເອົາ ດຽງ ຕັ້ງ ເກົ້າອີ້ ຂອງ ສົງຄ໌ ໄປໃຊ້ແລ້ວ, ເວລາ ໜີໄປ ຈາກ ທີ່ ນັ້ນ ບໍ່ເກັບມ້ຽນ ຫລື ບອກ ໃຫ້ ຄົນອື່ນ ເກັບມ້ຽນ ຫລື ບໍ່ມອບໝາຍ ໃຫ້ ແກ່ ຄົນອື່ນ. ພິກຂຸ ນັ້ນ ປິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໕. ເວລາ ເອົາ ບ່ອນນອນ (ບ້າແຫລບ) ຂອງສົງຄ໌ ໄປບູນອນ, ເມື່ອ ໜີ ໄປ ຈາກ ບ່ອນນັ້ນ ບໍ່ ມ້ຽນ ດ້ວຍດົນເອງ ຫລື ບໍ່ບອກໃຫ້ ຄົນອື່ນມ້ຽນ ຫລື ມອບໝາຍ ໃຫ້ ຄົນອື່ນ. ພິກຂຸນັ້ນ ປິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໖. ຮູ້ຢູ່ວ່າ ກຸດີນີ້ ມີ ຄົນ ນອນກ່ອນແລ້ວ, ພິກຂຸ ແກ້ງໄປນອນບຽດ ຄິດວ່າ ຈະໃຫ້ ຄົນ ຕູ້ຢູ່ ກ່ອນ ຄັບ ແຄບໃຈ ແລ້ວ ຄົນນັ້ນ ກໍຈະໜີ ໄປເອງ. ພິກຂຸ ນີ້ ປິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໗. ໄກທເຄືອງ ພິກຂຸອື່ນ ແລ້ວ ລາກແກ່ດຶງ ໃຫ້ ອອກຈາກ ກຸດີສົງຄ໌.

໘. ນັ່ງທັບ ນອນທັບ ເທິງດຽງ ຫລື ເທິງຕັ້ງ ທີ່ ມີຂາ ບໍ່ແໜ້ນ, ມັນໄກວ ຢູ່ ທີ່ ກອງກັບຢູ່ ບ່ອນມ້ຽນເຄືອງ ຂອງກຸດີ.

໙. ຈະເອົາ ດິນ ຫລື ປູນ ໂບກ ຫລັງຕາກຸດີ, ກໍຈົ່ງ ໂບກແຕ່ ພຽງ ມີ ຊັ້ນ. ກາຍ ນັ້ນ ບິດສິລປາຈິຕຕິ.

໑໐. ຮູ້ຢູ່ ວ່າ ໃບນ້ຳ ມີ ໂຕສັດ ແຕ່ເອົາມາ ຣົດຫຼັງ ຫລື ດັ້ນດອກໄມ້.

໑. ໝວດ ໄອວາທະ ມີ ໑໐ ຂໍ້: ສິລປາຈິຕຕິ ໃບໝວດ ໄອວາທະ ນີ້ ມີແຕ່ ການກ່ຽວຂ້ອງ ກັບບາງ ພິກຂຸນີ. ສະນັ້ນ ຜູ້ຂ້າ ຈະບໍ່ຍົກມາ ສະແດງ. ເມື່ອ ບາງພິກຂຸນີ ບໍ່ມີ ແລ້ວ, ການທຳບິດ ສິກຂາບິທ ຈຳພວກນີ້ ຈຶ່ງບໍ່ມີ.

໑. ໝວດ ໄພຊນະ ມີ ໑໐ ຂໍ້:

໑. ອາຫານ ໃນໂຮງທານ ທົ່ວໄປ, ພິກຂຸ ບໍ່ເຈັບໄຂ້ ສັນ ບາ ມື້ນຶ່ງ ຫລື ສອງມື້. .ໄດ້. ແຕ່ ບໍ່ໃຫ້ ສັນ ດິດຕໍ່ກັນ ສອງມື້ ຂຶ້ນເມື່ອ.

໒. ຖ້າ ໂຍມ ອອກປາກວ່າ ຈະຖວາຍ ອາຫານ ໕ ຊນິດ ຄື: ເຂົ້າສຸກ ເຂົ້າໝົມສົດ ເຂົ້າໝົມແຫ້ງ ປາ ແລະ ຊີ້ນ ຢ່າງໃດ ຢ່າງນຶ່ງ. ພິກຂຸ ໄປສັນ ເອງ ທີ່ ເຮືອນໂຍມ ຫລື ໄປເອົາ ມາສັນ ເອງ ພ້ອມກັນ ເຖິງ ໔ ຮູບ ຂຶ້ນ ເມື່ອ ບິດສິລປາຈິຕຕິ. ເວັ້ນໄວ້ ແຕ່ ພິກຂຸ ເຈັບໄຂ້, ຈະເດີນທາງໄກ, ຈະ ໄປທາງເຮືອ ແລະ ຢູ່ນຳກັນ ຫລາຍອົງຄ໌ ບິນດະບາດ ບໍ່ພໍສັນ.

໓. ພິກຂຸ ຮັບນິມົນ ບ່ອນນຶ່ງ ດ້ວຍ ໄພຊນະ ທັງ໔ ຫລື ຢ່າງໃດ ຢ່າງ ນຶ່ງ, ແລ້ວ ບໍ່ໄປສັນ ແຕ່ ໄປສັນ ບ່ອນອື່ນ, ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ. ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ ມອບສ່ວນ ທີ່ ຮັບນິມົນ ນັ້ນ ໃຫ້ ພິກຂຸ ອື່ນ.

໔. ພິກຂຸ ໄປບິນດະບາດ ໃບບ້ານ, ຊາວບ້ານ ເອົາອາຫານ ມາຖວາຍ ຫລາຍ. ພິກຂຸ ຮັບໄດ້ ບໍ່ເກີນ ໓ ບາດ. ຖ້າເກີນ, ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ. ອາ- ຫານ ທີ່ ໄດ້ມາຫລາຍ ຢ່າງນັ້ນ ຕ້ອງແບ່ງ ໃຫ້ ພິກຂຸ ອື່ນນຳ.

໕. ພິກຂຸ ກຳລັງສັນຢູ່. ທາຍົກ ເອົາອາຫານ ໕ ຢ່າງ ຫລື ຢ່າງໃດ ຢ່າງນຶ່ງ ມາເຄນ. ພິກຂຸ ນັ້ນ ຫ້າມ ໄວ້ ແລ້ວ ໜີໄປ. ຕໍ່ມາ ກໍສັນ ຂອງຄັ້ງວ

ຂອງກັດ ທີ່ ບໍ່ເປັນ ຂອງເສດເຫຼືອ ພິກຂຸ ເຈັບໄຂ້ ຫລື ບໍ່ໄດ້ ເຮັດ ວິນັຍ-
ກັມ. ພິກຂຸ ນີ້ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໖. ພິກຂຸ ຮູ້ຢູ່ ວ່າ ພິກຂຸອື່ນ ຫ້າມ ອາຫານ ທີ່ ໂຍມ ເອົາມາ ເຄນ
(ຕາມ ສິກຂາ ບົທ ກອນ), ແຕ່ ຄິດ ຈະຍົກໄທສ ແລ້ວ ແກ້ງເອົາ ເຄື່ອງ
ຄ້ຽວຂອງກັດ ທີ່ ບໍ່ແມ່ນ ເສດ ຂອງ ພິກຂຸ ເຈັບໄຂ້ ໄປໃຫ້ ສັນ ໄປຍົວະ ໃຫ້
ສັນ. ຖ້າ ພິກຂຸ ອື່ນນັ້ນ ສັນ, ພິກຂຸ ທີ່ ແກ້ງເຮັດນັ້ນ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໗. ພິກຂຸ ສັນ ອາຫານ ໃນ ເວລາວິກາລ ຄື ສັນອາຫານ ລະຫວ່າງ
ທ່ຽງ ໄປ ຈົນຮອດ ຕາເວັນຂຶ້ນ ມື້ອື່ນ, ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໘. ພິກຂຸ ສັນອາຫານ ທີ່ໄດ້ ເຄນ ແລ້ວ ຂ້າມຄືນ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໙. ພິກຂຸ ຂໍ ອະຫານ ທີ່ປານິຕ ຄື ເຂົ້າສຸກ ທີ່ບິນດ້ວຍ ເບີຍໃສ ເບີຍ
ຊັ້ນ ນ້ຳມັນ ນ້ຳເບື້ງ ນ້ຳອ້ຽງ ປາ ເນື້ອ ນົມສົດ ນົມລົ້ມ ນຳໂຍມ ທີ່ບໍ່
ແມ່ນ ຍາດ ຫລື ຄົນອື່ນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ ປະວາຣະນາ, ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໑໐. ພິກຂຸ ສັນອາຫານ ທີ່ ບໍ່ມີ ຜູ້ໃຫ້ ຄື ອາຫານ ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຄນ ໃຫ້ກາຍ
ກົກລັ້ນ ລົງໄປ ໃນ ຮູຄໍ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ, ເວ້ນໄວ້ແຕ່ ນ້ຳ ແລະ ໄມ້ຄູແຂ້ວ.

ໃນ ໝວດ ໄພຊນະ ອາຫານ ນີ້, ພວກເຮົາ ພິຈາລະນາ ເຫັນແລ້ວ ວ່າ
ພຣະພຸທອົງຄົ ມີ ຈຸດປະສົງ ໃຫ້ ພິກຂຸ ປະຕິບັດ ຢູ່ໃນ ການເປັນຜູ້ລ້ຽງງ່າຍ,
ບໍ່ໃຫ້ ມັກມາກ ໃນ ໄພຊນະອາຫານ, ໃຫ້ເປັນຜູ້ ມີ ສັນໂດສ ຄື ການມັກໜັງ
ໃນ ອາຫານ ການກິນ ບໍ່ໃຫ້ ເຫັນແກ່ປາກແກ່ທ້ອງ. ນອກນີ້ ພຣະພຸທອົງຄົ
ຍັງບອກວ່າ : ຖ້າ ພິກຂຸ ສັນອາຫານ ໄປ ກະວ່າ ຍັງອີກ ມີ ຄຳ ຈະອີ່ມ ກໍ່ໃຫ້
ເຊົາສາ ແລ້ວ ຕື່ມນ້ຳ ກໍ່ອີ່ມ ພໍດີ. " ການທີ່ ພຣະພຸທອົງຄົ ຕັສຢ່າງ ນີ້ ກໍ່
ເພາະ ບໍ່ຢາກ ໃຫ້ ພິກຂຸ ສັນ ຫລາຍໂພດ, ອີ່ມໂພດ. ເພາະວ່າ ຖ້າ ອີ່ມ
ໂພດ ແລ້ວ ກໍ່ຈະເມົາ ອາຫານ ມີ ການງ່ວງເຫງົາ ຫາວນອນ ເປັນຕົ້ນ ອັນ
ເປັນ ບໍ່ເກີດ ຂອງ ຄວາມຂີ້ຄ້ານ ແລ້ວ ຈະບໍ່ໄດ້ ປະຕິບັດ ທັມ.

ຈ. ໝວດ ອະເຈລະນາະ ມີ ໑໐ ຂໍ້: ພິກຂຸ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ ເມື່ອ:

໑. ເອົາ ຂອງຄ້ຽວຂອງສັນ ໃຫ້ ນັກບວດ ນອກ ພຣະສາສນາພຸທ ດ້ວຍ ມື ດົນ ເອງ.

໒. ຊວນໄປ ບິນດະບາດ ນ່າກັນ, ແຕ່ ພິກຂຸ ອົງຄ໌ນຶ່ງ ດ້ອງການ ຈະເຮັດ ແນວບໍ່ດີ ກໍໄລ່ ພິກຂຸ ທີ່ມານ່າ ນັ້ນ ໃຫ້ ໜີໄປ ທາງອື່ນ.

໓. ນັ່ງ ບຽດຍາຕໂຍມ ທີ່ ກຳລັງ ກິນເຂົ້າຢູ່.

໔. ນັ່ງ ຢູ່ ໃນຫ້ອງ ກັບແມ່ ຍິງ ທີ່ ບໍ່ມີ ຜູ້ຊາຍ ຢູ່ນ່າ.

໕. ນັ່ງໃນບ່ອນ ແຈ້ງ ກັບແມ່ ຍິງ ຄົນດຽວ.

໖. ໄປ ສັນອາຫານ ໃນ ບ້ານໂຍມ ແລ້ວມີ ທຸຣະ ຈະໄປ ຕໍ່ບ່ອນອື່ນ, ດ້ອງ ກັບມາວັດ ບອກໃຫ້ ຮູ້ ວ່າ ດົນ ຈະໄປໃສ ຫລື ບອກ ໃຫ້ ພິກຂຸ ອື່ນຮູ້ ວ່າ ດົນ ຈະໄປໃສ ດ້ວຍ ທຸຣະ ອັນໃດ. ຖ້າບໍ່ບອກ, ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໗. ຖ້າ ໂຍມ ຮັບປາກວ່າ ຈະຖວາຍ ປັຈຈັຍ ພຽງ ໔ ເດືອນ. ພິກຂຸ ຂໍໃຫ້ ໂຍມນັ້ນ ເພີ່ມຂຶ້ນ, ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ, ເວ້ນແຕ່ ໂຍມນັ້ນ ເພີ່ມຂຶ້ນເອງ ຫລື ຮັບປາກວ່າ ຈະຖວາຍ ເປັນນິຈ.

໘. ພິກຂຸ ເບິ່ງ ເຂົາຈັດ ກອງທະຫານ ທີ່ຈະເຮັດເສິກກັນ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ ເວ້ນແຕ່ ມີ ທຸຣະ.

໙. ຖ້າ ມີ ທຸຣະ ຈຳເປັນ ຈະຕ້ອງໄປ, ກໍຈົ່ງໄປພັກຢູ່ ໃນ ກອງທັບ ໄດ້ ພຽງ ມື ນີ້, ເກີນນັ້ນ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໑໐. ໃນເວລາ ພັກ ຢູ່ໃນ ກອງທັບ ນັ້ນ, ຖ້າ ພິກຂຸ ໄປເບິ່ງ ເຂົາ ຣົບກັນ ກໍ ດີ, ເບິ່ງເຂົາ ກວດ ພິລຣົບ ກໍດີ ຫລື ເບິ່ງ ກອງທະຫານ ທີ່ ຈັດເປັນ ແຖວ ກໍ ດີ, ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

ສ. ໝວດ ສຸຣາປານະ ມີ ໑໐ ຂໍ້: ພິກຂຸ ທ່າ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ ເມື່ອ:

໑. ຕື່ມນໍ້າ ເມົາ (ມີ ຕື່ມເຫລັ້ງ ເປັນດັ້ນ)

໒. ຂົ່ມຂູ່ ພິກຂຸ ດ້ວຍກັນ

໓. ລຽນໜ້າ ຫລັບ

໔. ບໍ່ມີ ຄວາມເອື້ອເພື່ອ ໃນ ວິນັຍ

໕. ຫລອກ ພິກຂຸ ດ້ວຍກັນ ໃຫ້ ຍ້າຍປີ

໖. ພິກຂຸ ບໍ່ເຈັບໄຂ້ ດັ່ງໄຟ ລຸກເປັນແປວ ເອງ ຫລື ບອກໃຫ້ ຄົນ ອື່ນກໍ່ໄຟ ເພື່ອ ຈະປົງ.

໗. ຸ. ວ. ດ. ກ່ຽວກັບ ພິກຂຸ ໃນ ມັຊຊິມະປະເທສ (ອິນເດັຽ) ແລະ ວ່າດ້ວຍ ການຍ້ອມຜ້າ ເຊິ່ງ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກັບ ການຢູ່ກິນ ຂອງ ຄຣູ- ບາ ເຮົາ ຈຶ່ງຂໍຖືກໄວ້ ບໍ່ເອົາມາ ສະແດງ.

໑໐. ພິກຂຸ ເຊື່ອງ ບໍ່ຮືຂາຣ ຂອງ ພິກຂຸ ອື່ນ ເພື່ອຫວັງ ຈະຢອກ ຫລັບ, ປິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໑. ຫວດ ສັປປານະ ມີ ໑໐ ຂໍ້: ພິກຂຸ ປິດ ສິລປາຈິຕຕິ ເມື່ອ:

໑. ແກ້ງ ຂ້າສັດ ໃຫ້ຕາຍ

໒. ດື່ມນໍ້າ ທີ່ມີ ສັດ (ສັດ ໂຕ ນ້ຽງ ທີ່ພໍ່ເບິ່ງເຫັນໄດ້, ກ່ອນຈະດື່ມ ຕ້ອງ ໃຊ້ ຜ້າຕອງນໍ້າ ທີ່ມາພ້ອມ ກັບ ບໍ່ຮືຂາຣ ກູ).

໓. ຮູ້ຢູ່ ວ່າ ອະທິກອຣ ນີ້ ສົງຄ໌ ເຮັດແລ້ວ ໂດຍຊອບ, ໃຫ້ ເລິກຖິ້ມ ເສັຽ ແລ້ວ ເຮັດໃໝ່ (ອະທິກອຣ ແມ່ນ ວຽກ ຂອງສົງຄ໌ ອັນໃດ ອັນໜຶ່ງ ຄື ການລົງມະຕິ ລົງໂທສ ພິກຂຸ ທ່າຢຶດ ສິລສັງຄາທິເສສ ເປັນ ດັ້ນ ຫລື ວຽກ ຢ່າງອື່ນ ທີ່ ສົງຄ໌ ມີ ມະຕິ ຕົກລົງ ເຮັດດີແລ້ວ).

໔. ເຫັນ ພິກຂຸ ອື່ນ ທ່າຢຶດ ສິລ ອັນໃດ ອັນໜຶ່ງ ແລ້ວ ປົກປິດໄວ້ ຄື ບໍ່ບອກ ໃຫ້ ເຈົ້າຂອງ ຮູ້ ຫລື ບໍ່ຮາຍງາມ ໃຫ້ ພິກຂຸ ຜູ້ໃຫຍ່ ຫລື ເຈົ້າອາວາສ ຊາບ, ປິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໕. ຮູ້ຢູ່ ວ່າ ບຸຣຸສ ນີ້ ອາຍຸ ບໍ່ຮອດ ຊາວປີ ແຕ່ ກໍ່ເປັນ ອຸປັຊຊາ ບວດໃຫ້.

ວ. ຮູ້ຢູ່ວ່າ ພໍ່ຄ້າ ຄົນນີ້ ລັກໝີ ການເສັງ ພາສີອາກອນ, ແຕ່ ຊວນ ໃຫ້ ເດີນທາງນຳ, ພໍ່ແຕ່ ຍ່າງກາຍ ເຮືອນຫລັງດຽວ, ບິດ ສິລປາຈິຕຕີ

ກ. ຊວນ ແມ່ຍິງ ເດີນທາງນຳກັນ ແມ່ນແຕ່ຍ່າງກາຍ ເຮືອນຫລັງດຽວ, ກໍບິດ ສິລປາຈິຕຕີ.

ກູ. ກ່າວຄັດຄ້ານ ພຣະທັມ ຄຳສອນຂອງພຣະພຸທເຈົ້າ, ພິກຂຸອື່ນ ຫ້າມ ບໍ່ຟ້າງ. ຖ້າສົງຄ໌ ສູດ ກັມ ຄວາມບິດ ນັ້ນ ຈົບ. ພິກຂຸ ນັ້ນ ບິດ ສິລປາຈິຕຕີ.

ລ. ຄົບ ກັບພິກຂຸ ເຊັ່ນນັ້ນ, ໃຫ້ ຮ່ວມຢູ່ ຮ່ວມກິນ ຮ່ວມນອນ ຫລື ຮ່ວມ ອຸໄປສິດ ສັງຄະກັມ.

໑໐. ຍົວະເອົາ ສາມະເບຣ ທີ່ ພິກຂຸ ອື່ນ ບໍ່ກ່າວສັງສອນ ແລ້ວ ຍ້ອນ ສາມະເບຣນັ້ນ ຄັດຄ້ານ ພຣະທັມຄຳສອນຂອງພຣະພຸທເຈົ້າ, ໃຫ້ມາເປັນ ອຸປັດຖາກ ແຫ່ງຕົນ, ໃຫ້ ຮ່ວມກິນ ຫລື ຮ່ວມນອນ.

ໃນ ໝວດນີ້ ພວກເຮົາ ກໍຮູ້ແຈ້ງ ແລ້ວ ວ່າ ພຣະພຸທເຈົ້າ ມີ ຈຸດປະສົງ ໃຫ້ ພິກຂຸ ທັງຫລາຍ ປະຕິບັດ ຢູ່ ດ້ວຍ ຄວາມດີງາມ ບໍ່ໃຫ້ ພ້ອມ ຄົນຊົ່ວ, ແມ່ນ ແຕ່ ພິກຂຸ ດ້ວຍກັນ ທຳບິດ ກໍບໍ່ໃຫ້ ປົກບິດ. ຖ້າ ໃບ ປົກບິດ ຜູ້ນັ້ນ ກໍ ບິດສິລ. ວິນັຍ ໝວດນີ້ ພວກເຮົາ ຄວນເອົາ ປະຕິບັດ ແມ່ນແຕ່ ຢູ່ ພາຍໃນ ຄອບຄົວ ຫລື ໃນ ການຈັດຕັ້ງ ຂອງ ພວກເຮົາ. ເຫັນ ຄົນໃດ ບິດ ກໍໃຫ້ ທັກ ທ້ວງກັນໄດ້ ບໍ່ຕ້ອງເກງໃຈ. ເມື່ອ ທັກທ້ວງແລ້ວ ກໍບໍ່ຕ້ອງ ຈັບບິດ ກັນອີກ ຄົນ ຄູ່ນີ້ນີ້ ມັກພ້ອມ ຄົນຊົ່ວ ເພາະວ່າ ຄົນຊົ່ວ ມີຫລາຍ ແລະ ຄົນຊົ່ວ ສ່ວນ ຫລາຍ ມັກເປັນ ຄົນມີ ລາຍ ແລະ ຍິສ. ຄົນ ທີ່ພ້ອມ ຄົນຊົ່ວ ກໍມີແຕ່ ຄົນຊົ່ວ ຄືກັນ ທໍ່ນັ້ນ.

ຍ. ໝວດ ສະຫະທັມມິກະ ມີ ໑໒ ຂໍ້: ພິກຂຸ ບິດ ສິລປາຈິຕຕີ ເມື່ອ :

໑. ພິກຂຸ ເຮັດບິດ, ພິກຂຸອື່ນ ດັກເຕືອນ ກໍເວົ້າ ເປັນອຸບາຍ ແກ້ຕົວ ວ່າ "ຍັງ ບໍ່ທັນໄດ້ດຸກມ ທ່ານຜູ້ ຮູ້ ເທື່ອ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຈະບໍ່ສຶກສາ ໃນ ສຶກຂາບົທ ນີ້".

໒. ພິກຂຸ ດັງໃຈເຮັດໃຫ້ ພິກຂຸ ທີ່ ກຳລັງ ຖ້ອງຂຶ້ນໃຈ ພຣະປາຕິໂມກ ໃຫ້ ລະຄວາມພຽນ.

໓. ຕ້ອງ ອາບັດແລ້ວ ທ່າທ່າ ເວົ້າວ່າ : ຂ້າພະເຈົ້າ ຫາກຳມາຮູ້ ດຽວນີ້ ເອງວ່າ ຄວາມບິດ ນີ້ ມີມາໃນ ພຣະປາຕິໂມກ. ຖ້າມີ ພິກຂຸອື່ນ ຮູ້ວ່າ ພິກຂຸ ນີ້ ເຄີຍຮູ້ມາແລ້ວ. ເມື່ອ ສົງຄ໌ ປະກາສ ໃຫ້ຮູ້ ແລ້ວ ທ່າທ່າ ບໍ່ຮູ້ອີກ. ພິກຂຸ ນີ້ ທ່າບິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໔. ໃຈຮ້າຍ ແລ້ວ ບອກໃຫ້ ຄົນ ປະທຸສຮ້າຍ ພິກຂຸ ດ້ວຍກັນ.

໕. ໃຈຮ້າຍ ເງື່ອມມີ ຈະຕີ ພິກຂຸ ດ້ວຍກັນ.

໖. ກ່າວພ້ອງ ພິກຂຸ ອື່ນ ດ້ວຍ ອາບັດ ສັງຄາທິເສສ ທີ່ ບໍ່ມີ ຄວາມຈິງ.

໗. ແກ້ງ ທ່າ ຄວາມລ່າຄານ ໃຫ້ ແກ່ ພິກຂຸ ອື່ນ.

໘. ເມື່ອ ພິກຂຸ ບິດດຽງກັນ, ເຂົ້າ ໄປລັກພັງ ວ່າ ເຂົາເຈົ້າ ເວົ້າຫຼັງ ໃຫ້ ຕົນເອງ ຫລື ພັກພວກ ຂອງຕົນເອງ ແດ່.

໙. ພິກຂຸ ຜູ້ບິດ ສັງຄາທິເສສ ແລ້ວ ຍອມ ປະຕິບັດ ຕາມ ມະຕິສົງຄ໌ ທີ່ ໃຫ້ເຮັດ ສັງຄະກັມ ແລ້ວ ຕໍ່ມາ ຕິດຽນ ສົງຄ໌ ວ່າ ສັງຄະກັມ ທີ່ ລົງມະຕິ ໃຫ້ ຕົນເຮັດ ນັ້ນ ບໍ່ເປັນທັມ.

໑໐. ສົງຄ໌ ກຳລັງ ປະຊຸມກັນ ເພື່ອ ດັດສິນ ຂໍ້ຄວາມ ອັນໃດ ອັນນຶ່ງ ພິກຂຸ ໃດ ທີ່ຢູ່ ກອງປະຊຸມ ນັ້ນ ຈະອອກ ຈາກ ກອງປະຊຸມ ໄປ ຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດ ສາກ່ອນ. ຖ້າບໍ່ໄດ້ ຮັບອະນຸຍາດ ແຕ່ ລຸກ ອອກ ໄປກ່ອນ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໑໑. ສົງຄ໌ ໃຫ້ ຈິວອຣ ແກ່ ພິກຂຸ ຮູບໃດຮູບນຶ່ງ ເພື່ອເປັນ ບ່າເນັດ ແລ້ວ ຕໍ່ມາ ກໍຕິດຽນ ພິກຂຸ ທີ່ ໄດ້ຮັບ ບ່າເນັດ ນັ້ນ ວ່າ: ໃຫ້ ດ້ວຍ ເຫັນແກ່ ກັນ.

໑໒. ຮູ້ຢູ່ວ່າ ລາພ ນີ້ ຍາດໂຍມ ເອົາມາ ດວາຍ ໃຫ້ເປັນຂອງສົງຄ໌ ແຕ່ ນ້ອມ ເອົາໄປ ເປັນ ຂອງ ສ່ວນບຸກຄົນ (ອາດຈະເປັນ ດົນເອງ ຫລື ຄຣູບາ ທີ່ ດົນນັບຖື...)

ດ. ໝວດ ຣະຕະນະ ມີ ໑໐ ຂໍ້ :

໑. ພິກຂຸ ບໍ່ໄດ້ຮັບ ອະນຸຍາດ ກ່ອນ ແລ້ວ ຍ່າງເຂົ້າໄປ ໃນຫ້ອງ ທີ່ ພຣະເຈົ້າແຜ່ນດິນ (ຫລື ຜູ້ໃຫຍ່ຂອງ ປະເທສ) ຢູ່ ກັບ ພຣະມະເຫສີ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ.

໒. ພິກຂຸ ເກັບເອົາ ເຄື່ອງ ຂອງໄທບ້ານ ດົກເຮັ່ງ ມາເປັນ ຂອງ ດົນ ເອງ ຫລື ບອກຄົນອື່ນ ເກັບເອົາ ຂອງນັ້ນ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ. ຖ້າ ຂອງນັ້ນ ດົກຢູ່ໃນ ວັດ ກໍຕ້ອງເກັບໄວ້ ສິ່ງ ເຈົ້າຂອງ.

໓. ພິກຂຸ ບໍ່ໄດ້ ບອກ ພິກຂຸອື່ນ ໃຫ້ຊາບ ແລ້ວ ເຂົ້າໄປ ໃນ ບ້ານ ໃນ ເວລາວິກາລ ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ ເວັ້ນ ໄວ້ ແຕ່ ການດ່ວນ.

໔. ພິກຂຸ ເຮັດ ກັບເຂັມ ດ້ວຍ ເຂົາສັດ ກໍດີ ດ້ວຍ ງາຊ້າງກໍດີ ດ້ວຍ ກະດູກ ກໍດີ, ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ. ຕ້ອງທັບ ກັບເຂັມ ໃຫ້ແຕກ ສາກ່ອນ ຈຶ່ງ ສະແດງ ອາບັດໆ ຈຶ່ງ ດົກ.

໕. ພິກຂຸ ຈະເຮັດ ດຽງ ຫລື ຕັ້ງ ຢ່າເຮັດ ເສົາສູງເກີນ ມູ ນີ້ວ ພຣະ- ສຸຄິຕ (ປະມານ ໑໕ ຊັງຕີແມັດ). ຖ້າ ເຮັດສູງເກີນ, ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ. ຕ້ອງ ຕັດຂາດດຽງ (ຫລື ຕັ້ງ) ໃຫ້ສັ້ນເຂົ້າ ຕາມທີ່ ກຳໜົດໄວ້ ສາກ່ອນ ຈຶ່ງ ຄ່ຽງ ສະແດງ ອາບັດໆ ຈຶ່ງ ດົກ.

໖. ພິກຂຸ ເຮັດດຽງ ຫລື ຕັ້ງນັ້ງ ເອົາ ບຸ່ນ ໃສ່ ເພື່ອໃຫ້ ມັນ ອ່ອນນຶ້ມ, ບິດ ສິລປາຈິຕຕິ. ຕ້ອງເອົາ ຖິ້ມ ສາກ່ອນ ຈຶ່ງສະແດງ ອາບັດໆ ຈຶ່ງດົກ.

໗. ມູ. ໘. ວ. ໑໐. ກ່ຽວກັບ ພິກຂຸ ທີ່ ເຮັດ ຈິວອຣ ເອງ ແລະ ຜ້າ ຮຳແບ ເຊິ່ງບໍ່ກ່ຽງຂ້ອງ ກັບ ຄຣູບາ ເຮົາ ໃນ ປັດຈຸບັນ. ເພາະວ່າ ສູ່ນີ້ ນີ້

ຈິວອອນ ນັ້ນ ສຳເລັດຮູບ ແລ້ວ ແລະ ຜ້າຮຳແປ ກໍ່ມີ ໃບໂຮງໝໍ ແລ້ວ. ສະນັ້ນ ຈຶ່ງ ບໍ່ເອົາມາ ສະແດງ.

ໃບ ໝວດ ອາບັດ ປາຈິຕຕິ ນີ້, ພວກເຮົາ ໄດ້ຮຽນຮູ້ ກ່ຽວກັບ ຄວາມ ຮຽບຮ້າງ ແລະ ການເປັນ ຜູ້ມີ ມາຣະຍາດດີ ຂອງ ພິກຂຸ.

໑. ປາຖິເທສນິຍະ ມີ ໔ ຂໍ້:

໑. ໒. ມີ. ໔. ກ່ຽວເນື່ອງ ກັບ ບາງພິກຂຸນີ ແລະ ພຣະອະຣະຫັນຕ໌ ແລະ ພຣະທຸດົງ ຈຶ່ງ ບໍ່ຂໍສະແດງ ໃບທີ່ ນີ້.

໗. ເສຂີຍະວັຕ ມີ ໗໕ ຂໍ້ ແບ່ງ ເປັນ ໔ ໝວດ

໗. ໝວດ ສາຣູປະ ມີ ໒໖ ຂໍ້ : ພິກຂຸ ຄວນຄິດ ສເມີ ວ່າ :

- ໑, ເຮົາ ຄວນ ນຸ່ງໃຫ້ ຮຽບຮ້າງ.
- ໒, ເຮົາ ຄວນ ຫົ່ມ ໃຫ້ ຮຽບຮ້າງ.
- ໓, ເຮົາ ຄວນ ປົກປິດກາຍ ໃຫ້ດີ ເວລາ ເຂົ້າໄປ ໃບບ້ານ.
- ໔, ເຮົາ ຄວນ ປົກປິດ ກາຍໃຫ້ດີ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ໃບບ້ານ.
- ໕, ເຮົາ ຄວນ ຣະວັງຕີນມື ໃຫ້ດີ ເວລາ ຍ່າງໄປໃບບ້ານ.
- ໖, ເຮົາ ຄວນ ຣະວັງຕີນມື ໃຫ້ດີ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ ໃບບ້ານ.
- ໗, ເຮົາ ຄວນທອດ ສາຍຕາ ຕ່ຳລົງ ເວລາ ຍ່າງໄປ ໃບບ້ານ.
- ໘, ເຮົາ ຄວນທອດ ສາຍຕາ ຕ່ຳລົງ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ ໃບບ້ານ.
- ໙, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ເວົ້າຜ້າຄຸມ ເວລາ ຍ່າງໄປໃບບ້ານ.
- ໑໐, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ເວົ້າຜ້າຄຸມ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ ໃບບ້ານ.
- ໑໑, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ຫົວເຫຼ້ຍ ເວລາ ຍ່າງໄປໃບບ້ານ.
- ໑໒, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ຫົວເຫຼ້ຍ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ໃບບ້ານ.

- ໑໓, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ເວົ້າ ສຽງດັງ ເວລາ ຍ່າງໄປ ໃນບ້ານ.
- ໑໔, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ເວົ້າ ສຽງດັງ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ ໃນບ້ານ.
- ໑໕, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ໂຄ້ງກາຍ ຍ່າງໄປໃນບ້ານ.
- ໑໖, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ໂຄ້ງກາຍ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ ໃນບ້ານ.
- ໑໗, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ໄກວ ແຂນ ຍ່າງໄປໃນບ້ານ.
- ໑໘, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ໄກວແຂນ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ ໃນບ້ານ.
- ໑໙, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ສັ່ນຫົວ ຍ່າງໄປ ໃນບ້ານ.
- ໒໐, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ສັ່ນຫົວ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ ໃນບ້ານ.
- ໒໑, ເຮົາ ບໍ່ຄວນເອົາມື ຄັ້ງແອວ ຍ່າງໄປ ໃນບ້ານ.
- ໒໒, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ເອົາມື ຄັ້ງແອວ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ໃນບ້ານ.
- ໒໓, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ເອົາຕ້າ ປົກ ຫົວ ຍ່າງໄປ ໃນບ້ານ.
- ໒໔, ເຮົາ ບໍ່ຄວນເອົາ ຕ້າປົກຫົວ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ໃນບ້ານ.
- ໒໕, ເຮົາ ບໍ່ຄວນຍ່າງ ກະໂຢກ ກະເຢກ ເຂົ້າໄປ ໃນບ້ານ.
- ໒໖, ເຮົາ ບໍ່ຄວນ ນັ່ງຮັດ ຫົວເຂົ້າ ເວລາ ນັ່ງຢູ່ ໃນບ້ານ.

ໃນ ສຶກຂາບົທ ໝວດນີ້ ພວກເຮົາ ກໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ກ່ຽວກັບ ພຸດທະສິງ ຈະ ໃຫ້ ພິກຂຸ ເປັນຜູ້ ມີ ມາຣະຍາດ ອັນດີງາມ ຢູ່ ເຮືອນ ຍາດໂຍມ ກໍ່ດີ, ຢູ່ ລັບ ຫລັງ ກໍ່ດີ, ຕລອດ ຮອດ ການນຸ່ງຫົ່ມ ການໄປ ການມາ ກໍ່ດີ ແມ່ນ ໃຫ້ ມີ ຄວາມຮຽບຮ້າງ ທັງນັ້ນ.

ຂ. ໝວດ ໂພຊະນະ ປະຕິສັງຍຸຕ ມີ ໓໐ ຂໍ້:

- ໑, ເຮົາ ຄວນບິນດະບາດ ດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບ.
- ໒, ເວລາ ບິນດະບາດ, ເຮົາ ຈະເບິ່ງ ແຕ່ໃນບາດ.
- ໓, ເຮົາ ຈະຮັບແກງ ພໍປະມານ ແກ່ເຂົ້າ.
- ໔, ເຮົາ ຈະຮັບ ບິນດະບາດ ພຽງຂອບບາດ.

- ໕, ເຮົາ ຈະສັນ ບິນດະບາດ ດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບ.
- ໖, ເວລາ ສັນ ບິນດະບາດ ເຮົາ ຈະເບິ່ງ ແຕ່ໃນບາດ.
- ໗, ເຮົາ ຈະບໍ່ຈົກ ເຂົ້າໃນບາດ ໃຫ້ແຫວ່ງ.
- ໘, ເຮົາ ຈະສັນແກງ ແຕ່ພໍປະມານແກ່ ເຂົ້າ.
- ໙, ເຮົາ ຈະບໍ່ຢຸບເຂົ້າ ແຕ່ ຍອດ ລົງໄປ.
- ໑໐, ເຮົາ ຈະບໍ່ເອົາ ເຂົ້າ ເຊື່ອມໃສ່ ແກງ (ໃຫ້ມັນຍອບລົງ) ເພື່ອ
ຫວັງ ຈະໄດ້ຫລາຍ ຕື່ມ.
- ໑໑, ເຮົາ ບໍ່ເຈັບ ຈະບໍ່ຂໍ ເຂົ້າ ແລະແກງ ມາສັນ.
- ໑໒, ເຮົາ ຈະບໍ່ເບິ່ງ ບາດຂອງຄົນອື່ນ ເພື່ອ ຫວັງຈະຍົກໂທສ.
- ໑໓, ເຮົາ ຈະບໍ່ເຮັດ ຄຳເຂົ້າ ໃຫ້ໃຫງ່ເກີນໄປ.
- ໑໔, ເຮົາ ຈະເຮັດ ຄຳເຂົ້າ ໃຫ້ພໍດີ.
- ໑໕, ເມື່ອ ຄຳເຂົ້າ ຍັງບໍ່ເຖິງປາກ ເຮົາ ຈະບໍ່ອ້າປາກ ຖ້າ.
- ໑໖, ເມື່ອ ເວລາສັນ ເຮົາ ຈະບໍ່ຈົກປາກ.
- ໑໗, ເມື່ອຄຳເຂົ້າ ຍັງ ຢູ່ໃນ ປາກ ເຮົາ ຈະບໍ່ເວົ້າ.
- ໑໘, ເຮົາ ຈະບໍ່ໂຍນ ຄຳເຂົ້າໆ ໃນປາກ.
- ໑໙, ເຮົາ ຈະບໍ່ສັນ ກັດ ຄຳເຂົ້າ.
- ໒໐, ເຮົາ ຈະບໍ່ສັນ ໃຫ້ແກ້ມປຸ້ງ (ເໝືອນ ແກ້ມລົງ).
- ໒໑, ເຮົາ ຈະບໍ່ ທັງສັນ ທັງພິດມື.
- ໒໒, ເຮົາ ຈະບໍ່ ສັນ ໃຫ້ ເມັດເຂົ້າ ຕົກເຮັດຮວາຍ ໃນບາດ ຫລື
ບ່ອນອື່ນ.
- ໒໓, ເຮົາ ຈະບໍ່ ເລັງສົບ ເວລາສັນ.
- ໒໔, ເຮົາ ຈະບໍ່ສັນ ດັງ ຈັບໆ.
- ໒໕, ເຮົາ ຈະບໍ່ສັນ ດັງ ຊູດໆ (ເໝືອນ ໄທບ້ານ ຫູບ ນ້ຳແກງ ຢູ່ບ່ວງ).

ເວີ, ເຮົາ ຈະບໍ່ສັນ ເລັງມີ.

ເວກ, ເຮົາ ຈະບໍ່ສັນ ຂອດ ບາດ.

ເວລ, ເຮົາ ຈະບໍ່ສັນ ເລັງ ຮິມສົບ.

ເວມ, ເຮົາ ຈະບໍ່ເອົາ ມີເບື້ອນ ຈັບ ເດັກນ້ຳ.

໓໐, ເຮົາ ຈະບໍ່ເອົາ ນ້ຳ ລ້າງບາດ ທີ່ມີ ເມັດເຂົ້າ ແລ້ວ ເທດ້ຽມ ຢູ່ ໃນ ບ້ານ (ຖ້າ ຄົນເຫັນ ກໍ່ຈະຕິດຽນ ວ່າ ພິກຂຸ ບໍ່ເຄົາຮົບ ຂອງທານ).

ໃນ ສິກຂາບົທ ໝວດນີ້ ເຮົາ ຈະສັງເກດເຫັນວ່າ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ມີ ຈຸດປະສົງ ຈະໃຫ້ ພິກຂຸ ເປັນ ທີ່ ເຫລື້ອມໃສ ສັທທາ ແກ່ ທາຍົກ ເລີ່ມແຕ່ ການຮັບ ອາຫານ ຂອງ ທາຍົກ ໄປຈົນຮອດ ການສັນອາຫານ ກໍ່ໃຫ້ ມີ ມາ- ຣະຍາດ ຄຽມຄົມ ດີງາມ, ບໍ່ແມ່ນ ສັນອາຫານ ຢູ່ ເຮືອນ ຂອງ ຍາດໂຍມ ເໝືອນ ຄົນກິນເຂົ້າ ຢູ່ ຮ້ານອາຫານ. ເຊັ່ນຕົວຢ່າງ " ເຮົາ ຄວນ ບິນດະ- ບາດ ດ້ວຍ ຄວາມເຄົາຮົບ " ໝາຍ ຄວາມວ່າ ເວລາ ຄູ່ບາ ບິນດະບາດ ຫລື ຮັບ ອາຫານ ຈາກ ທາຍົກ, ກໍ່ໃຫ້ ເຄົາຮົບ ອາຫານນັ້ນ ຄື ການບໍ່ຈຳ- ແນກ ວ່າ ອາຫານ ຢ່າງນັ້ນດີ ຢ່າງນີ້ ບໍ່ດີ. ຕ້ອງ ຮັບ ອາຫານ ດ້ວຍຈິຕ ທີ່ ບໍ່ມີ ອະຄະຕິ. ອາຫານ ຈະປານິດ ຫລື ບໍ່ປານິດ ກໍ່ຕາມ ຕ້ອງ ຮັບດ້ວຍ ຄວາມເຄົາຮົບ ກໍ່ຄື ການຮັບເອົາ ດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ, ບໍ່ສະແດງ ອາການ ເລືອກ ທີ່ຮັກ, ມັກທີ່ຊັງ. ຄວາມຈິງ ແລ້ວ ພວກເຮົາ ທີ່ ເປັນ ພຸທບໍຣິສັທ ເອົາ ອາຫານ ມາຖວາຍ ນີ້, ທຸກຄົນ ກໍ່ຍ່ອມເຮັດໃຫ້ ດີທີ່ສຸດ, ສຸດ ຄວາມ ສາມາດ ຂອງຕົນ ເອງ ແລ້ວ ຈຶ່ງ ເອົາ ມາ ຖວາຍ. ຖ້າ ພວກເຮົາ ເຫັນ ຄູ່ບາ ສະແດງ ອາການ ບໍ່ມັກ ອາຫານ ຂອງເຮົາ. ຄວາມເຫລື້ອມໃສ ສັທທາ ຂອງ ພວກເຮົາ ກໍ່ຫລຸດໜັງ ດຽວລົງ. ແຕ່ ຖ້າ ເຫັນ ຄູ່ບາ ຮັບ ອາຫານ ຂອງພວກເຮົາ ແລະ ສັນ ອາຫານນັ້ນ ດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ (ຄື ສັນ

ດ້ວຍ ຄວາມເຄົາລົບ) ພວກເຮົາ ກໍຈະຊື່ນຊົມ ຍິນດີ ເໝືອນກັບ ນາງປຸນ-
ນາທາສີ ທີ່ ໄດ້ທານ ເຂົ້າຈີ່ ທີ່ ເຮັດດ້ວຍ ເຂົ້າປຽນ ປົນກັບຮ່າອ່ອນ.

ເມື່ອຄັ້ງ ພຣະພຸທອົງໄດ້ ພັກຢູ່ ພູຄິສກູດ, ນາງປຸນນາ ເປັນ ທາສີ
ຂອງ ເສດຖີ ຄົນນຶ່ງ. ເຊົ້າ ມື້ນັ້ນ, ນາງ ໄດ້ເອົາ ເຂົ້າປຽນ ປົນກັບ ຮ່າອ່ອນ
ປັ້ນເຂົ້າກັນແລ້ວ ເອົາຂາງໄພ ໃຫ້ເປັນ ເຂົ້າຈີ່, ດັ່ງໃຈວ່າ ຈະເອົາໄປກິນ
ນ່າທາງ ເວລາໄປ ຕັກນ້ຳ. ເສັດແລ້ວ ກໍພັກ ເຂົ້າຈີ່ນັ້ນ ໃສ່ ຫົວສິ້ນ, ຍໍເອົາ
ໝໍ້ນ້ຳ ໜ່ວຍນຶ່ງ ຢອງຫົວ ແລ້ວກໍອອກໄປ ຕັກນ້ຳ. ພໍດີ ໄປພໍ້ ພຣະສັມມາ-
ສັມພຸທເຈົ້າ ກັບ ພຣະອານົນທ໌ ທ່ຽວບິນດະບາດ ເດີນມາ. ນາງທາສີ ເຫັນ
ແລ້ວ ກໍຄິດ ວ່າ " ມື້ກ່ອນນັ້ນ, ເຮົາ ເຫັນ ພຣະພຸທອົງໄດ້ ແຕ່ ບໍ່ມີຂອງທານ
ຈະຖວາຍ. ບາງເທື່ອ ເຮົາ ມີຂອງຈະຖວາຍ ແຕ່ ບໍ່ເຫັນ ພຣະພຸທອົງໄດ້.
ມື້ນີ້, ເຮົາ ມີອາຫານ ຈະຖວາຍ ພຣະພຸທອົງໄດ້. ຖ້າ ພຣະພຸທອົງໄດ້ ບໍ່ຊົງ
ລັງກຽດ ອາຫານ ທີ່ ຕໍ່າດັ່ງ ເຮົາ ກໍຈະຖວາຍທານ. " ເມື່ອ ພຣະພຸທອົງໄດ້
ສະເດັດໃກ້ ເຂົ້າມາ, ນາງທາສີ ກໍປົງໝໍ້ນ້ຳລົງ, ຂາບນະມັສການ ແລ້ວ
ຖວາຍ ເຂົ້າຈີ່ ໃຫ້ ພຣະພຸທອົງໄດ້ ກໍເອົາ ບາດ ນ່າ ພຣະອານົນທ໌ ແລ້ວ
ຮັບເອົາ ເຂົ້າຈີ່ ກ້ອນນັ້ນ ຂອງ ນາງປຸນນາ ກໍປາຖນາວ່າ " ດ້ວຍບົລບຸນ ທີ່
ຂນັ້ງໄດ້ ຖວາຍທານນີ້ ຂໍ ໃຫ້ ຂນັ້ງ ໄດ້ເຫັນທັມ ທີ່ ພຣະພຸທອົງໄດ້ ຊົງ ເຫັນ
ນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ". ພຣະພຸທອົງໄດ້ ຊົງ ອະນຸໂມທະນາ ວ່າ " ຄວາມປາຖນາ ຂອງ
ເຈົ້າ ຈົ່ງສຳເລັດເຖິດ ". ເມື່ອ ພຣະພຸທອົງໄດ້ ຮັບເອົາ ເຂົ້າຈີ່ ນັ້ນ ແລ້ວ,
ນາງທາສີ ກໍຄິດວ່າ " ອາຫານ ຂອງເຮົາ ເປັນ ຂອງຕໍ່າຊ້າ, ບໍ່ຮູ້ ວ່າ ພຣະ-
ພຸທອົງໄດ້ ຈະຊົງສັບ ຫລືບໍ່? ". ພຣະພຸທອົງໄດ້ ຊົງລ່ວງຮູ້ ຄວາມຄິດ ຂອງ
ນາງປຸນນາ, ຈຶ່ງຕັສ ສັ່ງໃຫ້ ພຣະອານົນທ໌ ປູຜ້າ ແລ້ວ ຊົງປະທັບນັ່ງ ສັບ
ອາຫານ ບິນດະບາດ ໃຫ້ ນາງເຫັນ ແລະ ພຣະພຸທອົງໄດ້ ບໍ່ໄດ້ຊົງ ສະແດງ
ອາການ ລັງກຽດ ອາຫານ ຂອງ ນາງປຸນນາທາສີ ນັ້ນ ແຕ່ຢ່າງໃດ. ນາງ

ທາສີນັ້ນ ກໍ່ມີຄວາມດີໃຈ ຢ່າງຫາ ທີ່ປຽບບໍ່ໄດ້. ເວລາ ຍ່າງໄປຕັກນ້ຳ ບາງ
ທາສີນັ້ນ ດີໃຈຫລາຍ ບໍ່ທັນໄດ້ ສັງເກດ, ຈຶ່ງໄປຢຽບ ງູພິດຮ້າຍ ໂຕນຶ່ງ, ງ
ຈຶ່ງຕອດ ບາງບຸນບາທາສີ ໃຫ້ຕາຍ ຢູ່ໃນ ສະຖານທີ່ນັ້ນ, ຕາຍແລ້ວ ບາງກໍ່
ໄດ້ໄປເກີດ ເປັນ ບາງພ້າ ຢູ່ ສວັນ.

ບອກຈາກນີ້ ຜູ້ຂ້າ ຈະເອົາອີກ ເຮືອງ ນຶ່ງ ທີ່ຢູ່ໃນ ຄຳພີ ທັມມະບົທ
ມາເລົ່າສູ່ ທ່ານພັງ. ອະນາຄະບິນດິກະເສດຖີ ໄດ້ຖວາຍ ອາຫານ ຫານ ອັນ
ປານິຕແກ່ ພຣະສົງ ໕໐໐ ຮູບ ເປັນນິຈ ທີ່ ເຮືອນຂອງຕົນ ຕລອດມາ ມີ
ເຂົ້າມະທຸປາຍາສ ເປັນຕົ້ນ. ຕໍ່ມາ ທ່ານເສດຖີ ທຸຂລົງ ຍ້ອນ ເຫດຫລາຍ
ປະການ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ ຍ້ອນທານຫລາຍ. ທ່ານເສດຖີ ກໍ່ຍັງຖວາຍ ອາຫານ
ຫານ ຕລອດມາ, ແຕ່ ອາຫານ ນັ້ນ ບໍ່ປານິຕ ເໝືອນຕອນ ທ່ານເສດຖີ ມີ
ຊັພມາກ. ນີ້ນຶ່ງ ທ່ານເສດຖີ ໄດ້ ເຂົ້າເປົ້າ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໆ ຈຶ່ງ
ຕັສຖາມ ທ່ານເສດຖີ ວ່າ " ດູລາ ຄະຫະບໍດີ, ຢູ່ເຮືອນ ຂອງ ຄະຫະບໍດີ ກໍ່
ຍັງໄດ້ ຖວາຍ ອາຫານ ຫານ ແກ່ ພຣະສົງ ຢູ່ບໍ່? " ທ່ານເສດຖີ ຂາບທູນ
ວ່າ " ພັນເດ ພະຄະວາ, ຂ້າແຕ່ ພຣະອົງ ຜູ້ປະເສີດ, ຂ້າພຣະບາທ ຍັງໄດ້
ຖວາຍ ອາຫານ ເປັນປະຈຳ ຢູ່ ຕລອດມາ, ແຕ່ ອາຫານນັ້ນ ບໍ່ປານິຕ ຄື
ແຕ່ກ່ອນ ມີແຕ່ ເຂົ້າຫັກ ເຂົ້າປິ່ນ ແລະ ນ້ຳບັກດອງ ທ່ານ. " ພຣະພຸທອົງ
ຊົງຕັສວ່າ " ດູລາ ຄະຫະບໍດີ, ເມື່ອ ຈິດໃຈ ມີ ຄວາມເຫລື້ອມໃສ ສັທທາ
ແລ້ວ, ຄຳວ່າ ອາຫານຫານ ບໍ່ປານິຕນັ້ນ ຍ່ອມບໍ່ມີ ". ໃນ ຄັ້ງນັ້ນ ເທວະດາ
ມິດສາທິດຖີ ດົນນຶ່ງ ທີ່ ອາໄສຢູ່ ຊັມປະຕູ ກຳແພງເຮືອນ ຂອງທ່ານເສດຖີ
ເຫັນ ທ່ານເສດຖີ ທຸຂລົງ ກໍ່ຄິດວ່າ " ທ່ານເສດຖີ ທຸຂຈົນ ຍ້ອນຖວາຍທານ
ຫລາຍໄພດ. ເຮົາ ຈະບອກໃຫ້ ທ່ານເສດຖີ ເຊົາຖວາຍ ອາຫານ ແກ່ ສະ-
ມະນະ ຫົວໄລ້ນ ທີ່ ເປັນ ລູກສິດ ຂອງ ສະມະນະໂຄດົມ ໃນ ກາລບັດນີ້ ເຖິດ "
ແລ້ວ ເທວະດາດົນນັ້ນ ກໍ່ມາປະກົດ ໃຫ້ ທ່ານເສດຖີ ເຫັນ ໃນຄືນນຶ່ງ. ທ່ານ

ເສດຖີ ຈຶ່ງຖາມວ່າ " ອັນນີ້ ແມ່ນໃບ? " ນາງເທວະດາ ກໍຕອບໃຫ້ຮູ້ ແລ້ວ ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ " ທ່ານເສດຖີ ໃຫ້ທານ ຈົນທຸຂຍາກ, ຖ້າທ່ານງົດ ການຖວາຍ ທານ ແລ້ວ ເອົາໃຈໃສ່ ວຽກງານ ທຸຣະກິຈ, ທ່ານກໍຈະສາມາດ ມີ ເງິນຂຶ້ນ ມາໄດ້". ເມື່ອທ່ານເສດຖີ ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງເວົ້າກັບ ນາງເທວະດາ ນັ້ນ ວ່າ " ຄົນມິດສາທິດຖີ ຄືເຈົ້າ ບໍ່ຄວນ ຢູ່ຮ່ວມເຮືອນ ຂອງເຮົາ. ເຈົ້າ ຈົ່ງໜີ ໄປຈາກ ເຮືອນ ຂອງເຮົາດຽວນີ້. ເຈົ້າ ເວົ້າ ສິ່ງ ທີ່ບໍ່ຄວນເວົ້າ ຢ່າງຢັ່ງ ". ນາງເທວະດານັ້ນ ກໍບໍ່ມີ ສິທູຢູ່ ຊັ້ມປະຕູ ນັ້ນໄດ້, ຈຶ່ງໄດ້ ຈູງລູກ ໄຫ້ໄປຫາ ມະເຫສັກເມືອງ, ອ້ອນວອນ ໃຫ້ໄປຊົງ ຂໍໂທສ ທ່ານເສດຖີ. ເທວະດາ ເມືອງເວົ້າວ່າ " ເຮົາ ບໍ່ສາມາດ ໄປຂໍໂທສ ໃຫ້ໄດ້. ເຈົ້າ ເວົ້າ ສິ່ງ ທີ່ ເຈົ້າ ບໍ່ຄວນເວົ້າ. ເຈົ້າ ຈົ່ງໄປຫາ ທ້າວທັງສີ ເຖິດ, ອ້ອນວອນ ໃຫ້ທ່ານ ມາຂໍ ໂທສໃຫ້". ນາງເທວະດາ ກໍໄປຫາ ທ້າວທັງສີ ຄື ທ້າວທະຕະຣະຖະ, ທ້າວ ວິຣຸລຫະ, ທ້າວເວຣຸປັກ ແລະ ທ້າວເວສສຸວັນ ໃຫ້ ມາຂໍໂທສ ທ່ານເສດຖີ ໃຫ້ ດົນ. ທ້າວທັງສີ ກໍບໍ່ສາມາດ ເຮັດໄດ້, ຈຶ່ງບອກ ໃຫ້ໄປຫາ ພຣະຍາອິນ ໃຫ້ມາ ຂໍໂທສ ທ່ານເສດຖີ. ທ້າວສະຫັສສະນັຍ ເວົ້າວ່າ " ເຖິງ ເຮົາເອງ ກໍ ບໍ່ສາມາດ ຂໍໂທສ ທ່ານເສດຖີໄດ້, ແຕ່ ເຮົາ ຈະບອກ ອຸບາຍໃຫ້ ອັນນຶ່ງ ຄື ໃຫ້ ເຈົ້າ ແປງເພດ ເປັນ ນາຍຄັງ ທ່ານເສດຖີ ແລ້ວ ໄປຖາມເອົາ ໜີ້ ທີ່ ພວກພໍ່ຄ້າ ຍືມໄປຄ້າ ຈໍານວນ ໑໓໐໐ ມາໄວ້ໃບຄັງ, ແລ້ວ ເຈົ້າ ຈົ່ງໄປ ເອົາ ຊັພ ຂອງທ່ານເສດຖີ ທີ່ ນີ້ ໄດ້ພັດໜີ້ ໄປ ຢູ່ບ່ອນ ນັ້ນໆ ໑໓໐໐ ໄດ້ ແລ້ວ ຈົ່ງຂົນມາໄວ້ ໃບຄັງ, ພ້ອມກັນນີ້ ເຈົ້າ ຈົ່ງໄປເອົາ ຊັພ ໑໓໐໐ ທີ່ ບໍ່ມີ ເຈົ້າຂອງ ຢູ່ ກາງມະຫາສະໝຸດ ມາໄວ້ ໃບຄັງ ທ່ານເສດຖີ, ເສັດແລ້ວ ເຈົ້າ ຈົ່ງເຂົ້າໄປ ຣາຍງານ ໃຫ້ ທ່ານເສດຖີ ຊາບ ແລ້ວ ໃຫ້ ທ່ານ ອົດໂທສ ເຈົ້າກໍຈະໄດ້ ຢູ່ໃບ ຊັ້ມປະຕູ ນັ້ນຕໍ່ໄປ". ນາງເທວະດາ ໄດ້ຟັງ ຄໍາແນະນໍາ ຢ່າງນັ້ນ ກໍໄດ້ ປະຕິບັດ ດາມທຸກຢ່າງ. ເມື່ອ ແລ້ວໆ ນາງເທວະດາ ດົນນັ້ນ

ກໍມາປະກົດໃຫ້ ທ່ານເສດຖີ ເຫັນ ກາງຄືນນີ້ນຶ່ງ ແລ້ວ ເວົ້າຕໍ່ ທ່ານເສດຖີ ດ້ວຍຄຳເວົ້າ ອັນອ່ອນ ເໝືອນຄົນ ສຳນຶກ ໃນ ຄວາມບິດ ວ່າ "ທ່ານເສດຖີ ຜູ້ຂ້າ ເປັນຜູ້ ບໍ່ມີປັນຍາ ຈຶ່ງໄດ້ ເວົ້າກັບທ່ານ ຢ່າງນັ້ນ ໃນຄືນນີ້ນັ້ນ. ຜູ້ຂ້າ ຮູ້ ແລ້ວ ວ່າ ມັນບິດ, ຂໍໃຫ້ ທ່ານເສດຖີ ອິດໂທສ ໃຫ້ ຜູ້ຂ້າ ແລ້ວ ອະນຸຍາດ ໃຫ້ຢູ່ ອາສັຍ ໃນ ຊັມປະຕູ ຄືເກົ່າເຖິດ "ພ້ອມດຽວກັນ ນາງເທວະດາ ກໍໄດ້ ເລົ່າ ເຫດການຕ່າງໆທີ່ ຕົນ ໄດ້ເຮັດມາ ໃຫ້ທ່ານເສດຖີ ຟັງ ໂດຍລະອຽດ. ທ່ານເສດຖີ ຄິດວ່າ "ນາງເທວະດາ ສຳນຶກ ໃນ ຄວາມບິດ ຂອງຕົນເອງ, ເຮົາ ຄວນນຳ ນາງເທວະດາ ຕົນນີ້ ເຂົ້າໄປ ດູວາຍ ບະມັສການ ພຣະສັມ- ມາສັມພຸທເຈົ້າ". ທ່ານເສດຖີ ກໍບອກ ນາງເທວະດາ ວ່າ "ເຮົາ ເປັນຜູ້ມີ ບິດາ. ຖ້າ ບິດາ ຂອງເຮົາ ອິດໂທສ, ເຮົາ ກໍຈະອິດໂທສ". ນາງເທວະດາ ກໍເວົ້າວ່າ "ໃບ, ເປັນ ບິດາ ຂອງທ່ານເສດຖີ ກໍຈົ່ງພາ ຜູ້ຂ້າ ໄປຫາ ເຖິດ." ທ່ານເສດຖີ ຈຶ່ງນຳເອົາ ນາງເທວະດາ ໄປຂາບ ພຣະບາທ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ໃຫ້ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ອິດໂທສ. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຈຶ່ງຕັສ ພຣະທັມມະເທສນາ ໃຫ້ ນາງເທວະດານັ້ນ ດັ່ງຕົນ ຢູ່ໃນ ສັມມາທິດຖີ ແລ້ວ ເທວະດາ ຕົນນັ້ນ ກໍ ໄດ້ຢູ່ ຊັມປະຕູ ກຳແພງເຮືອນ ຂອງທ່ານເສດຖີ ຕໍ່ໄປ.

ອາຫາຣ ອັນໃດ ທີ່ ຍາດໂຍມ ຜູ້ມີ ຄວາມເຫລື້ອມໃສ ສັທທາ ໃນ ພຣະຣັດນະໄຕ ເອົາມາດູວາຍ ນັ້ນ, ບໍ່ເປັນ ຂອງປານິຕ, ບໍ່ມີ. ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ ຄົນ ທີ່ ບໍ່ມີ ຄວາມເຫລື້ອມໃສ ສັທທາ ກໍຈະທານ ຂອງ ທີ່ຕ່ຳຊ້າ ຄື ຂອງ ທີ່ ຕົນ ຈະເອົາຖິ້ມ, ຂອງທີ່ຕົນ ກຳລັງໃຊ້ຢູ່ ຫລື ຂອງ ທີ່ຕົນ ບໍ່ແພງ. ສ່ວນ ຜູ້ ມີ ຄວາມເຫລື້ອມໃສ ສັທທາ ຍ່ອມດູວາຍ ແຕ່ ສິ່ງທີ່ ຕົນເຫັນວ່າ ດີທີ່ສຸດ ຫລືວ່າ ຂອງດີທີ່ສຸດ ເຊິ່ງ ຕົນສາມາດ ຈະຫາໄດ້ ດ້ວຍຄວາມສຸຈອິດ.

ຄ. ທັມມະເທສນາ ປະຖິສັງຍຸຕ ມີ ໑໖ ຂໍ້: ພິກຂຸ ຄວນຄິດສເມີ ວ່າ ເຮົາ ຈະບໍ່ສະແດງ ທັມ ແກ່ ຄົນ ທີ່ ບໍ່ ເຈັບໄຂ້ ທີ່ :

- ໑. ມີກົດ (ຄັນຣົມ) ໃນມື.
- ໒. ມີໄມ້ຄ້ອນ ໃນມື
- ໓. ມີສາຕຣາ ໃນມື
- ໔. ມີອາຈຸທ ໃນມື
- ໕. ໃສ່ ເກີບຜ້າ
- ໖. ໃສ່ ເກີບ
- ໗. ຢູ່ໃນ ບານພາຫະນະ (ໃນຣົດ)
- ໘. ນອນຢູ່ ເທິງຕຽງ
- ໙. ນັ່ງ ຣັດຫົວເຂົ້າ
- ໑໐. ມີ ຜ້າ ພັນຫົວ
- ໑໑. ມີ ຜ້າ ປິກຫົວ

ພິກຂຸ ຄວນຄິດ ສເມີວ່າ :

- ໑໒. ເຮົາ ນັ່ງຢູ່ພື້ນ ຈະບໍ່ສະແດງ ທັມ ແກ່ຄົນ ທີ່ນັ່ງ ຢູ່ເທິງ ອາສນະ.
- ໑໓. ເຮົາ ນັ່ງຢູ່ ອາສນະຕ່ຳ ຈະບໍ່ສະແດງ ທັມ ແກ່ຄົນ ທີ່ ນັ່ງສູງກວ່າ.
- ໑໔. ເຮົາ ຢືນຢູ່ ຈະບໍ່ສະແດງ ທັມ ແກ່ ຄົນ ທີ່ ບໍ່ເຈັບໄຂ້ ນັ່ງຢູ່.
- ໑໕. ເຮົາ ຍ່າງໄປ ທາງໜ້າ ຈະບໍ່ສະແດງ ທັມ ແກ່ ຄົນທີ່ ບໍ່ເຈັບໄຂ້ ຍ່າງ ຢູ່ ທາງຫລັງ.
- ໑໖. ເຮົາ ເດີນຢູ່ ນອກທາງ ຈະບໍ່ສະແດງ ທັມ ແກ່ຄົນ ທີ່ ຍ່າງ ຢູ່ ກາງ ທາງ.

ໃນໝວດນີ້ ພວກເຮົາ ໄດ້ຮຽນຮູ້ ກ່ຽວກັບ ພຸທຸປະສົງ ໃຫ້ ຄົນ ທັງ ຫລາຍ ເຄົາຣົບ ທັມມະ. ຖ້າວ່າ ພິກຂຸ ເທສນາທັມ ແຕ່ຜູ້ຟັງນັ້ນ ບໍ່ຟັງດ້ວຍ ຄວາມເຄົາຣົບ, ນອກຈາກ ບໍ່ໄດ້ ປັນຍາແລ້ວ ກໍຈະເປັນບາບ ອິກ. ພຣະ- ພຸທຸອົງຄ໌ ຈຶ່ງຊົງ ຫ້າມ ພິກຂຸ ສະແດງ ທັມ ແກ່ ຄົນດັ່ງກ່າວ.

໑. ໝວດ ອະທິກະຣະນະ (ອະທິກອຣ) ມີ ໔ ຂໍ້:

໑. ການດຽງກັນ ວ່າ ອັນນັ້ນ ເປັນ ພຣະທັມວິນັຍ ອັນນີ້ ບໍ່ແມ່ນ ພຣະທັມວິນັຍ ເອີ້ນ ວ່າ ວິວາທາທິກະຣະນະ.

໒. ການ ໂຈທ ກັນ ດ້ວຍ ອາບັດ ຕ່າງໆ ແມ່ນ ອະນຸວາທາທິກະຣະນະ.

໓. ອາບັດ ທັງປວງ ເອີ້ນວ່າ ອາບັດຕາທິກະຣະນະ

໔. ກິຈ ທີ່ ສົງຄ໌ ຄວນຈະເຮັດ ເອີ້ນ ວ່າ ກິຈຈາທິກະຣະນະ

ໃນ ໝວດເສຂີຍະ, ພວກເຮົາ ຮູ້ແຈ້ງ ວ່າ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ມີ ຈຸດປະສົງ ຈະໃຫ້ ພິກຂຸ ເປັນຜູ້ ມີ ຄວາມສຽງມຈຽມຕົວ ມີ ກິຣິຍາ ມາຣະຍາດ ອັນດີ ງາມ, ເວລາ ຍ່າງໄປ ໃນບ້ານ ຍາດໂຍມ ກໍດີ, ເວລາ ຢູ່ ໃນ ເຮືອນ ຍາດໂຍມ ກໍດີ, ເວລາ ສັບ ອາຫານ ກໍດີ, ໃຫ້ ປະຕິບັດ ຕົນເອງ ຮຽບຮັ້ງ ທີ່ສຸດ. ຍາດໂຍມ ຄົນໃດ ທີ່ ບໍ່ມີ ຄວາມເຫລື້ອມໃສ ສັທທາ ເຫັນແລ້ວ ກໍຈະເກີດມີ ຄວາມເຫລື້ອມໃສ ສັທທາ. ສ່ວນ ບາດໂຍມຄົນໃດ ທີ່ມີ ສັທທາ ຢູ່ແລ້ວ ກໍຍັງ ເພີ່ມ ຄວາມເຫລື້ອມໃສສັທທາ ຍິ່ງໆ ຂຶ້ນໄປ. ຖ້າ ຄຣູບາໃດ ເຮັດໃນ ທາງກົງກັນຂ້າມ ຄື ສັບແບບ ພູມເພື່ອຍ ທັງບໍ່ມີ ການສັງຮວມ, ຄຣູບານັ້ນ ກໍບໍ່ແມ່ນ ເນື້ອນາບຸນ ຂອງ ພວກເຮົາ. ການເຮັດ ຢ່າງນັ້ນ ບໍ່ເປັນ ຕິດຕີ ອັນໃດ ໃຫ້ແກ່ ຄຣູບາເອງ ແລະ ພຣະພຸທສາສນາ. ຄົນ ທີ່ມີ ສັທທາ ມາເຫັນ, ກໍເຮັດໃຫ້ ສັທທາ ທີ່ມີ ຢູ່ແລ້ວນັ້ນ ຫລຸດໜ້ຽດຽລົງ. ຜູ້ ບໍ່ມີ ສັທທາ ມາເຫັນ, ນອກຈາກ ສັທທາ ບໍ່ເກີດແລ້ວ ຍັງເປັນໂອກາດ ໃຫ້ ເຂົາເຈົ້າ ນຳເອົາ ຄວາມບໍ່ດີບໍ່ງາມ ໄປ ວິພາກວິຈາດ, ຫລືວ່າ ຄົນທີ່ຖື ສາສນາອື່ນ ມາເຫັນ ກໍຈະເຂົ້າໃຈ ຕິດໄປ ວ່າ ການເຮັດແນວນີ້ ແມ່ນ ການເຮັດ ດາມ ຄຳສອນ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ.

໗. ອະທິກະຣະນະສະມະຖະ ມິ ກຸ ຂໍ້: ທັມ ອັນເປັນເຄື່ອງ ຣະຮັບ ອະທິກະ-
ຣະນະ ນັ້ນ ເອີ້ນວ່າ ອະທິກະຣະນະ ສະມະຖະ ມິ ກຸ ຢ່າງ ຄື:

໑. ການຮະຮັບ ກະທິກະຣະນະ ທັງ ໔ ຕໍ່ໜ້າ ສົງຄ໌, ຕໍ່ໜ້າ ບຸຄຄົນ, ຕໍ່ໜ້າ ວັດຖຸ, ຕໍ່ໜ້າ ທັມ ເອີ້ນ ວ່າ ສັມມຸນາວິນັຍ.

໒. ການທີ່ ສົງຄ໌ ສູດ ປະກາສ ໃຫ້ ສົມມຸດ ແກ່ ພຣະອໍຣະຫັນຕ໌ ວ່າ ເປັນຜູ້ ມີ ສະຕິສົມບູນ. ເພື່ອ ຈະ ບໍ່ໃຫ້ ໃຜ ໂຈທ ທ່ານ ດ້ວຍອາບັດ ເອີ້ນ ສະຕິວິນັຍ.

໓. ການທີ່ ສົງຄ໌ ສູດ ປະກາສ ໃຫ້ ສົມມຸດ ແກ່ ພິກຂຸ ຜູ້ເຊົາ ເປັນ ບ້າ. ເພື່ອ ຈະບໍ່ໃຫ້ ໃຜ ໂຈທ ພິກຂຸ ນັ້ນ ດ້ວຍອາບັດ ທີ່ໄດ້ ທຳໄປ ແລ້ວ ໃນ ເວລາ ເປັນບ້າຢູ່ ນັ້ນ ເອີ້ນວ່າ ອະມູລະຫະວິນັຍ.

໔. ການປັບອາບັດ ຕາມ ການສາຣະພາບ ຂອງ ຈຳເລີຍ ຜູ້ຮັບ ຕາມ ຄວາມຈິງ ເອີ້ນວ່າ ປະຖິນຍາຕະກະຣະນະ.

໕. ການຕັດສິນ ທີ່ ເອົາ ສຽງສ່ວນ ຫລາຍ ເປັນ ປະມານ ເອີ້ນວ່າ ເຍພຸຍະສິກາ.

໖. ການລົງໂທສ ແກ່ ຜູ້ ເຮັດບິດ ເອີ້ນວ່າ ຕັສສະປາປິຍະສິກາ.

໗. ການປະນີປະນອມກັນ ຂອງຄົນທັງສອງ ຝ່າຍ ທີ່ ບິດກັນ ໂດຍ ບໍ່ ດ້ອງ ຊ່າລະ ຂໍ້ບິດພາດ ນັ້ນ ເອີ້ນ ວ່າ ຕິນວັຕຖາ ຣະກະ ວິນັຍ.

ສິລປາຕິໂມກ ຫລື ສິກຂີບທປາຕິໂມກ ຫລື ອາບັດ ປາຕິໂມກ ນີ້ ເປັນ ສິລ ໝວດທຳອິດ ທີ່ ຄຣູບາ ຄວນ ສັງຣວມ. ຖ້າ ຄຣູບາ ບໍ່ສັງຣວມ ຮັກສາ ແລ້ວ ກໍຈະເປັນ ບາບໝັກ ເພາະ ບໍ່ຮູ້ໂພກ ປັຈຈັຍ ຂອງ ຍາຕໂຍມ ທີ່ ເຂົາ ເຈົ້າ ດຸວາຍ ດ້ວຍ ສັທທາ. ຢູ່ໃນ ຄຳພີ ທັມມະບິທ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຊົງຕັສ ວ່າ : " ພິກຂຸ ທີ່ ບໍ່ມີ ສິລທັມ ອັນດົງາມ ບໍ່ຮູ້ໂພກ ປັຈຈັຍ ທີ່ ທາຍົກທາຍົກ

ເອົາມາຖວາຍ, ບໍ່ຮູ້ໂພກ ກ້ອນເຫລັກແດງ ຈະດຶກວ່າ. ເພາະວ່າ ການ-
 ກິນ ກ້ອນເຫລັກແດງ ພໍແຕ່ ໃຫ້ ພິກຂຸ ນັ້ນເຖິງ ຄວາມຕາຍ ທໍ່ນັ້ນ ແຕ່ ບໍ່ໄດ້
 ໄປຕົກ ອະບາຍ. ແຕ່ວ່າ ການບໍ່ຮູ້ໂພກ ປັຈຈັຍ ນັ້ນ ຈະພາໃຫ້ ພິກຂຸ ໄປຕົກ
 ນາຣົກ ໝົກໄໝ້ ເປັນເວລານານ. " ໃນ ເລື່ອງນີ້, ພຣະພຸທໂຄສາຈາຣ ກໍ
 ໄດ້ຢັ້ງຕື່ມອີກ ຢູ່ໃນ ຄຳພິວິສຸທທິມັຄ ວ່າ " ພິກຂຸ ທີ່ມີ ສະພາບລາມົກ, ດົນ
 ບໍ່ໄດ້ເປັນ ສະມະນະ ກໍປະຕິຍານວ່າ ເປັນສະມະນະ, ດົນ ບໍ່ປະພຶດ ພຣົມມະ
 ຈັຣຍ໌ ກໍປະຕິຍານວ່າ ດົນປະພຶດ ພຣົມມະຈັຣຍ໌ ຍົນດີ ໃນ ອະພິວາທະກັມ
 ແລະ ບໍ່ຮູ້ໂພກ ຈິວອຣ ບິນດະບາຕ ເສນາສະນະ ຄິລານະເພສັຊ ຂອງ
 ຂັດຕິຍະ ມະຫາສານ, ພຣາມມະຫາສານ ແລະ ຄະຫະບໍດີ ແລ້ວ ກໍຈະໄດ້
 ໄປເກີດ ໃນ ອະບາຍຍະພູມ".

ອິນຊີ ສັງຄອຣ ສິລ

ການສັງຄວມ ຢູ່ໃນ ອິນຊີ ທັງໝົດ ເຊິ່ງໄດ້ແກ່: ຈັກຊຸ ອິນຊີ (ຕາ),
 ໂສຕະ ອິນຊີ (ຫູ), ຄາຟະ ອິນຊີ (ດັງ), ຊິວຫາ ອິນຊີ (ລິ້ນ), ກາຍະ ອິນຊີ
 (ກາຍ) ແລະ ມະໄນ ອິນຊີ (ໃຈ) ໝາຍຄວາມ ວ່າ ແນວໃດ?

໑. ການສັງຄວມ ຢູ່ ໃນ ຈັກຊຸ ອິນຊີ ກໍຄື ການຣະມັດຣະວັງ ໃນເວລາ ຕາ
 ໄດ້ເຫັນຮູບ. ຈະແມ່ນຮູບຫຼັງ ກໍ ຕາມ ດ້ອງພິຈາຣະນາ. ຖ້າເປັນ ຂອງດີ
 ຄື ການເຫັນ ພຣະພຸທເຈົ້າ ຫລື ການເຫັນ ແນວອື່ນ ທີ່ ເປັນ ອຸບາຍ ພາໃຫ້
 ລົດ ໂລພະ ໂທສະ ໂມຫະ ແລ້ວ ໃຫ້ເອົາມາ ຄິດ ພິຈາຣະນາ ບໍ່ເປັນຫຼັງ.
 ແຕ່ ຖ້າເປັນພາບ ທີ່ ຈະພາ ໃຫ້ເກີດ ໂລພະ ໂທສະ ໂມຫະ ແລ້ວ ໃຫ້ ເອົາ

ດັ່ງນັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ ນຳເອົາມາຄິດ. ຖ້າ ຄຣູບາ ບໍ່ສຳຮວມ ຈັກຊຸ ອິນຊີ ຈະເປັນ ອັນ ຕະຣາຍ ແກ່ ຍາບສະມາບັດ ທີ່ ໄດ້ແລ້ວ ດັ່ງ ເຮືອງ ທີ່ ຍົກມານີ້.

ສາມາເນຣ ຮູບນຶ່ງ ໄດ້ ອະພິນຍາ ສະມາບັດ ສາມາດ ເຫາະໄປ ໃນ ອາກາສໄດ້. ສາມະເນຣນັ້ນ ກໍໄດ້ເຫາະໄປ ບິນດະບາດ ຕອນເຊົ້າ ມື້ນຶ່ງ. ເວລາ ບິນດະບາດ ຢູ່ນັ້ນ ບັງເອີນ ໄປເຫັນ ລູກ ສາວ ຜູ້ສວຍງາມ ຂອງ ຊ່າງຫູກ ຄົນນຶ່ງ. ສາມະເນຣ ບໍ່ໄດ້ ສັງຮວມ ຣະວັງ ຈັກຊຸ ອິນຊີ ກໍເກີດ ຄວາມປະຕິພັກຮັກໄຄ່ ນາງນັ້ນ. ຍາບສະມາບັດ ທີ່ໄດ້ມາ ນັ້ນ ກໍຫາຍໄປ. ສາມະເນຣ ກໍບໍ່ສາມາດເຫາະ ກັບຄືນ ຈຶ່ງໄດ້ ຍ່າງໄປ. ອັນນີ້ ຄື ໂທສ ຂອງ ການບໍ່ສັງຮວມ ຈັກຊຸ ອິນຊີ.

໒. ການສັງຮວມ ຢູ່ໃນ ໂສຕະ ອິນຊີ ກໍຄື ການຣະມັດຣະວັງ ທາງຫູ. ຫູ ໄດ້ ຍິນ ສຽງ ອັນໃດ ກໍຕາມ ຖ້າ ເຮັດໃຫ້ ໂລພະ ໂທສະ ໂມຫະ ລົດ ໝັ້ງລົງ ຄື ການໄດ້ ພັງ ພຣະທັມມະເທສນາ ຂອງ ພຣະພຸທເຈົ້າ ແລ້ວ ກໍໃຫ້ນຳ ເອົາ ມາ ຄິດ ພິຈາຣະນາ ໃຫ້ເກີດ ປັນຍາ. ຖ້າ ສຽງອັນໃດ ທີ່ ໄດ້ຍິນແລ້ວ ເຮັດ ໃຫ້ ໂລພະ ໂທສະ ໂມຫະ ຫລາຍຂຶ້ນ ກໍໃຫ້ ເອົາຖິ້ມ.

໓. ການສັງຮວມ ຢູ່ໃນ ຄານະ ອິນຊີ ກໍຄື ການຣະມັດຣະວັງ ໃນເວລາ ໄດ້ ດົມກິນ. ກໍຄື ຄຣູບາ ສັງຮວມຢູ່ ດັ່ງ ໃຫ້ ພິຈາຣະນາ ເວລາ ດົມ ກິນຫອມ ກໍຄື ກິນເໝັນກໍດີ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ກິນຫອມ ນັ້ນ ພຣະພຸທອົງຄົ ຊົງຫ້າມ ບໍ່ໃຫ້ ສືບດົມ ເພາະເປັນ ອັນຕະຣາຍ ແກ່ ພຣົມມະຈັບ. ແຕ່ ກິນເໝັນນັ້ນ ເປັນ ປໂຍຊ. ເຊັ່ນ ພຣະຮູບນຶ່ງ ໄປປະຕິບັດ ອະສຸພະກັມມະຖານ ໄດ້ດົມ ກິນເໝັນ ຂອງ ຊາກຄົນຕາຍ ພິຈາຣະນາ ໄປ ກໍເກີດ ຍາບສະມາບັດ.

໔. ການສັງຮວມ ຢູ່ໃນ ຊົວຫາອິນຊີ ກໍຄື ການຣະມັດຣະວັງ ໃນ ເວລາ ກິນ ອາຫານ. ຄຣູບາ ໃດ ເວລາ ສັນ ອາຫານ ຢູ່ ເວົ້າ ອອກມາ ວ່າ : ແກງ ນີ້ ແຊບ, ເອາະນັ້ນ ບໍ່ແຊບ, ແກງຈາງ ເອົານ້ຳປາ ມາຕີ້ມແດ່, ແກງນີ້ ເບັດ

ໂພດ, ສັມໂພດ ແລະ ຢ່າງອື່ນໆ ຄຽບກັນ ບໍ່ມີ ການສັງຮວມ ໃນ ສັ້ນ. ຖ້າ ຄຽບກິດ, ກຳລັງສັນອາຫານຢູ່ ແຕ່ ສະແດງ ອາການບໍ່ມັກ ອາຫານ ຢ່າງ ໃດ ຢ່າງນຶ່ງ, ຄຽບກັນ ສັນອາຫານ ແບບບິດ ພຣະວິນັຍ ຄື ບໍ່ມີ ຄວາມ- ເຄົາຣົບ ໃນ ການສັນບິນດະບາດ. ເວລາ ສັ້ນ ໄດ້ຜັສ ຣົສອາຫານ ຫລື ຣົສ ອັນໃດກໍຕາມ ຈະແຊບ ຫລື ບໍ່ແຊບ ເຄັມ ສັ້ມ ຫວານ ຂົມ ຂຶ້ນ... ກໍໃຫ້ ພິຈາຣະນາ ວ່າ ມັນແມ່ນ ຣົສຊື່ໆ ບໍ່ໃຫ້ ເອົາໃຈ ໄປເກາະທັງ ຫລື ຕິດ ຢູ່ ໃນ ຣົສນັ້ນ.

໔. ການສັງຮວມ ໃນ ກາຍະ ອິນຊີ ກໍຄື ການຣະມັດຣະວັງ ໃນ ການສຳຜັດ ເຢັນຮ້ອນອ່ອນແຂງ. ການສັມຜັສ ໃດ ເຮັດໃຫ້ ໂລພະ ໂທສະ ໂມຫະ ລົດໜັງລົງ ກໍໃຫ້ຮູ້ ແລະ ໃຫ້ ໝັ້ນພິຈະຣະນາ. ຖ້າ ສັມຜັສໃດ ຈະເຮັດໃຫ້ ໂລພະ ໂທສະ ໂມຫະ ກຳເລີບເຕີບໃຫງຂຶ້ນ ກໍໃຫ້ ເອົາຖ້ຳ. ເຊັ່ນ ຕົວຢ່າງ ການຈັບເງິນນີ້ ບິດ ພຣະວິນັຍ ຢູ່ແລ້ວ ແລະ ຈະເຮັດ ໃຫ້ ໃຈ ກຳເລີບ ເສີບ ສາຍ ອີກ. ລາງຄົນ ອາດຈະຖຽງ ຂຶ້ນມາວ່າ: ຢູ່ບ້ານ ເພິ່ນ ບໍ່ຄື ບ້ານເຮົາ, ເຮົາ ຈະເຮັດ ຫຼັງກໍຕາມ ແມ່ນໃຊ້ ເງິນໝົດ, ບໍ່ຄື ບໍ່ຈັບ ກໍບໍ່ໄດ້ ເພາະ ຈະ ໄດ້ໃຊ້ ໃນ ຍາມ ຈຳເປັນ. ຖືກຕ້ອງ ຖ້າວ່າ ຈະຈັບ ຈະຄື ແຕ່ ພໍປະມານ ເພື່ອໃຊ້ ໃນ ດາວຈຳເປັນ ຫລື ວ່າ ທ້ອນໂຮມ ໄວ້ສ້າງວັດ, ສ້າງກຸດ, ສ້າງ ວິຫານ ຫລື ສ້າງ ຢ່າງອື່ນ ທີ່ເປັນ ສາທາຣະນະ ປໂຍຊ ຂອງສົງຄ໌ ຫລື ສາ- ທາຣະນະ ປໂຍຊ ຢ່າງອື່ນ ຄື ໂຮງຮຽນ ໂຮງໝໍ ແມ່ນ ດີທີ່ສຸດ. ແຕ່ ບໍ່ແມ່ນ ສະສົມ ເພື່ອ ດົນເອງ, ສຶກແລ້ວ ຈະມີ ເງິນຫລາຍໆ ໄປໄວ້ໃຊ້ ຫລືວ່າ ສະ ສົມໄວ້ ຈະເອົາໄປຊື້ ຂອງຫລິ້ນ ມີ ກ້ອງຖ່າຍຮູບ ເປັນຕົ້ນ ຫລື ຢ່າງອື່ນ ທີ່ບໍ່ ກ່ຽວຂ້ອງ ກັບ ສະມະນະເພດ, ແມ່ນບິດ. ຖ້າ ຄຽບກັນ ສະສົມເງິນ ຫລື ອັນ ໃດ ກໍຕາມ, ເວລາ ສຶກອອກໄປ ຕ້ອງເຄນ ເງິນ ຫລື ວັດຖຸນັ້ນ ຄືນໃຫ້ ເປັນ ຂອງສົງຄ໌. ເພາະເງິນ ຫລື ວັດຖຸນັ້ນ ແມ່ນໄດ້ມາ ເວລາ ເປັນ ພິກຂຸສາວົກ

ຂອງພຣະພຸທເຈົ້າ. ສະນັ້ນ ເວລາ ສຶກແລ້ວ ກໍຕ້ອງ ຖວາຍຄືນ ໃຫ້ເປັນ ຂອງສົງຄ໌ ຄືເກົ່າ. ເມື່ອ ສົງຄ໌ ລົງຄວາມເຫັນ ເອົາໃຫ້ ທ່ຳໃດ ກໍເອົາທ່ຳນັ້ນ. ຖ້າ ສົງຄ໌ ບໍ່ໃຫ້ເລີຍ, ເພາະ ເງິນ (ຫລື ວັດຖຸ) ນັ້ນ ແມ່ນ ສົມບັດ ຂອງສົງຄ໌ ກໍບໍ່ຄວນ ຈະເອົາ ອັນໃດ.

ໄຕ. ການສັງຮວມ ໃນ ມະໄນ ອິນຊີ ຄື ການຮະມັດຮະວັງ ໃຈ. ການຄິດ ອັນ ໃດ ເຮັດໃຫ້ ໂລພະ ໄທສະ ໂມຫະ ລົດໜັງລົງ ຄື ການຄິດເຖິງ ພຣະພຸທເຈົ້າ ຫລື ຄຳສອນຂອງພຣະພຸທເຈົ້າ ຫລື ພຣະອະຣິຍະສົງຄ໌ ກໍໃຫ້ຮູ້ ແລະ ພິຈາຣະນາ ເນື່ອງໆ. ຖ້າ ການຄິດອັນໃດ ເຮັດໃຫ້ ໂລພະ ໄທສະ ໂມຫະ ມີ ຫລາຍຂຶ້ນ ຄື ການຄິດເຫັນ ຮູບພາບ ຂອງສາວງາມ ອັນເປັນເຫດ ໃຫ້ ຣາຄະ ມີຂຶ້ນ ໃນໃຈ ເປັນຕົ້ນ, ກໍໃຫ້ກຳໜົດຮູ້ ແລ້ວ ເອົາຖິ້ມ.

ຢູ່ໃນ ຄຳພິ ທັມມະປົທ ພິກຂຸວັດ, ພຣະພຸທອົງຄ໌ ໄດ້ຕັສເທສນາ ກ່ຽວ ກັບ ການສັງຮວມ ໃນ ອິນຊີທັງທ້າ ໃຫ້ ພຣະພິກຂຸ ໕ຮູບ. ຄັ້ງທີ່ ພຣະພຸທອົງປະທັບ ຢູ່ ພຣະເຊຕະວັນ ມະຫາວິຫາຣ, ມີ ພຣະພິກຂຸ ໕ຮູບ ທີ່ ເປັນໝູ່ ກັນ. ແຕ່ ລະອົງຄ໌ ປະຕິບັດ ອິນຊີສັງວອຣສິລ ໔ຢ່າງ ແຕ່ ປະຢາງນຶ່ງ ແປ ວ່າ ບາງອົງຄ໌ ຮັກສາ ຕາ ຫຼື ລິ້ນ ດັງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ ຮັກສາ ກາຍອິນຊີ, ບາງ ອົງຄ໌ ຮັກສາ ຫຼື ລິ້ນ ດັງ ກາຍ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ ຮັກສາ ຕາ (ຈັກຂຸ ອິນຊີ) ແລະ ຕ່ຽ ໄປ. ເມື່ອ ພວກພິກຂຸ ທັງ໕ ມາພໍ້ກັນແລ້ວ ກໍເວົ້າວ່າ "ຕົນ ເປັນຜູ້ ມີ ຄວາມສາມາດ ຮັກສາ ອິນຊີ ຂຶ້ນໆໄດ້ ອັນເປັນ ອິນຊີ ທີ່ ຮັກສາ ຍາກ". ເມື່ອ ບໍ່ຕົກລົງກັນໄດ້, ຈຶ່ງໄດ້ນຳຄວາມເຂົ້າ ທູນຖາມ ພຣະບໍຣົມສາສດາ. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຊົງຕັສວ່າ " ອິນຊີ ທຸກຢ່າງ ເປັນ ຂອງຍາກ ຈະຮັກສາໄດ້", ແລ້ວ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຊົງຕັສ ເປັນ ພຣະຄາຖາ ວ່າ :

ຈັກຂຸນາ ສັງວະໂຣ ສາທຸ ການສັງຮວມ ທາງຕາ ເປັນການດີ
ສາທຸ ໂສເດນະ ສັງວະໂຣ ການສັງຮວມ ທາງຫູ ເປັນການດີ

ຄາເບນະ ສັງວະໂຣ ສາທຸ
 ສາທຸ ຊົວຫາຍະ ສັງວະໂຣ
 ກາເບນະ ສັງວະໂຣ ສາທຸ
 ສາທຸ ວາຈາຍະ ສັງວະໂຣ
 ມະນະສາ ສັງວະໂຣ ສາທຸ
 ສາທຸ ສັພພັດຖະ ສັງວະໂຣ
 ສັພພັດຖະ ສັງວຸໂຕ ພິກຂຸ
 ສັພພະທຸຂຂະ ປະມຸຈຈະຕິ

ການສັງຮວມ ທາງດັງ ເປັນການດີ
 ການສັງຮວມ ທາງລິ້ນ ເປັນການດີ
 ການສັງຮວມ ທາງກາຍ ເປັນການດີ
 ການສັງຮວມ ທາງວາຈາ ເປັນການດີ
 ການສັງຮວມ ທາງໃຈ ເປັນການດີ
 ການສັງຮວມ ທັງຫລາຍ ເປັນການດີ
 ພິກຂຸ ຜູ້ມີ ການສັງຮວມ ທັງຫລາຍ
 ຍ່ອມພົ້ນຈາກ ຄວາມທຸຂ ທັງປວງ

ຫລັງຈາກ ທີ່ ພຣະພຸທອົງໄດ້ ຕັດສິນຢ່າງນັ້ນແລ້ວ, ພຣະພຸທອົງໄດ້ ຊົງຕັດສິນ
 ວ່າ " ຍ້ອນ ພວກທ່ານ ບໍ່ໄດ້ສັງຮວມ ອິນຊີທັງໝົດ ຈຶ່ງໄດ້ ກາຍເປັນ ອາຫາຣ
 ຂອງນາງຍັກ ຂີນີ ໃນອະດີດຊາຕ ຕ່ານມາ ". ພິກຂຸທັງໝົດ ຕ້ອງການຢາກຮູ້
 ອະດີດນິທານ ກໍໄດ້ຂາບທູນ ພຣະພຸທອົງໄດ້ ໃຫ້ຊົງສະແດງ ອະດີດນິທານ.
 ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຕັດສິນວ່າ " ໃນ ອະດີດກາລ ດົນມາແລ້ວ, ຄັ້ງເມື່ອ ພຣະ
 ເຈົ້າພຣົມມະທັດ ສເວີຍສົມບັດ ຢູ່ ເມືອງພາຣານະສີ. ພຣະອົງໄດ້ ມີ ຣາຊ
 ໂອຣົສ ໑໐໐ ອົງໄດ້ ໆ ສຸດທ້າຍ ຄື ພຣະບໍຣົມໂພທິສັດ. ວັນນຶ່ງ ພຣະໂພ-
 ທິສັດ ຄິດວ່າ " ເຮົາມີ ພຣະເສດຖາ ລຸລຸອົງໄດ້, ໂອກາດ ທີ່ຈະເປັນ ພຣະ
 ຣາຊາ ພຣະນະຄອນພາຣານະສີ ນີ້ ມີໜັງຫລາຍ ປານໃດ. ເຮົາ ຈະຖາມ
 ພຣະປັຈເຈກພຸທເຈົ້າ ທັງຫລາຍ ຈະເປັນການດີ ". ພຣະໂພທິສັດ ມີໃຈໃສ
 ສັທທາ ໃນການໃຫ້ທານ. ເຊັ່ນນີ້ນຶ່ງ ຫລັງຈາກ ຖວາຍອາຫາຣ ແດ່ ພຣະ-
 ປັຈເຈກພຸທເຈົ້າ ແລ້ວ, ພຣະໂພທິສັດ ກໍຖາມ ພຣະປັຈເຈກພຸທເຈົ້າ ວ່າ
 " ຂ້າແດ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ຂ້າ ເປັນຣາຊໂອຣົສ ຄົນທີ່໑໐໐ ໂອກາດທີ່
 ຜູ້ຂ້າ ຈະໄດ້ເປັນ ພຣະຣາຊາ ນະຄອນພາຣານະສີ ນີ້ ມີໜັງ ຫລາຍ ປານໃດ? "
 ພຣະປັຈເຈກພຸທເຈົ້າ ຕອບວ່າ " ດູລາ ຣາຊໂອຣົສ, ພຣະອົງໄດ້ ມີ ພຣະ

ເສດຖາ ລຸລຸອົງຄ໌, ໂອກາດທີ່ ຈະໄດ້ເປັນ ພຣະຣາຊາ ນະຄອນພາຣາ ນີ້ ເກືອບວ່າ ບໍ່ມີເລີຍ. ແຕ່ ເຈົ້າ ອາດເປັນ ພຣະຣາຊາ ເມືອງຕັກກະສິລາ, ຖ້າວ່າ ເຈົ້າ ສາມາດໄປຮອດ ເມືອງ ນີ້ໄດ້ ພາຍໃນ ກຸວັນ. ແຕ່ ເຈົ້າ ຈະ ຕ້ອງເດີນຜ່ານ ປ່າກັນດານ, ເພາະ ຖ້າ ຈະໄປທາງອື່ນ ຈະຕ້ອງໃຊ້ ເວລາ ໑໔ ມື້. ໃນ ປ່າກັນດານນີ້ ມີ ນາງຍັກຂີນີ ອາໄສຢູ່. ນາງຍັກຂີນີ ຈະເນຣະ- ມິດ ບາສາທ ບ້ານເຮືອນ ທີ່ ງາມ ພ້ອມທັງ ອາຫານກາກກິນ ແລະ ຢ່າງອື່ນ ທີ່ຕ້ອງຕາ ແລະ ຈັບໃຈ. ບຸຣຸສ ໃດ ຢ່າງກາຍມາ, ພວກເຂົາ ຈະຈຳແລງ ເພດ ເປັນຍິງມະນຸສ ຮູບງາມ ປານນາງພ້າ ມາຫາ ບຸຣຸສນັ້ນ ແລະ ເວົ້າ ອງ ໃຈ ດ້ວຍ ວາຈາອ່ອນຫວານ ວ່າ " ທ່ານ ເດີນທາງມາ ເມື່ອຍ, ຈົ່ງເຂົ້າມາ ຂ້າງໃນ ເຊົາເມື່ອຍ ກິນເຂົ້າ ກິນນ້ຳ ໃຫ້ ສະບາຍກ່ອນ ແລ້ວ ຄ່ຽເດີນທາງ ຕໍ່ໄປ. ຖ້າ ບຸຣຸສ ຕິດຢູ່ ຄວາມງາມ, ພວກເຂົາ ຈະເນຣະມິດ ຮູບຮ່າງສາວ ງາມ ປານນາງພ້າ. ຄົນໃດ ມັກ ສຽງມ່ວນ, ກໍຈະຕິດ ສຽງເພງອັນມ່ວນ ທີ່ ຮ້ອງ ໃຫ້ຟັງ. ຄົນໃດ ມັກ ຣົສ, ກໍຈະ ຕິດ ຣົສອາຫານ ຂອງເຂົາ. ຄົນໃດ ມັກກິນຫອມ, ກໍຈະຕິດ ກິນນ້ຳຫອມ. ຄົນໃດ ມັກ ສັມບັສ ນີ້ມນວນ, ກໍຈະ ຕິດ ໃນ ຜ້າກັມພົນ ທີ່ເຂົາ ເນຣະມິດຂຶ້ນ. ຖ້າ ຄົນນັ້ນ ເຂົ້າໄປ ໃນເຮືອນ ກໍ ຈະຕົກຢູ່ໃນ ອຳນາດເວດມົນ ຂອງນາງຍັກຂີນີ, ແລ້ວ ພວກເຂົາ ຈະຈັບ ກິນ ເປັນ ອາຫານ. ກຸມາຣເອີຍ, ຖ້າ ເຈົ້າ ສາມາດຮັກສາ ຫວານ ທັງ໕ (ອິນຊີ ທັງ ໕) ຄື ຕາ ຫູ ດັງ ລິ້ນ ກາຍ ແລະ ເດີນທາງໃຫ້ເຖິງ ເມືອງຕັກ- ກະສິລາ ພາຍໃນ ກຸວັນ, ເຈົ້າ ກໍຈະໄດ້ ເປັນ ພຣະຣາຊາ ໃນ ເມືອງນັ້ນ ". ພຣະໂພທິສັດ ເວົ້າວ່າ " ຂ້ຽ ຂອບໃຈ ພຣະບູ່ເປັນເຈົ້າ, ເມື່ອ ຮູ້ຢ່າງນີ້ ແລ້ວ, ແມ່ນແຕ່ ຕາ ຂ້ຽ ກໍຈະບໍ່ເບິ່ງ ". ພຣະປັຈເຈກພຸທເຈົ້າ ໄດ້ເຮັດ ປ້າຍມົນຕ໌ ເສັ້ນນຶ່ງ ໃຫ້ ພຣະໂພທິສັດ ເປັນເຄື່ອງ ປ້ອງກັນຕົວ.

ພຣະໄພທິສັດ ຈຶ່ງຈັດຕຽມ ຈະເດີນທາງໄປ ເມືອງຕັກກະສິລາ. ມີ ຄົນໃຊ້ ໕ ຄົນ ຂັບອາສາ ຈະໄປນຳ, ເຖິງ ພຣະຣາຊກຸມາຣ ເຕືອນບອກວ່າ ມີ ອັນຕະຣາຍຫລາຍ ປານໃດ ກໍບໍ່ພັງ. ພວກເຂົາ ຕອບວ່າ " ພວກຂ້າຍ ສາມາດ ຮັກສາທວານ ທັງໄດ້. ເມື່ອ ພວກເຂົາ ຊູຊີ ຈະໄປນຳ ພຣະໄພ- ທິສັດ ກໍບໍ່ໄດ້ ຂັດຂ້ອງ. ທັງໝົດ ຊາຍສະກັນ ຈຶ່ງອອກເດີນທາງ ໄປ ເມືອງ ຕັກກະສິລາ. ໃນ ບັນດາ ຊາຍທັງໄດ້ ທີ່ຕິດຕາມ ພຣະຣາຊກຸມາຣນັ້ນ, ແຕ່ ລະຄົນ ສາມາດຮັກສາໄດ້ ຄັກແນ່ ໔ ທວານທໍ່ນັ້ນ, ແຕ່ ອ່ອນ ອັນໃດອັນໜຶ່ງ ຊາຍ ຜູ້ທີ່ຕິດຢູ່ ໃນ ຄວາມງາມຂອງສັຕຕິ, ເມື່ອເຫັນຮູບສັຕຕິ ທີ່ ນາງຍັກ ເບຣະມິດ ກໍຕິດໃຈ ກໍຍ່າງຊ້າລົງ. ພຣະຣາຊກຸມາຣ ກໍໃຫ້ ໂອວາທ ຢູ່ສເມີ ແຕ່ ຊາຍຜູ້ນັ້ນ ລືມສະຕິໄປ ຍ້ອນເຫັນ ຄວາມງາມ ຂອງສັຕຕິເພດ ຈຶ່ງໄດ້ ເຂົ້າໄປ ໃນ ເຮືອນຂອງນາງຍັກຂຶ້ນໆ ກໍຈັບກິນເປັນອາຫານ. ຄົນຕິດຕາມ ຂອງ ພຣະຣາຊກຸມາຣ ກໍຫາຍໄປ ເທື່ອລະຄົນໆ ຈົນໝົດ, ຍັງເຫລືອ ແຕ່ ພຣະໄພທິສັດ. ຕອນນີ້ ໃກ້ ຈະມີມຸ່ງ ກັນດານນັ້ນແລ້ວ. ນາງຍັກຂຶ້ນ ດົນ ໜຶ່ງ ຄິດວ່າ ບຸຣຸສນີ້ ໃຈແຂງແທ້, ຖ້າ ບໍ່ໄດ້ກິນ ບຸຣຸສ ຜູ້ນີ້, ເຮົາ ຈະບໍ່ຍອມ. ຄິດແລ້ວ ມັນ ກໍຈຳແລງເປັນ ນາງສາວ ມະນຸສ ແລ່ນ ຕາມຫລັງ ພຣະໄພ- ທິສັດ ໄປ. ເມື່ອ ຄົນຕັດໄມ້ ເຫັນ ຈຶ່ງຖາມວ່າ " ນ້ອງນາງ ເປັນຫຼັງ ເຈົ້າ ຈຶ່ງແລ່ນຕາມຫລັງ ບຸຣຸສ ຄົນນີ້? " ນາງຍັກ ຕອບວ່າ " ເພິ່ນ ເປັນຕົວ ຂອງ ຂ້ຽງ, ຫາກໄດ້ ແຕ່ງງານກັນ ນີ້ຄົນນີ້, ດຽວນີ້ ເພິ່ນ ໜີປະ ຂ້ຽງ ". ພຣະໄພທິ- ສັດ ກໍເວົ້າຂຶ້ນວ່າ " ນາງນີ້ ບໍ່ແມ່ນເມັງ ເຮົາ. ເຂົາເປັນ ນາງຍັກຂຶ້ນ ທີ່ ໄດ້ ກິນ ເພື່ອນເດີນທາງ ຂອງເຮົາ ໄປແລ້ວ ໕ ຄົນ ". ນາງຍັກ ເວົ້າວ່າ " ເບິ່ງ ແມ້, ທ່ານທັງຫລາຍ, ຕົວເຮົານີ້, ເມື່ອ ໃຈຮ້າຍໃຫ້ ເມັງແລ້ວ ກໍວ່າ ເມັງ ເປັນເພດ ເປັນຕີ ກິນຄົນໄດ້ ". ພຣະຣາຊກຸມາຣ ມີ ຄວາມອິດທິນ ບໍ່ ຍອມ ເບິ່ງ ນາງຍັກເປັນອັນຂາດ. ໃນ ທີ່ສຸດ ກໍເດີນມື້ມຸ່ງ ມາຮອດ ປະຕູເມືອງ

ດັກກະສິລາ ໃກ້ ທ່ານ້ຳ ເຊິ່ງມີ ສາລາ ຫລັງນຶ່ງ ເພື່ອ ຜູ້ເດີນທາງໄກ ຈະໄດ້ ພັກອາໄສ. ພຣະຣາຊກຸມາຣ ເຂົ້າໄປພັກ ຢູ່ໃນສາລາແຄມທ່ານ້ຳ ແລ້ວເອົາ ຝ້າຍມົນຕ໌ ທີ່ ພຣະປັຈເຈກພຸທເຈົ້າ ໃຫ້ນັ້ນ ມັດໄວ້ຢູ່ ປາກປະຕູ ກັນ ບໍ່ໃຫ້ ນາງຍັກ ເຂົ້າໄປໄດ້. ນາງຍັກກໍຕິດຕາມມາ ແຕ່ເຂົ້າໄປໃນ ສາລາ ບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງ ຍ່າງອ້ອມສາລາຢູ່. ໃນ ເວລານັ້ນ, ພຣະຣາຊາ ເມືອງດັກກະສິລາ ພ້ອມ ດ້ວຍ ບໍຣິວານ ສະເດັດໄປອາບນ້ຳ ຜ່ານມາ ທາງນັ້ນ, ເຫັນ ນາງຍັກຂີນີ ທີ່ ປອມເບັນ ສາວງາມ ກໍເລີຍຕິດໃຈ, ຈຶ່ງຮ້ອງຕາມໄປ ວ່າ "ດູລາ ແມ່ນາງ ເຈົ້າມາ ເຮັດຫຼັງ ຢູ່ນີ້?" ນາງຍັກ ຕອບວ່າ " ຜົວ ຜູ້ຂ້າ ຄື ບຸຣຸສ ທີ່ຢູ່ ໃນ ສາລານີ້, ພວກເຮົາ ຫາກໍແຕ່ງງານກັນ ແຕ່ ຜົວ ລັກໝີ ຈຶ່ງໄດ້ຕາມມານີ້ ". ເມື່ອ ໄດ້ຍິນ ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະໄພທິສັດ ຈຶ່ງຮ້ອງບອກ ອອກ ມາວ່າ " ນາງນີ້ ບໍ່ແມ່ນ ເມັງຂອງເຮົາ. ເຂົາເປັນ ນາງຍັກຂີນີ ກິນ ໝູ່ຂອງເຮົາ ໄປແລ້ວ ເຮົາ ". ພຣະຣາຊາ ເຂົ້າໃຈວ່າ ບຸຣຸສ ປະຖິ້ມ ເມັງດົນແລ້ວ ທັງ ບໍ່ສລຽວ ໃຈວ່າ ເປັນນາງຍັກ, ພ້ອມກັບຕົນເອງ ຫລົງໄຫລ ໃນ ຣູບໂສມ ຂອງສັດຮີ ຈຶ່ງຮັບເອົາ ນາງຍັກຂີນີ ນັ້ນ ເຂົ້າໄປໃນ ພຣະຣາຊວັງ.

ກາງເດິກມາ, ນາງຍັກ ກໍໄປເອົາ ຍັກທັງຫລາຍ ໃນບ່າ ບ່ອນຢູ່ ຂອງ ດົນ ມາກິນຄົນ ໝົດທັງ ພຣະຣາຊວັງ ຈົ່ງໄວ້ແຕ່ ກະດູກ. ນີ້ໃໝ່ມາ ສະຫວາ ອຳມາດ ແລະ ຊາວເມືອງ ເຫັນ ປະຕູພຣະຣາຊວັງ ບິດຢູ່ ຢ່າງບິດປົກກະຕິ ຮອດເວລາ ເປີດແລ້ວ ກໍບໍ່ເປີດ. ພວກອຳມາດ ຈຶ່ງໄດ້ພັງ ປະຕູເຂົ້າໄປ ກໍ ເຫັນແຕ່ ກອງກະດູກ ຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ນາງງາມ ນີ້ວານນີ້ ແມ່ນ ຍັກກິນຄົນ ຕາມທີ່ ບຸຣຸສ ຜູ້ ພັກຢູ່ ສາລາ ກ່າວວ່າ ແທ້. ຊາວເມືອງ ພາກັນ ທຳຄວາມສະອາດ ພຣະຣາຊວັງ ແລ້ວ ກໍປຶກສາ ຫາລືກັນ ຊອກຫາ ຜູ້ມີ ປັນຍາ ມາ ສືບ ພຣະຣາຊາສົມບັດ. ທ່ານອາຈຸໂສ ຄົນນຶ່ງ ໄດ້ເວົ້າ ໃນ ທີ່ ປະຊຸມວ່າ " ຄົນ, ຜູ້ ເປັນ ໃຫຼ່ງນັ້ນ, ສົມຄວນ ຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ ຈະຕ້ອງ ເປັນນາຍ ຂອງ ທວານທັງໄຮ, ບໍ່

ແມ່ນ ຈະຫລົງໄຫລ ໄຝ່ຝັນໃນ ຮູບ ສຽງ ກິ່ນ ຣົສ ແລະ ສັມບັສ. ພຣະ-
 ຣາຊາ ຂອງພວກເຮົາ ບໍ່ໄດ້ສັງຮວມ ໃນ ທວານທັງໄຮ້ ນີ້, ພຣະອົງຄົ້ພ້ອມ
 ຄົນ ໃນ ພຣະຣາຊວັງ ຈຶ່ງໄດ້ເປັນ ອາຫານ ຂອງນາງຍັກ. ບຸຣຸສ ທີ່ຢູ່ສາລາ
 ແຄມ ທ່າບັນ ປະພຶດຕົນ ເປັນໃຫຍ່ ໃນ ທວານທັງໄຮ້, ຈຶ່ງບໍ່ຫລົງໄຫລ ໃນ
 ຮູບ ສັຕຣີເຢດ. ບຸຣຸສ ນັ້ນ ສົມຄວນ ຈະຄອງ ຣາຊສົມບັດໄດ້". ພວກຊາວ
 ເມືອງຕັກກະສິລາ ຈຶ່ງພ້ອມໃຈກັນໄປເຊີນ ພຣະບໍຣົມໄພທິສັດ ເຂົ້າມາໃນ
 ພຣະຣາຊວັງ, ຈັດທ່າພິທີ ຣາຊາພິເສກ ໃຫ້ເປັນ ພຣະຣາຊາ ເມືອງຕັກ-
 ກະສິລາ, ສເວີຍ ຣາຊສົມບັດ ຕໍ່ໄປ".

ເມື່ອ ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຕັສເທສນາ ອະດີດ ນິທານ ຈົບແລ້ວ, ຈຶ່ງ
 ໄດ້ປະຊຸມ ຊາດົກວ່າ " ບຸຣຸສ ທັງໄຮ້ ນັ້ນ ກັບຊາຕມາ ກໍຄື ທ່ານທັງຫລາຍ ນີ້
 ແລ້ວ. ສ່ວນ ພຣະຣາຊກຸມາຣ ຜູ້ສັງຮວມ ໃນ ອິນຊີ ທັງໄຮ້ ກໍຄື ເຮົາ ຕະ-
 ດາຄິດ ນີ້ແລ".

ອາຊີວະ ປະຣິສຸທທິສິລ

ອາຊີວະປະຣິສຸທທິສິລ ຄື ການລ້ຽງຊີວິດ ອັນ ຊອບທັມ ຂອງ ພິກຂຸ.
 ໝາຍຄວາມວ່າ ຈັດຕຸປັຈຈັຍທີ່ໄດ້ມານັ້ນ ຄວນໄດ້ມາ ດ້ວຍຄວາມບໍຣິສຸທ.
 ປັຈຈັຍ ຢ່າງໃດ ໄດ້ມາ ດ້ວຍ ຄວາມບໍຣິສຸທ ແລະ ຢ່າງໃດ ໄດ້ມາ ດ້ວຍ
 ຄວາມບໍຣິສຸທ. ປັຈຈັຍ ທີ່ໄດ້ມາ ດ້ວຍ ຄວາມບໍຣິສຸທ ນັ້ນ ມີ ຢ່າງ ດຽວ
 ຄື ໄດ້ມາ ຈາກ ຍາຕໂຍມ ທີ່ ຖວາຍ ດ້ວຍຈິຕ ທີ່ມີ ສັທທາ ແລະ ປາສາທະ
 ເປັນ ພື້ນຖານ ທ່ານັ້ນ. ປັຈຈັຍ ທີ່ ນອກເໜືອໄປຈາກນີ້ ບໍ່ນັບວ່າ ໄດ້ມາ ດ້ວຍ
 ຄວາມບໍຣິສຸທ ຄື ຕົວຢ່າງ ປັຈຈັຍ ທີ່ ໄດ້ມາ ແບບດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

໑. ຄຽບາ ໃດ ລ້ຽງຊີວິດ ດ້ວຍ ເດັງຮັສສານ ວິຊາ (ວິຊາ ອັນຕໍ່າຊໍ່າ) ຄື ເບິ່ງລາຍມື, ດູ່ມໍ່, ທໍ່ານວາຍ ດວງຊະຕາ ຂອງ ທາຍົກ ແລະ ເຮັດ ນວດ ມະຫາສເບ ເພື່ອ ໃຫ້ ໄດ້ມາ ເຊິ່ງ ປັຈຈັຍໆ ນັ້ນ ບໍ່ບໍ່ຮືສຸທ.

໒. ຄຽບາໃດ ສໍ່າອງ ທາຍົກ, ເວົ້າໃຫ້ດີໃຈ, ເວົ້າເອົາໃຈ ຫລື ເຂົ້າຂ້າງ ທາຍົກ ໂດຍ ບໍ່ຄິດ ເຖິງ ຄວາມຜິດ ຫລື ຄວາມຖືກ ເພື່ອ ໃຫ້ ໄດ້ມາ ເຊິ່ງ ປັຈຈັຍໆ ນັ້ນ ບໍ່ເປັນຂອງບໍ່ຮືສຸທ.

໓. ຄຽບາໃດ ອວດອ້າງຕົນເອງ ວ່າ ດີແນວນັ້ນ ດີແນວນັ້ນ, ອວດອ້າງ ວ່າ ເປັນ ຜູ້ມີ ພັນສາແກ່, ອວດອ້າງວ່າ ເປັນ ຜູ້ຮູ້ ທັມມະຫລາຍ ວ່າ ເປັນ ນັກ- ທັມຕຣີ ໄທ ເອກ... ໃຫ້ ທາຍົກ ພັງ ເພື່ອ ຈະໃຫ້ ທາຍົກ ທາຍົກາ ຖວາຍ ປັຈຈັຍໆ ນັ້ນ ໄດ້ມາ ດ້ວຍຄວາມບໍ່ບໍ່ຮືສຸທ.

໔. ຄຽບາໃດ ເຮັດ ນິມິດ ຫລື ເວົ້າ ເປັນ ເລ່ກົນ ເພື່ອ ໃຫ້ ທາຍົກ ຖວາຍ ປັຈຈັຍໆ ນັ້ນ ບໍ່ບໍ່ຮືສຸທ. ເຊັ່ນ ຕົວ ຢ່າງ ມີ ຄຽບາຮູບ ນຶ່ງ ຢ່າງ ສວນທາງ ອຸປາສົກ ຄົນນຶ່ງ ເຊິ່ງ ກໍ່າລັງແບກ ມັດອັງ ເດີນມາ. ຄຽບາ ນັ້ນ ເວົ້າ ວ່າ "ໂຍມ, ອັງ ທີ່ ໂຍມ ແບກຢູ່ນັ້ນ ຄົງຈະຫວານ ນໍ່?" ຖ້າ ໂຍມຜູ້ນັ້ນ ແກ້ ມັດ ອັງ, ແລ້ວ ເອົາອັງ ລໍ່າ ນຶ່ງ ມາຖວາຍ ຄຽບາ . ຖ້າ ເພິ່ນ ຮັບເອົາ. ອັງນັ້ນ ໄດ້ມາ ດ້ວຍ ຄວາມບໍ່ບໍ່ຮືສຸທ. ເພາະ ເຈົ້າຂອງ ໃຫ້ ດ້ວຍ ຄວາມເກາງໃຈ ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ ດ້ວຍ ຄວາມເຫລື້ອມໃສ ສັທທາ. ເຮືອງນີ້ ມີຢູ່ໃນ ຄໍາພິວິສຸທ- ທິມັຄະ.

໕. ປັຈຈັຍ ທີ່ຖືກບັງຄັບ ໃຫ້ເອົາມາຖວາຍ ກໍ່ບໍ່ແມ່ນ ປັຈຈັຍທີ່ ບໍ່ຮືສຸທ. ມີ ເຮືອງເລົ່າມາວ່າ ໃນ ສມັຍ ພຣະພຸທອົງຄົງ ຍັງຊົງ ພຣະຊົນ ຢູ່ນັ້ນ, ພຣະ- ສາຣີບຸຕ ແລະ ພຣະມະຫາໂມຄຄັນລາ ໄດ້ ປະຕິບັດທັມ ຢູ່ ໃນ ປ່າ ແຫ່ງນຶ່ງ ໃກ້ບ້ານຄົນ ແລະ ອາໄສ ບ້ານນັ້ນ ເປັນທີ່ໂຄຈອຣ ບິນດະບາດ. ໃນ ເວລາ ນັ້ນ ພຣະສາຣີບຸຕ ໄດ້ ເປັນ ພະຍາທເຈັບທ້ອງ. ພຣະມະຫາໂມຄຄັນລາ

ຈຶ່ງຖາມວ່າ " ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ສາຣີບຸດ ເຄີຍເປັນ ພະຍາທານີ້ ມາແຕ່ກ່ອນ ບໍ່, ເປັນແລ້ວ ກິນຢາອັນໃດ ຈຶ່ງເຊົາ? " ພຣະສາຣີບຸດ ຕອບວ່າ " ດູລາ ອາລຸໂສ ໂມຄຄັນລາ, ເຮົາ ເຄີຍເປັນ ພະຍາທານີ້ ມາແຕ່ ຕອນ ບໍ່ທັນ ເຂົ້າ ມາບວດ. ມາດາ ໄດ້ ເຮັດເຂົ້າມະທຸປາຍາສ ໃຫ້ກິນ ຈຶ່ງ ເຊົາເຈັບ. " ໃນ ເວລາ ທີ່ ສອງ ພຣະອໍຣະຫັນດ໌ ກຳລັງ ສົນທະນາ ກັນຢູ່ ນັ້ນ, ມີ ເທວະດາ ດົນນຶ່ງ ໄດ້ຟັງ ການສົນທະນານັ້ນ. ເທວະດາ ມີ ເຈດຕະນາ ຢາກໃຫ້ ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ ສາຣີບຸດ ໄດ້ສັນ ເຂົ້າມະທຸປາຍາສ ໃນ ມື້ຕໍ່ມາ ເພື່ອຈະໄດ້ ຫາຍ ຈາກ ພະຍາທານີ້ ທ້ອງນັ້ນ. ເທວະດາ ດົນນັ້ນ ກໍ່ໄປບ້ານຄົນ ທີ່ ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ທັງສອງ ອາໄສ ບິນດະບາດ, ເຂົ້າສົງ ລູກຊາຍ ຂອງອຸປາສົກ ຄົນນຶ່ງ ແລ້ວ ບັງຄັບ ອຸປາສົກ ນັ້ນ ວ່າ " ມື້ອື່ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໂມຄຄັນລາ ຈະມາ ບິນດະບາດ ໃຫ້ເຈົ້າເຮັດ ເຂົ້າມະທຸປາຍາສ ໃສ່ບາດ ໃຫ້ ເພິ່ນ, ຖ້າ ບໍ່ເຮັດ ເຮົາ ຈະທຳອັນຕະຣາຍ ໃຫ້ ເຈົ້າ ແລະ ຄອບຄົວ. " ອຸປາສົກ ກໍ່ເຮັດ ເຂົ້າ- ມະທຸປາຍາສ ດຸວາຍ ພຣະມະຫາໂມຄຄັນລາ ມື້ເຊົ້າ ຕໍ່ມາ. ພຣະສາຣີບຸດ ບໍ່ໄດ້ມາ ເພາະ ເພິ່ນ ເຈັບ. ເມື່ອໄດ້ ເຂົ້າມະທຸປາຍາສ ແລ້ວ ພຣະມະຫາ ໂມຄຄັນລາ ກຳນົງ ມາ ດຸວາຍໃຫ້ ພຣະສາຣີບຸດ ເຫັນແລ້ວ ກໍ່ພິຈາຣະນາ ວ່າ " ມື້ວານນີ້ ເຮົາ ເວົ້າວ່າ ແຕ່ກີ້ ເຄີຍເປັນ ພະຍາທານີ້ ທ້ອງ ແບບນີ້. ແຕ່ເມື່ອ ໄດ້ກິນ ເຂົ້າມະທຸປາຍາສ ແລ້ວ ໂຮຄເຈັບທ້ອງ ກໍ່ຫາຍ. ມັນເປັນ ເຫດບັງເອີນ ແນວໃດ ໝໍ? " ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພິຈາຣະນາ ໄປກໍ່ຮູ້ວ່າ ມີ ເທວະດາ ໄປບັງຄັບ ຄົນໃນບ້ານ ໃຫ້ເຮັດ ເຂົ້າມະທຸປາຍາສ ມາ ດຸວາຍ. ເມື່ອ ຮູ້ດ້ວຍຍານ ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກໍ່ບອກ ໃຫ້ ພຣະມະຫາ ໂມຄຄັນລາ ວ່າ " ເຂົ້າມະທຸປາຍາສ ນີ້ ບໍ່ບໍລິສຸທ, ບໍ່ຄວນສັນ. " ໄດ້ຟັງດັ່ງ ນັ້ນ ພຣະມະຫາໂມຄຄັນລາ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ສັຖາມ ຫຼັງອີກ. ເພິ່ນ ກໍ່ເອົາ ເຂົ້າມະທຸ ປາຍາສ ນັ້ນໄປ ເທ ຊື່ມ ບ່ອນບໍ່ມີຂອງຂຽວ ຫລື ເຫລົງນ້ຳ ທີ່ ບໍ່ມີ ສັດ. ທັນ

ໃດນັ້ນ ໂຣຄເຈັບທ້ອງ ຂອງ ພຣະສາວິບຸດເຈົ້າ ກໍ່ຫາຍໄປ ປານປິດຖິ້ມ. ເຮືອງນີ້ ກໍ່ມີຢູ່ ໃນ ຄຳພິວິສຸທທິມັດ ຄືກັນ.

ຄຣູບາໃດ ປະພຶດລ້ຽງຊີວິດ ດ້ວຍ ຄວາມບໍ່ບໍ່ຮືສຸທ. ປັຈຈັຍ ທີ່ໄດ້ ມາ ນັ້ນ ກໍ່ເປັນຂອງ ບໍ່ບໍ່ຮືສຸທ ຕາມ ທີ່ໄດ້ ອະທິບາຍ ພໍ່ເປັນສັງເຂບນີ້. ຄຣູບາ ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ ເນື້ອນາບຸນ ຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ແມ່ນ ຄົນພາລ ທີ່ ມາ ໃນ ຄາບນັກບວດ. ບຸກຄົນ ຈຳພວກນີ້ແລ້ວ ທີ່ ພາກັນ ທຳລາຍ ສາສນາ ພຣະ ສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໃຫ້ ເສົ້າໝອງ ແລະ ເສື້ອມລົງ. ເປັນຫຼັງ ຈຶ່ງວ່າ ຈັງ ຊັ້ນ? ເພາະວ່າ ຄົນ ທີ່ມີ ສັທທາ ມາເຫັນ ກໍ່ເຮັດໃຫ້ ສັທທາ ທີ່ ມີຢູ່ ແລ້ວ ລົດໜັງລົງ. ພວກ ທີ່ ບໍ່ມີ ສັທທາ ມາເຫັນ ກໍ່ແຮງເຮັດ ບໍ່ໃຫ້ ມີ ສັທທາ ຂຶ້ນ ມາ ອີກ. ຖ້າເປັນ ແນວນີ້ ບໍ່ດົນ ສາສນາພຸທ ກໍ່ຈະເສື້ອມ ແລ້ວ ໝົດໄປ. ນອກນີ້ ຍັງເປັນ ຈຸດອ່ອນ ໃຫ້ ຄົນ ນອກ ພຣະພຸທສາສນາ ມີ ໂອກາດ ກ່າວ ຕຳໜີ ຕິຕຽນ ພຣະພຸທສາສນາ ກໍ່ຄື ຕິຕຽນ ພຣະພຸທ ພຣະທັມ ພຣະສົງຄ໌ ເພາະ ເຂົ້າໃຈວ່າ ຄຣູບາ ພວກນີ້ ເຮັດຕາມ ຄຳສອນ ພຣະພຸທສາສນາ. ພວກເຮົາ ທີ່ ເປັນ ພຸທບໍ່ຮືສັທ ມີ ໜ້າທີ່ ປົກປັກ ຮັກສາ ພຣະພຸທສາສນາ ຊົງ ກັນ. ນອກຈາກ ການທານ ຂອງພວກເຮົາ ບໍ່ມີ ອານິສົງແຮງ ແລ້ວ ຍັງ ເປັນ ການລ້ຽງ ຄົນຊົ່ວ ໄວ້ໃນ ຜ້າເຫລືອງ ໃຫ້ກຳເລີບ ໃນ ການທຳຄວາມ ເສັງຫາຍ ໃຫ້ ພຣະພຸທສາສນາ ອີກ. ຖ້າ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍ່ເປັນ ການຍຸຍົງ ສົງ ເສີມ ຄົນຊົ່ວ ໃຫ້ ຍິ່ງ ທຳຄວາມຊົ່ວ ຂຶ້ນໄປ ຊັກໄຊ້.

ການທີ່ ຄຣູບາບາງອົງຄ໌ ລ້ຽງຊີວິດ (ຫາປັຈຈັຍ) ໃນທາງ ທີ່ ບໍ່ບໍ່ຮືສຸທ ນີ້, ບາງຄັ້ງ ກໍ່ຍ້ອນ ບໍ່ຮູ້ ໜ້າທີ່ ຂອງເພິ່ນເອງ. ເພາະ ບໍ່ຮູ້ວ່າ " ເມື່ອ ເຮົາ ບັພຊາ ອຸປສົມບົທ ເປັນ ພິກຂຸ ແລ້ວ ຄວນປະພຶດດົນ ຢ່າງໃດ ". ຖ້າ ບໍ່ຮູ້ ກໍ່ຈະເປັນການຍາກ ທີ່ ຈະປະຕິບັດ ໃຫ້ຖືກ ຮ່ອງຮຽ. ຄຣູບາບາງອົງຄ໌ ບໍ່ຮູ້ ແລ້ວ ຍັງເຫັນ ພຣະຜູ້ໃຫງ່ (ທີ່ມີ ພັນສາແກ່) ຜູ້ ບໍ່ເອື້ອເພື່ອ ຕໍ່ ພຣະວິນັຍ

ລ້ຽງຊີວິດ ໃນ ທາງ ບໍ່ບໍລິສຸທ, ຄິດວ່າ ເພິ່ນ ເຮັດຖືກ ກໍລະນີເຮັດ ໄປນຳ. ສະນັ້ນແລ, ປັ້ນມ້ຽງ ຫົວນີ້ ມີ ຈຸດປະສົງ ຈະເກື້ອກູນ ຍາທ່ານ ທັງຫລາຍ ໃຫ້ ຮູ້ ຮ່ອງຮຽ ຂອງ ການປະຕິບັດ ໃຫ້ ຖືກຕ້ອງ ຕາມ ພຸທໂອວາທ. ບາງເທື່ອ ພວກເຮົາ ມັກໄດ້ຍິນ ວ່າ ໄທບ້ານ ທີ່ ເຊື້ອົງມງວາຍ ໄປຫາ ຄູບາ ໃຫ້ດູ່ມ ເບິ່ງລາຍມື ແລະ ຢ່າງອື່ນ ທີ່ ບໍ່ແມ່ນເຮັດຕາມ ຄຳສອນ ຂອງ ພຣະພຸທ- ສາສນາ. ຄູບາ ກໍຄວນ ແນະນຳ ຕັກເຕືອນວ່າ " ການດູ່ມ ກໍດີ, ການເບິ່ງ ລາຍມື ກໍດີ, ຫລື ການເຮັດ ແນວໃດ ກໍດີ ທີ່ ບໍ່ເປັນໄປ ຕາມ ສິລທັມ ຄຳສັ່ງ ສອນ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າແລ້ວ ບໍ່ເຮັດໃຫ້ ຍາດໂຍມ ດີຂຶ້ນຕື່ມ. ການໃຫ້ທາງ ການຮັກສາສິລ ແລະ ການພາວະນາ ທ່ານ ຈະເຮັດໃຫ້ ໂຍມ ມີ ຄວາມສຸຂ ໃນ ປັດຈຸບັນຊາດນີ້ ແລະ ຊາດຈະມາພາຍໜ້າ ". ຢູ່ໃນ ຄຳພີ ທັມມະບົທ, ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ຕັສວ່າ " ການຖວາຍ ອາຫານ ໃຫ້ ພຣະສົງຄ໌ ມີ ອານິສົງ ໝັ້ນກວ່າ ການສ້າງ ວິຫານ, ການສ້າງ ວິຫານ ມີ ອານິສົງ ໝັ້ນກວ່າ ການຖື ໄຕສະຣະນະ, ການຖື ໄຕສະຣະນະ ມີ ອານິສົງ ໝັ້ນກວ່າ ການຮັກສາ ສິລທັ້, ການຮັກສາ ສິລທັ້ ມີ ອານິສົງ ໝັ້ນກວ່າ ການຈເຣີນ ເມຕຕາພາວະນາ, ການຈເຣີນ ເມຕຕາພາວະນາ ມີ ອານິສົງ ໝັ້ນກວ່າ ການຈເຣີນ ວິປັສສະນາ ພາວະນາ " .

ກໍຍ້ອນ ຍາດໂຍມ ສ່ວນຫລາຍ ຍັງບໍ່ເປັນ ພຸທບໍລິສັທ ແທ້, ທັງ ບໍ່ຮູ້ ຄຳສອນ ອັນເລິກຊຶ້ງ ແລະ ປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງເຊື້ອົງມງວາຍ ຈຶ່ງເປັນເຫດ ໃຫ້ ຄູບາ ບໍ່ດີ ສວຍໂອກາດ ຫາ ບິລປໂຍຊ ນຳໄດ້. ການທີ່ ຈະໃຫ້ ຄົນ ເຂົ້າ ໃຈ ພຣະທັມຄຳສອນ ແລະ ປະຕິບັດ ໄດ້ນັ້ນ, ກໍເປັນ ການຍາກ ເພາະ ຄົນເຮົາ ຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ທັມມະ ບໍ່ທ່ຽວ. ເຖິງ ຢ່າງນັ້ນ ກໍດີ ພວກເຮົາ ກໍຄວນ ພະຍາຍາມ ທຳການສຶກສາ ແລະ ໝັ້ນ ສົນທະນາ ທັມມະ ກັບ ທ່ານ

ຜູ້ຮູ້. ໃນ ເລື່ອງນີ້ ຜູ້ຂ້າ ຈະຫຼັງເອົາເລື່ອງ ພຣະສາຣີບຸຕ ແລະ ພຣະໂມຄ-
ຄັນລາ ທີ່ມີຢູ່ໃນ ຄຳພີ ທັມມະບົທ ມາເລົ່າສູ່ ທ່ານຜູ້ອ່ານຟັງ.

ກ່ອນຈະມາເປັນ ພຣະສາວົກ ຂອງ ພຣະພຸທເຈົ້າ, ເພິ່ນເປັນ ລູກສິດ
ຂອງ ອາຈາຣ ສົນໄຊຍ໌. ໃນເວລານັ້ນ ພຣະສາຣີບຸຕ ມີຊື່ວ່າ ອຸປະຕິສສະ
ພຣະໂມຄຄັນລາ ຊື່ວ່າ ໂຄລິຕະ. ເມື່ອ ໄດ້ຟັງ ພຣະທັມມະເທສນາ ຂອງ
ພຣະອໍຣະຫັນຕ໌ ອັດຊະສີ ແລ້ວ, ທ່ານອຸປະຕິສສະ ກໍໄດ້ສຳເລັດ ໂສດາບັນ
ແລ້ວ ທ່ານ ກໍມາເທສນາ ໃຫ້ ສະຫາຍໂຄລິຕະ ຟັງ. ທ່ານໂຄລິຕະ ຟັງແລ້ວ
ກໍໄດ້ສຳເລັດ ໂສດາບັນ ຄືກັນ ແລ້ວ ຈຶ່ງມາຊວນ ອາຈາຣສົນໄຊຍ໌ ໃຫ້ໄປ
ເປົ້າ ພຣະພຸທເຈົ້າ ນຳກັນ. ອາຈາຣສົນໄຊຍ໌ ຖາມວ່າ " ຄົນໃນໂລກນີ້, ຄົນ
ໂງ່ ກັບ ຄົນສລາດ, ພວກໃດ ຫລາຍກວ່າກັນ ? " ທ່ານ ອຸປະຕິສສະ ດອບ
ວ່າ " ຄົນສລາດ ມີໜັງ, ຄົນໂງ່ ມີຫລາຍ ". ອາຈາຣສົນໄຊຍ໌ ຈຶ່ງເວົ້າຕໍ່ໄປ
ວ່າ " ຄົນສລາດ ຈົ່ງໄປຫາ ພຣະສະມະນະໂຄດົມ, ສ່ວນ ຄົນໂງ່ ຈົ່ງມາຫາ
ເຮົາ ". ທ່ານອຸປະຕິສສະ ໄດ້ມາບວດ ເປັນ ພຣະພິກຂຸ ແລ້ວ ໄດ້ເປັນ ອັຄ-
ສາວົກກ້າຂວາ ຂອງພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ຊື່ວ່າ ພຣະສາຣີບຸຕ, ສ່ວນ
ທ່ານໂຄລິຕະ ໄດ້ເປັນ ອັຄສາວົກກ້າຊ້າຍ ຊື່ວ່າ ພຣະມະຫາໂມຄຄັນລາ.

ເມື່ອ ຄົນໂງ່ ມີຫລາຍ, ຄົນສລາດ ມີໜັງ ຢ່າງນີ້ແລ້ວ, ກໍແມ່ນ ໜ້າທີ່
ຂອງ ທ່ານຜູ້ອ່ານ ຈະເອົາອັນໃດ, ຈະເລືອກ ຢູ່ນຳ ຄົນຈຳພວກໃດ. ບາງ
ທ່ານ ອາດຈະມີ ຄຳຖາມ ຂຶ້ນມາວ່າ " ເຮັດແນວໃດ ຈະຮູ້ວ່າ ຄົນໃດໂງ່, ຄົນ
ໃດ ສລາດ ມີ ບັນຍາ, ເພາະໃບໆ ກໍຄິດວ່າ ຕົນເອງສລາດ ທັງນັ້ນ, ບໍ່ມີໃບ
ວ່າ ຕົນເອງໂງ່? " ຄຳຕອບງ່າຍໆ ກໍແມ່ນວ່າ " ຜູ້ໃດ ປະຕິບັດຕາມຄຳສອນ
ຂອງພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ, ຜູ້ນັ້ນ ເປັນຄົນສລາດ. ຜູ້ໃດ ບໍ່ປະຕິບັດ ກໍ
ແມ່ນ ຄົນໂງ່ ". ມະນຸສ (ຫລື ເທວະດາ ຫລື ພຣົມ) ໃນ ໂລກສັນນິບາດນີ້ ບໍ່
ມີຜູ້ໃດ ມີ ບັນຍາຫລາຍ ທັງ ປະຕິບັດດີ ທີ່ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ. ພຣະ-

ພຸທຄຸນ ຂໍ້ທີ່ມີ ກ່າວວ່າ " ວິຊຊາ ຈະຣະນະ ສັມປັນໄນ " ແປວ່າ ພຣະສັມ-
 ມາສັມພຸທເຈົ້າ ອຸດົມ ດ້ວຍ ວິຊຊາ (ຄວາມຮູ້ ຫລື ບັນຍາ) ແລະ ຈະຣະນະ
 ຄື ການປະຕິບັດ. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ເທສບາສັງສອນ ຢ່າງໃດ ກໍປະຕິບັດ ຢ່າງ
 ນັ້ນ. ພຣະອົງຄ໌ ປະຕິບັດ ຢ່າງໃດ ກໍເທສບາສັງສອນ ຢ່າງນັ້ນ. ສລຸບແລ້ວ
 ຜູ້ ສລາດ ມີ ບັນຍາ (ຄື ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ) ປະຕິບັດ ຢ່າງໃດ, ຜູ້ ໃດ
 ບໍ່ປະຕິບັດ ຕາມ ກໍແມ່ນ ຄົນໄງ່.

໑. ປັຈຈັຍສັນນິສສິຕຕະສິລ:

ປັຈຈັຍສັນນິສສິຕຕະສິລ ຄື ການບໍ່ຮືໂພກ ປັຈຈັຍ ຂອງຄຣູບາ ທີ່
 ທາຍົກ ເອົາມາຖວາຍ ດ້ວຍ ຄວາມບໍ່ຮືສຸທ. ການບໍ່ຮືໂພກ ປັຈຈັຍ ດ້ວຍ
 ຄວາມບໍ່ຮືສຸທ ນັ້ນ ຄື ການເຮັດດັ່ງ ຕໍ່ໄປນີ້:

໑. ຈິວອຣ: ເວລາ ພຣະພິກຂຸ ຈະນຸ່ງຫົ່ມ ຈິວອຣ ນັ້ນ ດ້ອງ ຄິດ ວ່າ ະ
 ອາຕມາ ນຸ່ງຫົ່ມ ຈິວອຣ ທີ່ ຍາດໂຍມ ເອົາມາ ຖວາຍ ດ້ວຍ ສັທທານີ້ ເພື່ອ
 ບັນເທົາ ຄວາມຮ້ອນ, ບັນເທົາ ຄວາມໜາວ, ປ້ອງກັນ ບໍ່ໃຫ້ ເຫລືອກ ຮີ້ນ
 ຍຸງ ແລະ ສັຕ ກັດຕອດໄດ້, ປ້ອງກັນລົມ, ປ້ອງກັນແດດ ແລະ ເພື່ອປົກປັດ
 ອະວັຍຍະວະ ທີ່ ພາໃຫ້ເກີດ ຄວາມ ອາຍ. ຖ້າ ຄຣູບາໃດ ບໍ່ໄດ້ພິຈາຣະນາ
 ຢ່າງ ນີ້, ຄຣູບານັ້ນ ບໍ່ຮືໂພກ ຈິວອຣ ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຮືສຸທ. ເຊັ່ນ ຕົວຢ່າງ
 ນຸ່ງ ຫົ່ມ ເພື່ອ ຄວາມສວຍງາມ, ຫລື ອວດອ້າງ ວ່າ ຜ້າຄຸມ ຣາຄາແພງ
 ຫລື ເປັນ ຜ້າໄໝ...

໒. ບິນດະບາຕ: ເວລາ ພຣະພິກຂຸ ສັນອາຫາຣ ທີ່ ຊາວບ້ານ ເອົາ ມາ
 ຖວາຍ ດ້ວຍ ສັທທາ ປາສາທະ ຄວນ ຄິດວ່າ: ອາຕມາ ສັນ ອາຫາຣ ນີ້ ບໍ່

ແມ່ນ ເພື່ອຄວາມເພີດເພີນ ມ່ວນຊື່ນ, ບໍ່ແມ່ນ ໃຫ້ເກີດ ກຳລັງ ພລັງກາຍ
ບໍ່ແມ່ນ ເພື່ອໃຫ້ ຮ່າງກາຍ ສວຍງາມ, ແຕ່ ເພື່ອ ໃຫ້ ຮ່າງກາຍນີ້ ດັງຢູ່ໄດ້
ເພື່ອ ການເປັນໄປ ຂອງ ອັດຕະພາບ, ເພື່ອ ຄວາມສັ້ນໄປ ແຫ່ງ ຄວາມລ່າ
ບາກ ທາງກາຍ, ເພື່ອ ອະນຸເຄາະ ແກ່ ພຣົມມະຈັນ, ເພື່ອ ລະງັບ ເວທນາ
ອັນເກົ່າ ຄື ຄວາມຫົວ, ເພື່ອ ບໍ່ໃຫ້ເກີດ ເວທນາ ໃໝ່ ຄື ການເມົາ ອາຫາຣ
(ກິນ ຫລາຍ ຢາກນອນ), ເພື່ອ ອັດຕະພາບ ນີ້ ເປັນໄປ ໂດຍ ສະດວກ ໃນ
ການບໍ່ມີ ໄທສ ແລະ ຄວາມບາສຸຂ ຈະມີ ແກ່ ເຮົາ. ຄູບາ ໃດ ບໍ່ໄດ້ ພິຈາ-
ຣະນາ ຢ່າງນີ້ ກໍ່ສັນ ແບບ ບໍ່ບໍ່ຮູ້ສຸທ ຄື ສັນເພື່ອ ຣົສ ຂອງ ອາຫາຣ. ຖ້າ
ຄູບາ ບອກໃຫ້ ໂຍມ ຄົວ ອາຫາຣ ທີ່ ດົນມັກ, ຢ່າງນັ້ນ ແນວນີ້ ໄປໃຫ້ ສັນ
ຫລື ກຳລັງ ສັນຢູ່ ກໍ່ບອກໃຫ້ຕື່ມ ນັ້ນຢ່າ ແບ້ງນົວ ເກືອ ຫລື ອື່ນໆ. ອັນນີ້
ແມ່ນ ສັນ ເພື່ອ ຣົສ ຂອງ ອາຫາຣ, ສັນ ດ້ວຍ ຄວາມເພີດເພີນ ມ່ວນຊື່ນ
ບໍ່ແມ່ນ ສັນ ດ້ວຍ ຄວາມສັງຮວມ ຫລື ຄູບາ ຫລາຍອົງຄ໌ ກຳລັງສັນ
ອາຫາຣຢູ່ ແຕ່ ລົມກັນວ່າ ອັນນັ້ນແຊບ ອັນນີ້ບໍ່ແຊບ, ສົ່ງ ອັນນັ້ນ ໃຫ້ແດ່
ສົ່ງ ອັນນີ້ ໃຫ້ແດ່, ເປັນຈຸ້ນໆຢູ່ ຄື ຮ້ານອາຫາຣ. ຄູບາພວກນີ້ ສັນ ດ້ວຍ
ຄວາມມ່ວນຊື່ນ ເພີດເພີນ, ບໍ່ແມ່ນ ສັນ ດ້ວຍ ຄວາມສັງຮວມ. ເວລາ
ສັນອາຫາຣ, ຄູບາ ຄວນຮັກສາ ຄວາມສົງຄື ສັນ ດ້ວຍ ຄວາມເຄົາຣົບ
ແລະ ໄທບ້ານ ກໍ່ບໍ່ຄວນ ລົມ ກັບເພີນ.

໓. ເສນາສະໝະ: ເວລາ ພຣະພິກຂຸ ຈະພັກເຊົາ ທີ່ຢູ່ອາໄສ ທີ່ ຍາດໂຍມ
ສ້າງ ດຸວາຍ ຕ້ອງພິຈາຣະນາ ວ່າ: ອາດມາ ຈະພັກເຊົາ ເພື່ອປ້ອງກັນ
ຄວາມໜາວ, ປ້ອງກັນ ຄວາມຮ້ອນ, ປ້ອງກັນ ລົມ ແດດ ຮີ້ນ ເຫລືອກ ຍຸງ
ແລະ ສັດເລືອຄານ ທັງຫລາຍ, ປ້ອງກັນອັນຕະຣາຍ ຈາກດິນຟ້າ ອາກາສ
ແລະ ເພື່ອເປັນບ່ອນກຳບັງ ປະຕິບັດພາວະນາ. ຄູບາໃດບໍ່ໄດ້ພິຈາຣະນາ
ຢ່າງນີ້ ກໍ່ໃຊ້ ກຸດິ ວິຫາຣ ແລະ ຢ່າງອື່ນ ທີ່ຢູ່ ໃນວັດ ດ້ວຍ ຄວາມບໍ່ບໍ່ຮູ້ສຸທ .

໔. ຄືນາລະ ເພສັຊ: ພຣະພິກຂຸ ຄວນ ພິຈາຣະນາ ວ່າ: ອາດມາ ບໍ່ຮືໂພກ ຢ່າ ຮັກສາໂຣຄ ນີ້ ເພື່ອ ບັນເທົາ ຄວາມເຈັບໄຂ້, ຫລຸດຜ່ອນ ເວທນາ ທີ່ ເກີດຂຶ້ນ ແລ້ວ ດ້ວຍ ອາພາທ ຕ່າງໆ ເປັນເຫຕ ແລະ ເພື່ອ ການເປັນ ຜູ້ຢູ່ ທີ່ ປາສະຈາກ ໂຣຄໄພຍໄຂ້ເຈັບ ທັງປວງ. ຖ້າ ຄຣູບາຣູບ ໃດ ບໍ່ໄດ້ ພິຈາຣະນາ ຢ່າງນີ້ ກໍບໍ່ຮືໂພກ ດ້ວຍ ຄວາມບໍ່ບໍ່ຮືສຸທ.

ຢູ່ໃນ ຄຳພິມັຊຊົມະນິກາຍ ມີ ເລື່ອງ ກ່າວໄວ້ວ່າ ຄັ້ງນຶ່ງ ພຣະບໍຣົມມະຄຣູ ສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ຊົງປະທັບ ຢູ່ ເມືອງອັສສະປຸຣະ ແຄວ້ນອັງຄະ ພຣະອົງໄດ້ຊົງຕັສ ເທສນາ ວ່າ: " ດູລາ ສົງຄ໌ ທັງປວງ, ການທີ່ ກຸລບຸດ ນຶ່ງ ນຸ່ງຫົ່ມ ຜ້າຍ້ອມຝາດ, ແຖໝວດ, ຕັດຍົມ, ຖືບາດ ທ່ຽວ ບິນດະບາດ ສັບ ຢ່າງດຽວນັ້ນ, ບໍ່ໄດ້ຊື່ວ່າ ເປັນ ພິກຂຸ. ແຕ່ ກຸລບຸດໃດ ປະຕິບັດ ຕາມ ສິລທັມ (ທີ່ ຜູ້ຂ້າ ໄດ້ ອະທິບາຍ ແລ້ວ ຂ້າງຕົ້ນນັ້ນ) ຈຶ່ງວ່າ ເປັນ ພິກຂຸ ".

ສລຸບແລ້ວ ການເປັນ ເນື້ອນາບຸນ ຂອງ ພຣະພິກຂຸ ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ ຂອງ ງ່າຍ. ໃຫ້ ພວກເຮົາ ທັງ ຫລາຍ ທີ່ ໃຫ້ທານ ເພື່ອຫວັງ ບຸນກຸສົນ ນັ້ນ ດ້ອງ ໄວ້ຕາເບິ່ງ ວ່າ ຄຣູບາ ອົງໄດ້ ໃດ ແມ່ນ ເນື້ອນາບຸນ ແລະ ຣູບໃດ ບໍ່ ແມ່ນ ເພາະ ຄູ່ນີ້ ມາຣ ສາສນາ ມີຫລາຍ ແມ່ນແຕ່ ສມັຍ ທີ່ ພຣະພຸທອົງໄຍັງ ມີ ພຣະຊົນຢູ່ ກໍມີ ມາຣ ສາສນາ ທີ່ ເປັນ ນັກບວດ ຫລາຍອົງໄດ້, ແຕ່ ພຣະ ເທວະທັດ ເດັ້ນກວ່າໝູ່ ແລະ ຫລາຍອົງໄດ້ ກໍຖືກໄລ່ ໃຫ້ ສຶກໄປ. ດຽວນີ້ ຄຣູບາປອມ ກໍມີ ຄຣູບາ ທີ່ບໍ່ໄດ້ບວດ ຕາມສັງຄະພິທີ, ຄຣູບາ ດ້ອງສິລ ປາຣະສຶກ ກໍມີ, ຄຣູບາ ອັນທະພາລ ກໍມີ. ສ່ວນ ພຣະພິກຂຸ ທີ່ເປັນເນື້ອນາ ບຸນ ແທ້ນັ້ນ ກໍມີ ແຕ່ ບໍ່ຫລາຍ. ການເປັນເນື້ອນາບຸນ ຂອງພຣະພິກຂຸ ບໍ່ຢູ່ ບ່ອນວ່າ ມີ ພັນສາແກ່ ຫລື ພັນສາອ່ອນ (ບວດດົນ ພັນສາກໍແກ່) ບໍ່ຢູ່ ບ່ອນ ວ່າ ເປັນ ຜູ້ຮູ້ ທັມມະ ຫລາຍ (ຮູ້, ຖ້າ ບໍ່ປະຕິບັດ ກໍບໍ່ມີ ຄວາມໝາຍ), ບໍ່ຢູ່ ບ່ອນວ່າເປັນ ພຣະມະຫາເຖຣະ ຫລື ພຣະເຖຣະຜູ້ໃຫຍ່ (ພຣະ ບວດນີ້ນີ້ ກໍ

ເປັນເນື້ອນາບຸນໄດ້) ແລະ ບໍ່ຢູ່ ບ່ອນວ່າ ເປັນຜູ້ ເທສບາ ມ່ວນ. ແຕ່ ການ-
ເປັນເນື້ອນາບຸນ ຂອງຄູບາ ນັ້ນ ຢູ່ບ່ອນ ການປະຕິບັດ ພຣະທັມວິນັຍ ທີ່
ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ໄດ້ຊົງບັນຍັດ ໄວ້. ມີ ພຸທພາສິດນຶ່ງ ກ່າວໄວ້ ວ່າ
" ສິລັງ ໂລເກ ອະນຸດຕະຣັງ " ແປວ່າ ສິລ ເປັນ ຂອງປະເສີດສຸດໃນໂລກ.
ຖ້າ ຄູບາໃດ ເປັນ ຄົນປະເສີດ ກໍຕ້ອງແມ່ນ ຄູບາ ທີ່ມີ ສິລ ແຢ່ງ ທີ່ໄດ້
ອະທິບາຍມາ ພໍເປັນ ສັງເຂບນີ້ແລ້ວ.

ເມື່ອ ອ່ານ ຂໍ້ຣະບຽບ ເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ຫລາຍຄົນ ຈະຄິດວ່າ " ແມ່ນ
ໃບ ຊິເຮັດໄດ້, ຍາກປານນີ້ ". ພຣະພຸທສາສນາ ເກີດຂຶ້ນມາ ໃນໂລກນີ້ ໄດ້
໔໕ ກຸວົງ ບໍ່ແລ້ວ (ປັ້ມນີ້ ເຮັດຂຶ້ນ ພສ ໔໕ ວົງ). ຜູ້ເພິ່ນ ປະຕິບັດໄດ້ ມີ
ຢູ່. ການຮັກສາ ສິລ ແຢ່ງນີ້ ແມ່ນ ເປັນຂອງເຮັດໄດ້, ບໍ່ແມ່ນເຮັດບໍ່ໄດ້
ເພາະ ເພິ່ນຜູ້ ປະຕິບັດດີ ປະຕິບັດຊອບ, ໄດ້ປະຕິບັດ ມາແລ້ວ ແລະ ໄດ້ສຳ
ເຮັດ ມັຄບົລ ໃນເວລານີ້ ມີຢູ່. ຄົນໃດ ບໍ່ຢາກ ປະຕິບັດ ພຣະວິນັຍ ກໍບໍ່ຄວນ
ບວດ. ເພາະວ່າ ການບວດນັ້ນ ແມ່ນ ການຮັບເອົາ ຂໍ້ຣະບຽບ ທີ່ ພຣະພຸທ
ອົງຄ໌ ໄດ້ຊົງບັນຍັດໄວ້ດີ ແລ້ວນີ້ ມາປະຕິບັດ. ກຸລບຸດ ບາງຄົນ ອາດຈະບໍ່ຮູ້
ທັງ ບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຄຳຂານນາຄ ຫລື ຄຳຂໍບວດ ໃນເວລາ ຕົນເອງ ເບິ່ງວາຈາ
ເວົ້ານັ້ນ ແປວ່າ ແນວໃດ ເພາະແມ່ນ ພາສາປານີ. ເມື່ອ ບໍ່ຮູ້ ບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ກໍ
ເວົ້າຕາມຫລັງ ພຣະອຸປັຊຊາ ໄປຊື່ໆ ບໍ່ຮູ້ ວ່າ ຕົນເອງ ເວົ້າຫຼັງ.

ສະນັ້ນ ກຸລບຸດໃດ ຢາກບວດ ຈະຕ້ອງສຶກສາ ຄຳຂານນາຄ ໃຫ້ ເຂົ້າ
ໃຈ ສາກ່ອນ ວ່າມີ ຄວາມໝາຍ ແນວໃດ, ມີ ຈຸດປະສົງ ຢ່າງ ໃດ, ບໍ່ແມ່ນ
ຫ່າວໄດ້ ຫ່າວບວດ. ຕາມປົກກະຕິ ເພິ່ນ ບວດໃຫ້ເປັນ ສາມະເນຣ ກ່ອນ.
ຄູບາ ເອີ້ນວ່າ " ບຸພຊາ " ແລ້ວ ຕໍ່ມາ ຈຶ່ງ ອຸປສົມບົທ ໃຫ້ເປັນ ຄູບາ. ໃນ
ຄຳຂໍບວດນັ້ນ, ຖ້າ ເຮົາ ແປແລ້ວ ກໍໄດ້ໃຈ ຄວາມວ່າ " ຂໍ ທ່ານ ຜູ້ ຈເຮີນ

ບວດ ໃຫ້ ຂໍ້ ດ້ວຍ, ດ້ວຍ ຜ້າ ເຫລືອງ ບືນນີ້, ຂໍ້ ຈະ ທຳ ໃຫ້ ຄວາມ ທຸຂ ທັງ ບວງ ສິ້ນໄປ, ຂໍ້ ຈະ ທຳ ໃຫ້ ແຈ້ງ ເຊິ່ງ ພຣະ ນິພານ "

ການ ປະຕິບັດ ສິລ 4 ຢ່າງ ຂອງ ພຣະ ພິກຂຸ ທີ່ ເປັນ ເນື້ອນາ ບຸນ ນັ້ນ ຍັງ ເປັນ ພຽງ ແຕ່ ບາທກ້າວ ທຳ ອິດ ຂອງ ໜ້າ ທີ່ ຂອງ ເພິ່ນ ເພາະ ຍັງ ມີ ຢູ່ ອີກ ສອງ ຢ່າງ ຄື ສະມາທິ ແລະ ປັນຍາ ເຊິ່ງ ຍັງ ບໍ່ ທັນ ໄດ້ ອະທິບາຍ ເທື່ອ. ແຕ່ ແນວ ໃດ ກໍ ຕາມ, ພຣະ ຮູບ ໃດ, ຖ້າ ບໍ່ ໄດ້ ປະຕິບັດ ສິລ 4 ຢ່າງ ທີ່ ໄດ້ ອະທິບາຍ ມາ ແລ້ວ ນີ້, ບໍ່ ຕ້ອງ ຄິດ ວ່າ ເພິ່ນ ຈະ ປະຕິບັດ ສະມາທິ ແລະ ມີ ປັນຍາ ໄດ້. ເພາະ ວ່າ ສິລ ເປັນ ບາທກ້າວ ຂອງ ສະມາທິ ແລະ ສະມາທິ ເປັນ ບາທກ້າວ ຂອງ ປັນຍາ. ຕູ້ ຂ້າ ຈະ ຍົກ ເອົາ ເຮືອງ ພຣະ ພິກຂຸ ທີ່ ປະຕິບັດ ເຄັ່ງຄັດ ໃນ ອາຊີ ວະ ປານີ ສຸທທິ ສິລ ແລະ ປັຈຈັຍ ສັນນິສະ ສິດ ຕະ ສິລ ມາ ເລົ່າ ສູ່ ທ່ານ ພັງ. ໃນ ສັມຍ ພຸທກາລ ມີ ພຣະ ພິກຂຸ ອົງ ຄື ນຶ່ງ ເດີນ ທາງ ໄກ ບໍ່ ໄດ້ ສັນ ອາຫານ ກຸນີ້ ແລ້ວ ໝົດ ແຮງ, ໄປ ຕໍ່ ບໍ່ ໄດ້ ກໍ ໄປ ບອນ ຢູ່ ກ້ອງ ດົ້ນ ໝາກ ມ່ວງ ດົ້ນ ນຶ່ງ ທີ່ ປົງ ດອກ ອອກ ບົລ ສຸກ ເຕັມ ດົ້ນ ທີ່ ຫລົ່ນ ລົງ ເຕັມ ພື້ນ ດິນ ກໍ ມີ. ແຕ່ ພຣະ ຕູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ບໍ່ ໄດ້ ຢືບ ເອົາ ມາ ສັນ ເພາະ ຍ້າງ ສິລ ຈະ ຂາດ ໃນ ຂນະ ນັ້ນ ອຸປາສົກ ຕູ້ ນຶ່ງ ມາ ພໍ, ກໍ ເລີຍ ເກັບ ເອົາ ໝາກ ມ່ວງ ສຸກ ທີ່ ຫລົ່ນ ນັ້ນ ມາ ຄັນ ເປັນ ນ້ຳ ອັມພູ ບາລ (ອັມພູ ແປ ວ່າ ໝາກ ມ່ວງ, ອັມພະ ວັນ = ບ່າ ໝາກ ມ່ວງ) ແລ້ວ ດວາຍ ແກ່ ພຣະ ຕູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ໆ ກໍ ສັນ, ແລ້ວ ອຸປາສົກ ນັ້ນ ກໍ ຍົກ ເພິ່ນ ໃສ່ ບ່າ ແບກ ມາ ເພື່ອ ຈະ ໄປ ສົ່ງ ວັດ. ໃນ ເວລາ ຢູ່ ເທິງ ບ່າ ອຸປາສົກ ນັ້ນ, ພຣະ ຕູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ກໍ ໃຫ້ ໂອ ວາທ ແກ່ ດົນ ເອງ ວ່າ " ທ່ານ ຢ່າ ໄດ້ ປມາທ ອຸປາສົກ ຕູ້ ນີ້ ບໍ່ ແມ່ນ ຍາດ, ແຕ່ ເຂົາ ແບກ ທ່ານ ມາ ສົ່ງ ວັດ ກໍ ເພື່ອ ຫວັງ ບຸນ ກຸສົລ ". ແລ້ວ ພຣະ ຕູ້ ເປັນ ເຈົ້າ ກໍ ຈເຮີນ ວິປັສ ສະ ພາ ບໍ່ ຊ້າ ກໍ ໄດ້ ສຳ ເລັຈ ພຣະ ອະ ຣະ ຫັດ ບົລ ເວລາ ຢູ່ ເທິງ ຫລັງ ອຸປາສົກ ນັ້ນ. ຕູ້ ຂ້າ ເອົາ ເຮືອງ ນີ້ ມາ ສະ ແດງ ເພາະ ຢາກ ໃຫ້ ຍາ ທ່ານ ທັງ ຫລາຍ ໄດ້ ເຫັນ ຄວາມ ສຳ

ຄັນ ໃນ ການລ້ຽງຊີວິດຊອບ. ນອກນີ້ ຜູ້ຂ້າ ຍັງມີ ອີກເຮືອງນຶ່ງ ມາເລົ່າ ສູ່ ຍາທ່ານ ຟ້າງ.

ສາມະເບຣ ສັງຄະຣັກຂິຕຕະ ຍ່ອມ ພິຈາຣະນາ ປັຈຈັຍ ໔ ທຸກໆ ຄັ້ງ ດ້ວຍ ອຸປາຍ ປັນຍາ ກ່ອນ ບໍ່ຮືໂພກ. ວັນນຶ່ງ ພຣະອຸປັຊຊາຈາຣ ເວົ້າ ແກ່ ສາມະເບຣ ສັງຄະຣັກຂິຕຕະ ທີ່ ກຳລັງ ສັນອາຫານ ຢູ່ ວ່າ: " ສາມະເບຣ, ຖ້າ ເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ພິຈາຣະນາ, ເຈົ້າ ຢາສັນ. ຖ້າ ເຈົ້າ ສັນ, ກໍ່ເໝືອນ ກັບວ່າ ເອົາ ໄຟ ເບົາ ປາກຕົນເອງ. " ສາມະເບຣ ໄດ້ຟ້າງ ກໍ່ເກີດ ຄວາມສັງເກດ ສລົດໃຈ ໃນເວລາ ທີ່ ນັ້ງຢູ່ ເທິງ ອາສນະ ນັ້ນ ຈຶ່ງຍົກ ຈິຕ ຂຶ້ນສູ່ ວິປັສສະ- ນາ ບໍ່ຊ້າ ກໍ່ໄດ້ ສຳເລັດ ພຣະອະຣະຫັດຕິລ.

ນິທານ ສອງເຮືອງ ທີ່ ຍົກມາໃຫ້ເຫັນ ພໍ່ເປັນ ຕົວຢ່າງນີ້ ສະແດງ ວ່າ ສິລ ໔ ຢ່າງ ທີ່ ຜູ້ຂ້າ ໄດ້ ອະທິບາຍ ພໍ່ເປັນສັງເຂບ ມາແລ້ວ ນັ້ນ ເກື້ອກູນ ແກ່ ສະມາທິ ແລະ ປັນຍາ. ຖ້າ ຄຣູບາ ອົງຄົນໃດ ຄຸຍໄມ້ວ່າ ເພິ່ນ ປະຕິບັດ ກັມມະຖານ ຫ້ອງນັ້ນ ຫ້ອງນີ້, ແຕ່ ບໍ່ຮູ້ ຫລື ປະຕິບັດ ສິລ ໔ ຢ່າງນີ້ ແລ້ວ ພວກເຮົາ ກໍ່ຄວນ ຈະເຂົ້າໃຈ ຕິຣາຄາ ໄດ້ໂລດວ່າ ເພິ່ນ ເປັນ ຄຣູບາ ຢ່າງ ໃດ ກັບແທ້.

ສະນັ້ນ, ຍາມໃດ ຄຣູບາ ໄດ້ຍິນ ໂຍມ ເວົ້າ ຄຳຖວາຍທານ ວ່າ " ຂ້າ ແຕ່ ພຣະສົງຄ໌ ຜູ້ຈເຮີນ ຂໍ ທ່ານຜູ້ຈເຮີນ ຮັບເອົາ ຂອງທານ ເພື່ອ ປໂຍຊ ແລະ ຄວາມສຸຂ ຂອງ ພວກຂ້າ... " ໃຫ້ຄິດຖາມ ຕົນເອງວ່າ " ເຮົາ ກໍ່ ເປັນ ຄົນຈເຮີນ ຕາມທີ່ ຍາດໂຍມ ເວົ້ານັ້ນ ບໍ່? " ຖ້າ ວ່າ ເປັນ ຄົນຈເຮີນ ຕາມທີ່ ເຂົາເຈົ້າ ເວົ້າ ນັ້ນ ກໍ່ສາທຸ ແລ້ວ. ຄຳວ່າ ເປັນຄົນຈເຮີນ ຫລື ບໍ່ນັ້ນ ເອົາຫຼັງ ມາວັດແທກ? ຕ້ອງເອົາ ສິລທັມ ມາວັດແທກ ຕາມ ພຣະພຸທ- ໂອວາທດັງນີ້ " ທັມມະກັມໂມ ພະວັງ ໄຫຕິ " ແປວ່າ ຜູ້ປະຕິບັດ ທັມ ຄື ຜູ້ ຈເຮີນ. ທັມ ໃນທີ່ນີ້ ກໍ່ແມ່ນ ພຣະທັມວິນັຍນັ້ນເອງ. ສະນັ້ນ ກໍ່ໝາຍຄວາມ

ວ່າ ຄູບາໃດ ປະຕິບັດ ພຣະທັມວິນັຍ ຈຶ່ງໄດ້ຊື່ວ່າ ເປັນ ຄົນຈເລີນ. ຖ້າ ບໍ່ປະຕິບັດ ພຣະທັມວິນັຍ ກໍບໍ່ແມ່ນ ຄົນຈເລີນ. ເມື່ອ ບໍ່ເປັນ ຄົນຈເລີນ ແຕ່ທຳທ່າ ເປັນ ຄົນຈເລີນ ກໍແມ່ນ ໂມຄະບຸຣຸສ (ຄື ບຸຣຸສ ເປົ່າ ຈາກຄວາມດີ) ທ່ຽວຕົວະ ຍາດໂຍມ ທັງຕົວະ ຕົນເອງອີກ. ເມື່ອຮູ້ຢູ່ ແຕ່ຕົວະ ກໍແມ່ນ ຄົນບໍ່ຢ້ານບາບ. ເມື່ອບໍ່ຢ້ານບາບ ກໍບໍ່ມີ ທີຣີໂອຕຕັປປະ (ຄື ຄວາມຣະອາຍ, ສະດັງຢ້ານບາບ) ກໍບໍ່ມີ ຄວາມເປັນພິກຂຸ. ເມື່ອບໍ່ມີ ຄວາມເປັນພິກຂຸ ແຕ່ໃຊ້ ຜັກກາສາວະພັສ ທ່ຽວຕົວະ ຊາວບ້ານ ກໍແມ່ນ ຜູ້ທຳລາຍ ພຸທສາສນາ. ຜູ້ທຳລາຍ ພຸທສາສນາ ເອີ້ນວ່າ ມາຣ ສາສນາ. ສະນັ້ນ ກຸລບຸຕໃດ ບວດແລ້ວ ບໍ່ປະຕິບັດ ພຣະທັມວິນັຍ ກໍແມ່ນ ຄົນທຳລາຍ ພຸທສາສນາ ທັງນັ້ນ.

ທ່ານຜູ້ອ່ານ ຄົງຈະຄິດວ່າ " ເຮືອງ ບາບກັມ, ເວຣໃດ ໃຜທ່າ ກັມໃດ ໃຜກໍ, ແມ່ນ ຜູ້ນັ້ນ ເປັນຜູ້ຮັບ ". ເຮືອງນີ້ ໃຜໆ ເຂົ້າໃຈດີ, ຄົນຊົ່ວ ກໍຍ່ອມ ຊອກຫາທ່າ ແຕ່ ຄວາມຊົ່ວພວກເຮົາ ຈະປ້ອງກັນ ບໍ່ໃຫ້ ຄົນຊົ່ວ ທຳຊົ່ວນັ້ນ ຄົງເປັນ ການຍາກທີ່ສຸດ ແຕ່ ຢ່າມາເຮັດໃຫ້ ພຣະພຸທສາສນາ ຂອງພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ເສື່ອມເສັຽ. ປຶ້ມຫົວນີ້ ມີ ຈຸດປະສົງ ຈະປົກປັກ ຮັກສາ ພຣະພຸທສາສນາ ບໍ່ໃຫ້ ຄົນຊົ່ວ ມາແອບໃຊ້ເປັນ ສາກບັງໝ້າ ທ່າ ຄວາມຊົ່ວ ໄດ້ ຕາມອ່າເພີໃຈ. ພຣະພຸທສາສນາ ເປັນ ຂອງ ພຸທບໍຣິສັທ ທົ່ວໂລກ ຈັກກະວານ ຜູ້ທີ່ ປະຕິບັດ ຕາມ ພຣະທັມວິນັຍ ນັ້ນ. ພຣະພຸທສາສນາ ບໍ່ແມ່ນ ຂອງ ຜູ້ທຳລາຍ. ພ້ອມດຽວກັນນີ້, ຜູ້ ຂ້າ ຈະເອົາ ນິທານເຮືອງນຶ່ງ ໃນ ພຣະສູຕ ມາເລົ່າ ໃຫ້ ສະຕິ ແກ່ ຍາທ່ານ.

ນິທານ ພິກຂຸ ອະລັຊຊີ: ໃນຄັ້ງ ສາສນາ ພຣະກັສສະປະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ມີ ພິກຂຸ ຮູບນຶ່ງ ເປັນ ອະລັຊຊີ ຍ່າຍິ ສາສນາ ບໍ່ຮັກສາ ພຣະປາຕິໂມກ ໃຫ້ ບໍຣິສຸທ. ເມື່ອຕາຍແລ້ວ ກໍໄດ້ໄປໄພ້ ຢູ່ ອະເວຈິ ມະຫານະຣົກ ສເວີຍ ທຸຂ ເວທນາ ສັ້ນກາລຊ້ານານ ຈົນແຜ່ນດິນ ສູງຂຶ້ນໄດ້ໂຍຊນນຶ່ງ. ເມື່ອມາເຖິງ

ສາສນາ ຂອງ ພຣະໂຄຕະມະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ຂອງພວກເຮົານີ້ ກໍມັນ
ຈາກ ນະຣົກ ແລ້ວ ໄດ້ມາເກີດ ເປັນ ປີເບດ ມີ ກິນເໝັນ ພຸ່ງອອກຈາກປາກ
ເປັນນິຈ ສເວີຍ ທຸຂ ຢູ່ທີ່ ພູຄິຊູກຸ. ຄັ້ງນັ້ນ ພຣະນາຣະທະເຖຣະ ອົງຄ໌ ອໍ-
ຣະຫັນຕ໌ ລົງມາຈາກ ພູຄິຊູກຸ ເຫັນແລ້ວ ກໍຖາມ ປີເບດໆ ຈຶ່ງເລົ່າ ໃຫ້ຟັງ
ຕາມທີ່ ຕົນໄດ້ເຮັດມາ. ພຣະນາຣະທະເຖຣະເຈົ້າ ເຂົ້າເປົ້າ ພຣະພຸທອົງຄ໌
ແລ້ວ ທູນເລົ່າເຫດນັ້ນ ດວາຍ. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຊົງຕັສວ່າ " ດູລາ ນາຣະທະ
ພິກຂຸໃດ ບໍ່ຮັກສາ ພຣະປາຕິໂມກແລ້ວ ຊື່ວ່າ ພິກຂຸທຸສິລ ຍ່ອມເປັນ ອັນ-
ຕະຣາຍ ແກ່ທາງສວັນ ແລະ ນິພານ ໂດຍແທ້. ອັນນຶ່ງ ພິກຂຸໃດ ບໍ່ສັງຮວມ
ຣະວັງ ອິນຊີ ມີ ຈັກຊອິນຊີ ເປັນຕົ້ນ, ຍ່ອມເປັນອັນຕະຣາຍ ແກ່ສິລ ແລະ
ຍານສະມາບັດ ທີ່ ເປັນ ທາງໂລກິຍ໌ ແລະ ໂລກຸຕຕະຣະ. "

ຢູ່ໃນ ຄຳພີ ພຣະທັມມະບົທ ມີ ເຣື້ອງນຶ່ງ ຜູ້ຂ້າ ຈະຍົກມາ ສເນີ. ໃນ
ຄັ້ງນັ້ນ ໄດ້ເກີດ ໄພຍ໌ແຫ່ງແລ້ງ, ປົນບໍ່ຕົກ ຕາມຣະດູກາລ ເປັນເຫດ ໃຫ້ ມີ
ຄວາມອຶດຢາກ ໃນ ແຄວ້ນວັຊຊີ. ພຣະສົງຄ໌ ທີ່ຈຳວັສສາ ຢູ່ ແຄວ້ນ ນັ້ນ ກໍ
ພຽງໄດ້ຮັບ ຄວາມລຳບາກ ອາຫາຣນຳດ້ວຍ ຫລາຍໆອົງຄ໌ ຈຽບອມ ຍ້ອນ
ປົນຕະບາດ ບໍ່ພໍສັນ. ພຣະພິກຂຸ ຫລາຍອົງຄ໌ ທີ່ ອາໄສ ຢູ່ ແຄມນ້ຳ ວັດຄຸ-
ມຸທາ ໃນແຄວ້ນວັຊຊີ ຍ້າຍບໍ່ໄດ້ ອາຫາຣ ພຽງພໍ ສັນ, ກໍໄດ້ ປະຕິບັດ ຕົນ
ເອງ ເໝືອນ ວ່າ ເປັນຜູ້ ບັນລຸ ມັຄ ແລະ ປິລ, ແຕ່ ຄວາມຈິງ ບໍ່ມີ ອົງຄ໌ໃດ
ໄດ້. ຊາວບ້ານ ເຫັນດັ່ງນັ້ນ ກໍເອົາ ອາຫາຣ ມາດວາຍ ຫລາຍຂຶ້ນ. ສ່ວນ
ພວກຕົນ ກໍກິນອຶດ ກິນຢາກ. ເມື່ອໄດ້ສັນ ອາຫາຣຫລາຍ ພຣະພິກຂຸ ຈຳ
ພວກນີ້ ກໍອ້ວນພີ ດົງາມ ບໍ່ມີ ອົງຄ໌ໃດ ເຫລືອງ ຫລື ຈຽງ ແຕ່ຢ່າງໃດ. ມັນ
ເປັນ ທັມນຽມ ຂອງພຣະສົງຄ໌, ເມື່ອສິ້ນ ວັສສາແລ້ວ ຈະເດີນທາງ ເຂົ້າ
ໄປ ນະມັສສະການ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຊາບເຣື້ອງ
ພຣະພິກຂຸ ພວກນີ້ ຈຶ່ງຊົງຕັສ ຕິຕຽນ ໃນ ກາງປະຊຸມສົງຄ໌ ວ່າ " ດູລາ

ສົງຄ໌ທັງປວງ, ການທີ່ ພິກຂຸອົງຄ໌ໃດ ບໍ່ມີ ສິລທັມ ອັນດີງາມ ແລ້ວ, ຄວນ ບໍ່ຮືໂພກ ກ້ອນເຫລັກແດງ, ດີກວ່າ ຈະບໍ່ຮືໂພກ ບິນດະບາຕ ທີ່ ຊາວບ້ານ ເອົາ ມາ ຖວາຍ ດ້ວຍສັທທາ " .

ການທີ່ ຍາດໂຍມ ເອົາ ປັຈຈັຍມາຖວາຍ ຄູ່ນີ້ນີ້ ກໍຍ້ອນ ບຸນຄຸນ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ເຫລືອມງວມ. ຄຣູບາ ບາງອົງຄ໌ (ທີ່ ບໍ່ດີ) ຄິດ ແດ່ບໍ່ວ່າ ຍ້ອນ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ເປັນ ບຸຣຸສວິເສດ (ອັສຣີຍະ ບຸຣຸສ) ດົນເອງ ຈຶ່ງໄດ້ ຄວາມເຫລືອມໃສ ສັທທາ ຈາກຍາດໂຍມ. ຖ້າ ບໍ່ປະຕິບັດ ຕາມ ພຸທໂອວາທ ແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນເປັນ ການເນຣະຄຸນ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ບໍ່? ບໍ່ເປັນ ການທຳຮ້າຍ ພຣະສາສນາ ຂອງ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ບໍ່? ຄົນເນຣະຄຸນ ກໍຄື ຄົນ ອະກະຕັນຍູ ບໍ່ຮູ້ຄຸນ ຂອງຄົນອື່ນ ທີ່ມີ ແກ່ດົນ. ຄົນອະກະຕັນຍູ, ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຕັສວ່າ ເປັນ ຄົນຊົ່ວທີ່ສຸດ. ດັ່ງ ພຸທພາສິດ ກ່າວໄວ້ວ່າ " ອະກະຕັນຍູສສະ ໄພຊັສສະ ມີຈຈັງ ວິວະຣະທັຊຊິໄນ ຊັພພັນເຈ ປະຖະວົງ ພັຊຊາ ເນວະນັງ ອະພິຣາທະເຍ " ແປວ່າ ຄົນອະກະຕັນຍູ ບໍ່ຮູ້ຄຸນ ຂອງຜູ້ອຸປາກາຣະ ຫວັງປອງຮ້າຍ ທຸກເມື່ອ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ເອົາ ສົມບັດ ໝົດທັງແຜ່ນດິນ ໃຫ້ ເຂົາ ຄົນນັ້ນ ກໍບໍ່ເຮັດໃຫ້ ເຂົາ ສຳນຶກເຖິງ ຄຸນຄວາມດີ ອັນນັ້ນໄດ້. ຄຣູບາ ໃດ ຣັກ, ນັບຖື, ເຄົາຣົບ, ຢ່າເກງ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ກໍຕ້ອງ ເຮັດແບບ ພຣະ ອັຕຕະທັດຖະ. ມີເຮືອງ ເລົ່າມາວ່າ ຫລັງຈາກ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ປະກາສປົງ ພຣະຊົນ ໃນນີ້ ເດືອນສາມເພັງ ວ່າ " ຍັງອິກ ສາມເດືອນ, ເຮົາ ຕະຖາຄິຕ ຈະຕັບຂັນ ປະຣິນິພານ ". ພຣະອັຕຕະທັດຖະ ຄິດໃນໃຈວ່າ " ເຮົາ ຈະຕ້ອງ ເລັ່ງປະຕິບັດ ໃຫ້ໄດ້ ອະຣະຫັຕປົລ ກ່ອນ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຈະປະຣິນິພານ ". ຄິດດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ພຣະອັຕຕະທັດຖະ ກໍບໍ່ໄດ້ ເຂົ້າເປົ້າ ພຣະພຸທອົງຄ໌, ແຕ່ ເອົາຕົວ ໜີຈາກໝູ່ ໄປປະຕິບັດທັມ ຕາມລ່າພັງດົນເອງ. ພຣະພິກຂຸ ທີ່ຍັງ ເປັນ ປຸຖຸຊົນ ກໍຍົກໂທສວ່າ ພຣະອັຕຕະທັດຖະ ເອົາຕົວລັກໜີ ບໍ່ເຂົ້າເປົ້າ

ພຣະພຸທອົງຄ໌ ໆ ກໍໃຫ້ນຳ ພຣະອັຕຕະທັດຕະ ມາເປົ້າແລ້ວ ຕັສຖາມ ພຣະອັຕຕະທັດຕະ ກໍຂາບຫຼາຍ ຕາມທີ່ຕົນ ໄດ້ດັງໃຈໄວ້. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຊົງຕັສວ່າ " ດີແລ້ວໆ. ດູລາ ສົງຄ໌ ທັງປວງ, ຖ້າ ພວກທ່ານ ຕ້ອງການ ຂາບໄຫວ້ ບູຊາ ເຮົາ ຕະຖາຄົຕ, ກໍຈົ່ງທຳຕົນ ເໝືອນກັບ ພິກຂຸ ອັຕຕະທັດຕະນີ້ ການບູຊາ ຂາບໄຫວ້ ດ້ວຍ ດອກໄມ້ ຂອງຫອມນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ ການບູຊາ ອັນເລີດ. ພິກຂຸໃດ ປະຕິບັດ ຕາມ ພຣະທັມນິຍົມ ທີ່ ຕະຖາຄົຕ ຕັສໄວ້ ດີແລ້ວ ນັ້ນແລ ຊື່ວ່າ ບູຊາ ຕະຖາຄົຕ ໂດຍແທ້ ແລະ ກໍເປັນ ການບູຊາທີ່ປະເສີດ "

ຖ້າ ຊາວພຸທເຮົາ ທັງ ຄຣູບາ ແລະ ໄທບ້ານ ປະຕິບັດໄດ້ ດັງທີ່ ຜູ້ຂ້າ ອະທິບາຍ ມານີ້ ກໍຈະເປັນ ບົລດີທີ່ສຸດ ໃຫ້ແກ່ ພວກເຮົາ ແລະ ພຣະພຸທສາສນາ ກໍຈະງອກງາມ ຈເຮົາ ຂຶ້ນໄປ ເລື້ອຍໆ. ບົລ ທີ່ໄດ້ ຮັບນັ້ນ ໃຫງ່ ຫລວງ ເຫລືອ ທີ່ ຈະຄະນານັບ ໄດ້ ຄື:

໑. ພວກຄົນຊົ່ວ ທັງຫລາຍ ຈະບໍ່ມີໂອກາດ ໃຊ້ ພຣະພຸທສາສນາ ເປັນ ບ່ອນຫາກິນ.

໒. ພວກເຮົາ ກໍຈະໄດ້ ແຕ່ ພຣະພິກຂຸ ທີ່ເປັນ ເນື້ອນາບຸນແທ້. ພຣະພຸທສາສນາ ກໍຈະຮຸ່ງເຮືອງ ຂຶ້ນມາອີກ ເທື່ອໃໝ່.

໓. ເນື້ອພວກເຮົາ ເອົາປັຈຈັຍ ມາ ຖວາຍ ເທື່ອ ໃດ, ພວກເຮົາ ກໍ່ອນໃຈ ໄດ້ວ່າ ຄຣູບາ ທີ່ ເຮົາ ໄດ້ຖວາຍທານ ໃຫ້ນັ້ນເປັນ ເນື້ອນາບຸນແທ້ ເປັນ ພຣະສາວົກ ຜູ້ເດີນຕາມຮຽ ພຣະບາທ ຂອງພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ແທ້ ຫລື ວ່າ ເນື້ອ ເຮົາ ກໍ່ມາຫົວ ຂາບນະມັສການ ຄຣູບາໃດ ພວກເຮົາ ກໍ່ແນ່ໃຈ ໄດ້ວ່າ ເພິ່ນ ເປັນ ພຣະພິກຂຸ ສາວົກ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ແທ້. ພວກເຮົາ ກໍ່ຈະຂາບ ເພິ່ນ ດ້ວຍ ຄວາມສນິດໃຈ.

ເວລາ ເຮົາ ຂາບຄຣູບານັ້ນ, ໃຫ້ຖາມ ຕົນເອງ ເບິ່ງວ່າ " ເຮົາ ຂາບໄຫວ້ ອັນໃດ? ເຮົາ ຂາບຄົນ ບໍ່ ຫລື ວ່າ ຂາບຜ້າເຫລືອງ ? " ເຊັ່ນວ່າ ເຮົາ

ຂາບ ພຣະພຸທຣູບ, ບໍ່ແມ່ນ ເຮົາ ຂາບ ວັດຖຸທາດ (ຄື ຫິນ ປູນ ໄມ້ ທອງ ຄຳ ເງິນ... ທີ່ ເອົາມາສ້າງເປັນ ພຣະພຸທຣູບນັ້ນ, ແຕ່ ພວກເຮົາ ຂາບ ພຣະຄຸນ ຂອງ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ທັງ ໙ ຄື: ອະຣະຫັງ, ສັມມາສັມ ພຸທໄທ, ວິຊຊາ ຈະຣະນະ ສັມປັນໄນ, ສຸຄະໄຕ, ໂລກະຈິທູ, ອະນຸດຕະໂນ ປຸຣິສະ ທັມມະສາຣະດີ, ສັດຖາ ເທວາ ມະນຸສສາມັງ, ພຸທໄທ, ພະຄະວາ ຫລື ພຣະພຸທຄຸນ ທັງ ໓: ພຣະບໍຣິສຸທທິຄຸນ, ພຣະປັນຍາຄຸນ ແລະ ພຣະ ມະຫາກະຣຸນາທິຄຸນ). ສະນັ້ນ ຈຶ່ງສຸລູບ ໄດ້ວ່າ ເຮົາ ຂາບ ຄຸນ ຂອງຄຣູບາ (ຖ້າມີ) ບໍ່ແມ່ນ ຂາບ ຜ້າເຫລືອງ. ຄຸນຂອງຄຣູບານັ້ນ ມີ ມີຢ່າງຄື ສິລຄຸນ ສະມາທິຄຸນ ແລະ ປັນຍາຄຸນ. ສິລຄຸນ ກໍຄື ການມີ ສິລ ໔ ຢ່າງ ທີ່ ຜູ້ຂ້າ ໄດ້ ອະທິບາຍມາ ພໍເປັນ ສັງເຂບນີ້ແລ້ວ. ຖ້າວ່າ ຈະຂາບ ຜ້າເຫລືອງ ແລ້ວ ກໍບໍ່ຕ້ອງໄປ ວັດ ໃຫ້ ລຳບາກ, ພໍແຕ່ ໄປຊື້ ຜ້າໄຕຈິວອຣ ມາ, ແລ້ວ ກໍຂາບ ຢູ່ບ້ານ ໄດ້ ຕາມສະບາຍ.

ຜູ້ຂ້າ ມີ ເຮືອງນຶ່ງ ມາຈາກ ຄຳພິທັມມະບົທ ຈະເລົ່າສູ່ ທ່ານຟັງ. ໃນ ເວລາ ທີ່ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ເບີຍແຕ່ ພຣະສາສນາ ຢູ່ນັ້ນ. ພຸທບໍຣິ- ສັທ ຊາວເມືອງຣາຊະຄິທ໌ ໄດ້ຈັດທຳ ພິທີ ຖວາຍທານ. ຄົນຜູ້ນຶ່ງ ໄດ້ເອົາ ຜ້າກັມພົນ ມາໃຫ້ ຝົນນຶ່ງ ມີຄຳ ແສນ ກະຫະປະນະ ແລ້ວ ບອກວ່າ " ພວກ ທ່ານ ຈຶ່ງເອົາ ຜ້ານີ້ ໄປຂາຍ, ໄດ້ຊື້ພ ແລ້ວ ຈຶ່ງເອົາ ຊື້ ອາຫານ ຫລື ຢ່າງ ອື່ນ ທີ່ ພວກທ່ານ ເຫັນວ່າ ຍັງ ຂາດເຂີນ ". ແຕ່ ບໍ່ມີ ອັນໃດ ຂາດເຂີນ ຈຶ່ງ ຕົກລົງ ຈະຖວາຍ ເປັນຜ້າ ໄຕຈິວອຣ. ໃນ ພຸທບໍຣິສັທນີ້, ພວກນຶ່ງ ຢາກ ຖວາຍ ໃຫ້ ພຣະສາຣິບຸຕ ອົງຄົວອັຄສາວົກ ກຳ້ຂວາ. ອີກພວກນຶ່ງ ຢາກໃຫ້ ພຣະເທວະທັດ ເພາະ ພຣະເທວະທັດ ຢູ່ປະຈຳ ເມືອງຣາຊະຄິທ໌ນີ້ (ຕອນນີ້ ພຣະເທວາທັດ ຍັງບໍ່ໄດ້ ດັງຕົນ ເປັນ ສັຕຣູ ພຣະພຸທເຈົ້າ ເທື່ອ). ສ່ວນ ພຣະສາຣິບຸຕນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ ປະຈຳ. ເມື່ອ ຕົກລົງກັນບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ມີ ການລົງ

ມະຕິ. ບົລ ປະກົດວ່າ ສຽງສ່ວນຫລາຍ ຢ່າກຸວາຍໃຫ້ ພຣະເທວະທັດ. ເຂົາເຈົ້າ ຈຶ່ງພ້ອມໃຈກັນ ກຸວາຍໃຫ້ ພຣະເທວະທັດໆ ກໍ່ນຸ່ງຫົ່ມ ບັ້ງຈິວອອ ຄ່າແພງ ຊຸມນັ້ນ. ຄົນ ທົ່ວໄປ ເຫັນແລ້ວ ຈຶ່ງຕິດຽນ ພຣະເທວະທັດ ວ່າ "ພຣະເທວະທັດ ນຸ່ງຫົ່ມ ບັ້ງ ທີ່ ບໍ່ສົມຄວນ ແກ່ຕົນເອງ". ເມື່ອ ພຣະສົງຄ໌ ນຳເອົາ ຄຳວິພາກວິຈານ ຂອງຄົນທັງຫລາຍ ໄປສົນທະນາກັນ ທີ່ ໂຮງທັມ ສາລາ. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຊົງຕັສວ່າ "ດູລາ ສົງຄ໌ທັງປວງ, ເທວະທັດ ບໍ່ໄດ້ ນຸ່ງຫົ່ມ ບັ້ງ ທີ່ບໍ່ ສົມຄວນ ແກ່ຕົນເອງ ໃນ ຊາດນີ້ ທໍ່ນັ້ນ, ແຕ່ ຊາດກ່ອນ ເທວະທັດ ກໍ່ໄດ້ນຸ່ງຫົ່ມ ບັ້ງ ທີ່ບໍ່ສົມຄວນ ແກ່ຕົນເອງ ຄືກັນ". ພຣະສົງຄ໌ ຈຶ່ງຂາບທູນ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ໃຫ້ຊົງ ຕັສເທສນາ ອະດີຕນິທານ. ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຊົງຕັສວ່າ " ດູລາ ສົງຄ໌ ທັງປວງ, ໃນ ອະດີຕ ລ່ວງນານມາ ແລ້ວ ພຣະບໍຣົມໄພທິສັດ ໄດ້ສເວີຍຊາດ ເປັນ ພຣະຍາຊ້າງສັດທັນຕ໌ ມີ ບໍຣິວານ ຫລາຍໝື່ນໂຕ ອາໄສຢູ່ປ່າໃຫງ່. ເວລາ ໄປມາ ທາງໃດ ພຣະໄພທິສັດ ໄດ້ອອກໜ້າ. ເມື່ອ ຍ່າງໄປເຫັນ ພຣະປັຈເຈກກະພຸທເຈົ້າ ເທື່ອໃດ, ພຣະໄພທິສັດ ກໍ່ໄດ້ຫຼັ່ງ ຕົວລົງ ຂາບ ພຣະປັຈເຈກກະພຸທເຈົ້າ ດ້ວຍ ຄວາມ ອ່ອນນ້ອມ. ບໍຣິວານ ເຫັນດັ່ງນັ້ນ ກໍ່ພາກັນ ປະຕິບັດ ຕາມທຸກໆຕົວ. ນັ້ນຶ່ງ ນາຍພານປ່າຄົນນຶ່ງ ມາເຫັນ ຊ້າງທັງຫລາຍ ທຳຄວາມເຄົາຣົບ ພຣະປັຈເຈກກະພຸທເຈົ້າ, ຈຶ່ງ ຄິດໃນໃຈວ່າ " ຖ້າ ເຮົາ ເອົາ ບັ້ງເຫລືອງ ມານຸ່ງຫົ່ມ, ແລ້ວ ໄປນັ້ງຢູ່ ແຄມ ທາງ ບ່ອນ ຊ້າງມັກທຽວ ພ້ອມກັບ ຫອກຂອງເຮົາ. ເມື່ອ ຊ້າງ ມາຂາບ ເຮົາ ແລ້ວ ຍ່າງໄປ, ເຮົາ ກໍ່ມີໂອກາດ ຂ້າຊ້າງ ຕົວ ສຸດທ້າຍ ໄດ້ສະບາຍ ". ຄິດແລ້ວ ນາຍພານນັ້ນ ກໍ່ໄປຈອບຢູ່ ແຄມໜອງ ບ່ອນ ພຣະປັຈເຈກ ມັກໄປ ສົງນັ້ງ. ພຣະປັຈເຈກອົງຄ໌ນຶ່ງ ແກ້ບ້າຄຸມ ແລ້ວ ກໍ່ລົງໄປອາບນ້ຳ ໃນໜອງ. ນາຍພານ ກໍ່ລັກເອົາ ບັ້ງເຫລືອງ ຂອງ ພຣະປັຈເຈກ ມານຸ່ງແລ້ວ ໄປນັ້ງຢູ່ ທາງແຍກບ່ອນຊ້າງ ມັກທຽວ. ເມື່ອ

ໄດ້ໂອກາດ ນາຍພານ ກໍໄດ້ຂ້າ ຊ້າງ ຕົວ ຍ່າງນ່າຫລັງໝູ່. ນາຍພານ ໄດ້ ເຮັດແນວນີ້ ມາຫລາຍເດືອນ ຈົນ ບໍ່ຮືວານຊ້າງ ໜັງລົງ ເຫັນຜິດປົກກະຕິ ພຣະຍາຊ້າງ ສັດທັນຕໍ່ ຄິດວ່າ " ບໍ່ຮືວານ ຂອງເຮົາ ລົດໜັງລົງ ຈົນຜິດ ປົກກະຕິ. ຄົງ ຈະເປັນຍ້ອນ ຄົນຜູ້ນັ້ນ ທີ່ນຸ່ງຜ້າເຫລືອງ ຢູ່ແຄມທາງນັ້ນ ແນ່ ແທ້, ເບິ່ງແລ້ວ ຜິດປົກກະຕິ ບໍ່ຄື ພຣະປັຈເຈກ ທົ່ວໄປ ແລະກໍສັງເກດເຫັນ ເລື້ອຍໆ. ເຮົາ ຈະເດີນຕາມ ຫລັງໝູ່ ແລະ ສັງເກດ ທ່າທາງ ກິຣິຍາ ຂອງ ບຸຣຸສນີ້". ຄິດແລ້ວ ກໍໄດ້ປະຕິບັດ ຕາມນັ້ນ. ນາຍພານ ເຫັນ ພຣະໂພທິສັດ ຕົວສຸດທ້າຍ ກໍຊັກຫອກ ອອກມາແລ້ວ ຊັດໄປ ຫວັງຈະປະຫານ, ແຕ່ ພຣະ ໂພທິສັດ ທີ່ຮະວັງຕົວ ຢູ່ແລ້ວ ກໍຫລົບ ຫອກນັ້ນ ໄດ້. ພຣະໂພທິສັດ ຈຶ່ງຈັບ ນາຍພານນັ້ນ ດ້ວຍໆ ຍໍຂັ້ນ ແກວ່ງໄປ ແກວ່ງມາ ແລ້ວ ພຣະອົງຄໍ້ ກໍຍົກ ຂາ ຂຶ້ນ ຫວັງໃຈຈະ ຢຽບ ນາຍພານນັ້ນ ໃຫ້ແປ້ໄປ ດ້ວຍໂທສະ. ແຕ່ເມື່ອ ພຣະອົງຄໍ້ ຊົງຫລຽວ ເຫັນ ຜ້າກາສາວະພັສ ໃຈ ກໍອ່ອນ ໂທສະລົງ. ພຣະ ອົງຄໍ້ ຄິດວ່າ " ຜ້າກາສາວະພັສ ນີ້ ແມ່ນ ທຸງໄຊຍ໌ ຂອງ ພຣະອໍຣະຫັນຕ໌, ເຮົາ ບໍ່ຄວນປະຫານ ນາຍພານ ຄົນນີ້ ໃຫ້ຕາຍ. ຖ້າ ເຮົາ ສັງຫານ ຄົນພາລ ນີ້ຕາຍ, ພຣະພຸທເຈົ້າ, ພຣະປັຈເຈກ ແລະ ພຣະອະຣິຍະເຈົ້າ ທັງຫລາຍ ກໍຈະຕິດຽບ ເຮົາ " ແລ້ວ ຈຶ່ງປົງ ນາຍພານ ລົງ ສັງສອນ ແລ້ວ ປ່ຽງໄປ".

ນາຍພານ ຄັ້ງນັ້ນ ໄດ້ມາເກີດ ເປັນ ພຣະເທວະທັດ, ສ່ວນ ພຣະຍາ ຊ້າງສັດທັນຕໍ່ ກັບຊາຕມາ ເກີດເປັນ ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ຂອງ ພວກ ເຮົາ. ຜ້າກາສາວະພັສ ແມ່ນທຸງໄຊຍ໌ ຂອງພຣະອໍຣະຫັນຕ໌, ຖ້າ ຄົນໃດ ບໍ່ ມີ ຄວາມດີ ຄວາມງາມ ກໍບໍ່ຄວນ ເອົາມານຸ່ງຫົ່ມ. ຄົນທັງປ່ວງ ກໍຈະຕິດຽບ ວ່າ ຄົນ ບໍ່ສົມ ຜ້າ ເໝືອນ ພຣະເທວະທັດ.

ຄວາມຮູ້ຮອບຕົວ ສຳຫລັບ ໄທບ້ານ

໑. ເວລາ ຄູບາກຳລັງ ສະແດງ ພຣະທັມມະເທສນາ, ໄທບ້ານ ກໍຄວນ ພັງ ດ້ວຍ ຄວາມເຄົາຮົບ. ຖ້າບໍ່ພັງ ດ້ວຍ ຄວາມເຄົາຮົບ ແລ້ວ ກໍຈະລົມ ກັນ ພາໃຫ້ເກີດສຽງນັ້ນ ຮົບກວນ ຄົນອື່ນ ທີ່ຕ້ອງການຢາກພັງ. ການເຮັດ ແນວນັ້ນ ນອກຈາກ ບໍ່ ໄດ້ບຸນແລ້ວ ກໍບໍ່ເກີດ ປັນຍາອີກ ແຖມ ຍັງໄດ້ ບາບ ຕື່ມ. ພວກເຮົາ ມັກເຫັນ ບາງຄົນ ຈະຊັ່ນຊ້ຽວ ເກັບເງິນ ກັນເທສ ພາໃຫ້ ເກີດ ສຽງນັ້ນ, ແລ້ວ ຂອງຜູ້ ຈະພັງທັມ. ອັນນີ້ ບິດ ປະເພນີ ການພັງ ທັມ. ການແຕ່ ກັນເທສ ມີ ຄວາມໝາຍວ່າ ຍາດໂຍມ ໄດ້ພັງ ພຣະທັມມະ- ເທສນາແລ້ວ ເກີດ ຄວາມເຫລື້ອມໃສ ສັທທາ ໃນ ຂໍ້ທັມ ນັ້ນໆ ຈຶ່ງຢາກ ບູຊາ ພຣະທັມ ຂອງ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ຈຶ່ງສລະ ປັຈຈັຍ ບູຊາ ເຊິ່ງ ພວກເຮົາ ເອີ້ນວ່າ ກັນເທສ. ສະນັ້ນ ຄວນພັງທັມໃຫ້ຈົບ ສາກ່ອນ ແລ້ວ ຄຽງເກັບ ຈຶ່ງ ຖືກ ຕາມ ຮິດຄອງທັມ. ການເກັບເງິນ ໃນເວລາ ຄູບາ ເທສ ນອກຈາກ ຈະຮົບກວນ ຜູ້ ຢາກພັງ ທັມ ແລ້ວ, ຜູ້ເກັບເອງ ກໍບໍ່ໄດ້ ພັງທັມ ຄື ກັນ.

໒. ພາເຂົ້າ ຫລື ອາຫາຣ ອັນໃດ ກໍຕາມ ເມື່ອ ເຄນແລ້ວ, ຫ້າມ ໄທບ້ານ ຈັບ ຫລື ຈັດຖ້ວຍ ໃນພາ ເຂົ້າ ນັ້ນ ອີກ. ຖ້າບັງເອີນ ຖືກ ຖ້ວຍ ຕ້ອງຊາມ ໃນ ພາ ທີ່ ຄູບາ ກຳລັງສັນຢູ່ ກໍຕ້ອງຂໍໂທສ ເພິ່ນ ແລ້ວ ເຄນອີກ. ເພາະ ວ່າ ຄູບາ ທີ່ ປະຕິບັດ ຕາມ ຂໍ້ສິລ ຈະບໍ່ສັນ ຕໍ່ (ສິລ ຂໍ້ທີ ໑໐ ໝວດ໔ ປາຈິຕຕິ). ຖ້າ ວ່າ ມີ ອາຫາຣ ທີ່ ຈະຕ້ອງ ຖວາຍຕື່ມ, ກໍຕ້ອງ ຖວາຍ ໃຫ້ ເພິ່ນ ຕ່າງຫາກ. ແມ່ນໜ້າ ທີ່ ຂອງເພິ່ນ ທີ່ ຈະຕ້ອງ ຈັດຖ້ວຍ ເອງ.

໓. ເຄື່ອງ ຕັກບາດ (ເວົ້າ ສະເພາະ ຕັ້ງໂຕະ ຕັກບາດ) ຈະແມ່ນອັນໃດ ກໍ ຕາມ ຖ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ ເຄນໃຫ້ ຄູບາ ບໍ່ຄວນ ເອົາໄປເຮັດ ແນວອື່ນ. ພວກ ເຮົາ ມັກເຫັນ ໄທບ້ານ ເອົາເຄື່ອງຕັກບາດ ມາປັນກັນກິນ ຫລືເອົາມາເຮັດ

ເປັນທີ່ ໃຫ້ ຄົນ ອື່ນ ຊື້ເອົາໄປ ໂດຍທີ່ ຄູ່ບາ ບໍ່ໄດ້ຮັບ ຮູ້ນຳ ແຕ່ ຢ່າງໃດ. ການເຮັດແນວນັ້ນ ແມ່ນ ການກິນຂອງສິ່ງຄື ກຳຈະນຳ ເອົາແຕ່ບາບ ມາໃສ່ ດົນເອງ. ເຄື່ອງຕັກບາດນັ້ນ ຕ້ອງເຄນໃຫ້ເພິ່ນ ສາກ່ອນ. ເພິ່ນ ອະນຸຍາດ ແລະ ບອກໃຫ້ເຮັດ ແນວໃດ ແລ້ວ, ຈຶ່ງຄ່ຽເຮັດ ຕາມນັ້ນ.

໔. ເວລາ ຄູ່ບາ ສັນຢູ່, ໄທບ້ານ ກໍບໍ່ຄວນ ກິນເຂົ້າ ແຂງເພິ່ນ, ອັນນີ້ ມັນ ບໍ່ເປັນ ບາບດອກ ເພາະ ອາຫານນັ້ນ ກໍໄດ້ແບ່ງ ອອກໄປ ເຄ່ນ ຄູ່ບາ ແລ້ວ, ແຕ່ ມັນບ່າງາມ ບໍ່ມີ ສັມມາຄາຣະວະ. ຖ້າ ໄທບ້ານເຮົາ ອິດໃຈ ໜັງ ນຶ່ງ ກໍຄົງ ບໍ່ເປັນ ຫຽງຍ້ອນ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ຄູ່ບາ ເພິ່ນ ບໍ່ສັນ ດົນດອກ. ສ່ວນຫລາຍ ແລ້ວ ເຖິງທ່ຽງ ເພິ່ນ ກໍເຊົາແລ້ວ ເພາະ ຖ້າ ເພິ່ນ ສັນ ກາຍ ທ່ຽງ ບິດ ອາບັດ. ຄູ່ບາ ສັນແລ້ວ ພວກເຮົາໄທບ້ານ ຈຶ່ງຄ່ຽກິນ, ມັນຈຶ່ງ ງາມໃນ ສາຍຕາ ຂອງນັກປຣາຊ ບັນດິດ ແລະ ເປັນ ສັມມາຄາຣະວະອີກ.

໕. ພວກໄທບ້ານ ທີ່ ມາບວດຂາວນັ້ນ ກໍຄວນຮູ້ ໜ້າທີ່ ຂອງຕົນເອງ. ຈຸດ ປະສົງ ໃນ ການບວດຂາວນັ້ນ ແມ່ນ ການຮັກສາ ສິລາ ແລະ ຈເຣີນພາ- ວະນາ. ແຕ່ ພວກເຮົາ ມັກເຫັນ ໄທບ້ານ ທີ່ມາ ບວດຂາວ ບໍ່ໄດ້ ເອົາໃຈໃສ່ ໃນ ການຮັກສາສິລ. ຫລາຍຄົນ ຍັງເຂົ້າໃຈບິດ ສິລ ຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງ ທີ່ວ່າ " ວິກາລະ ໄພຊະນາ ເວຣະມະນີ ສິກຂາ ປະທັງ ສະມາທິຍານີ " ນັ້ນມີ ຄວາມໝາຍ ວ່າ " ຜູ້ຂ້າ ຂໍສະມາທານເອົາ ຂໍ ສິກຂາບົທ ມາປະຕິບັດ ຄື ການບໍ່ກິນ ໄພ- ຊນະອາຫານ ດັ່ງແຕ່ ບ່າຍທ່ຽງ ໄປ ຈົນຮອດ ຕາເວັນຂຶ້ນ ນີ້ອີ້ນ. ຄຳວ່າ ນີ້ອີ້ນ ລາງຄົນ ເຂົ້າໃຈ ວ່າ ນີ້ອີ້ນ ນັ້ນແມ່ນ ໑໒ ທ່ຽງຄືນ ຕາມທີ່ ທາງໂລກ ຖືກັນ, ອັນນີ້ ບິດ. ໃນ ທາງ ພຣະພຸທສາສນາ " ນີ້ອີ້ນ " ເລີ້ມແຕ່ ຕາເວັນ ຂຶ້ນ ເປັນຕົ້ນໄປ.

ນອກຈາກນີ້ ກໍບໍ່ຄວນ ລົມກັນ ທີ່ ອອກນອກ ຂອບເຂດ ຂອງທັມມະ. ຖ້າ ຈະລົມກັນ ກໍໃຫ້ ລົມກັນ ຢູ່ໃນ ສິລທັມ ເປັນທັມມະສາກັສສາ ຄື ການ-

ສົນທະນາທັມ ດັ່ງ ບໍ່ສົນທະນາທັມ ແລ້ວ ກໍລົມກັນເຮື້ອງອື່ນ ເຊິ່ງ ບິດສິລ
ຂໍ້ທີ່ ໔ ຄຳ ວ່າ " ມສາ ວາທາເວ... ທິຍາມີ " ບັນ ມີ ຄວາມໝາຍ ເລິກໄປອີກ
ໃນໝວດ ສິລມຸນີ. ບໍ່ແມ່ນ ບໍ່ໃຫ້ ເວົ້າຕົວະຊຶ່ງ, ແຕ່ ເພິ່ນ ໃຫ້ເວົ້າ ວາຈາ
ສຸຈຣິດ ໔ ຢ່າງ ຄື:

໑, ໃຫ້ເວົ້າ ສັຈຈະວາຈາ ຄື ຄຳເວົ້າ ທີ່ເປັນ ຄວາມຈິງ, ບໍ່ໃຫ້ເວົ້າ ມສາ
ວາຈາ.

໒, ໃຫ້ເວົ້າ ບິຍະວາຈາ ຄື ຄຳເວົ້າ ອັນເປັນ ທີ່ຮັກ, ບໍ່ ໃຫ້ເວົ້າ ຕະຣຸສ-
ສະວາຈາ ຄື ຄຳເວົ້າ ອັນແຂງກະດ້າງ ຄຳເວົ້າ ທີ່ ຫງາບຄາຍ.

໓, ໃຫ້ເວົ້າ ອະປິສຸນະວາຈາ ຄື ຄຳເວົ້າ ທີ່ ປະສານມິດ, ບໍ່ໃຫ້ເວົ້າ ບິສຸ-
ນະວາຈາ ຄື ຄຳເວົ້າ ຍຸຍົງ ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ ຄົນແດກ ສາມັດຄີກັນ ເລິ່ມແຕ່
໒ ຄົນ ຂຶ້ນເມື່ອ.

໔, ໃຫ້ເວົ້າ ສຸພາສິດວາຈາ ຄື ຄຳເວົ້າ ອັນເປັນ ສຸພາສິດ. ໃບ ຟັງແລ້ວ
ເກີດ ຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈ ໃບ ບາບ ບຸນ ຄຸນ ໂທສ ຄວາມຊົ່ວ ຄວາມດີ
ຄວາມເສື່ອມ ຄວາມຈເຣີນ, ບໍ່ໃຫ້ເວົ້າ ສັມັບປລາວາຈາ ຄື ຄຳເວົ້າ ທີ່
ບໍ່ມີປໂຍຊ ຟັງແລ້ວ ບໍ່ເກີດ ປັນຍາ ອັນໃດ ໃນທາງທັມ ໃຫ້ ສລາດ ຂຶ້ນຕື່ມ.

ຄັ້ງນີ້ ພຣະເຈົ້າປະເສນທິໄກສິລ ໄດ້ຕັສຖາມ ພຣະສັມມາສັມພຸທ-
ເຈົ້າ ວ່າ " ພັນເຕ ພະຄະວາ ຂ້າແຕ່ ພຣະອົງຄ໌ ຜູ້ປະເສີດ, ສິ່ງຂອງ ທີ່ ຂ້າ
ພຣະບາທ ມີ ຄວນຈະທານ ໃຫ້ ໃບ? " ພຣະບໍຣົມມະຄຣູ ຕັສຕອບວ່າ " ດູ
ລາ ມະຫາບໍພິດ ບຸຄຄົລໃດ ທີ່ ມະຫາບໍພິດ ໃຫ້ທານແລ້ວ, ມະຫາບໍພິດ ມີ
ຄວາມໂສມະນັສ ກໍຄວນທານ ໃຫ້ແກ່ ຄົນພວກນັ້ນ ". ພຣະເຈົ້າປະເສນທິ-
ໄກສິລ ໄດ້ຟັງ ກໍເຂົ້າພຣະທັຍວ່າ ຕົນເອງ ວາງ ຄຳຖາມບິດ ຈິ່ງໄດ້ ຕັ້ງ ຄຳ
ຖາມໃໝ່ວ່າ " ຂ້າແຕ່ ພຣະອົງຄ໌ ຜູ້ຈເຣີນ, ຂອງທານນີ້ ຄວນທານ ໃຫ້ແກ່
ບຸຄຄົລ ຈຳພວກໃດ ຈິ່ງຈະໄດ້ ບຸນຫລາຍ? " ພຣະສັມມາສັມພຸທເຈົ້າ ຊົງ

ຕັສຕອບວ່າ " ດູລາ ມະຫາບໍ່ພິດ, ບຸຄຄົລໃດ ຢາກໄດ້ ບຸນຫລາຍ ກໍຈົ່ງທານ ໃຫ້ ທ່ານ ຜູ້ບໍ່ມີ ກິເລສ ເກີດ ". ຄົນ ທີ່ ບໍ່ມີ ກິເລສ ກໍຄື ພຣະອະຣິຍະເຈົ້າ ນີ້ ແລ. ພຣະອະຣິຍະເຈົ້າ ແມ່ນ ເນື້ອນາບຸນ. ການທານໃຫ້ ບຸຄຄົລ ທີ່ ເປັນ ເນື້ອນາບຸນ ຍ່ອມໄດ້ ບຸນ ຫລາຍກວ່າ ທານ ໃຫ້ ແກ່ ຄົນອື່ນນັ້ນ ແມ່ນ ພຸທ- ໄອວາທ.

ພວກເຮົາ ມັກໄດ້ຍິນ ຄົນເວົ້າວ່າ " ຄັນ ຈະເຮັດບຸນ ເທື່ອໃດແລ້ວ ມີ ແຕ່ ມາຣ ມາບ່ານ ". ຄົນເຮົາ ສ່ວນຫລາຍ ເຂົ້າໃຈວ່າ " ມາຣ " ທີ່ນີ້ ແມ່ນ ພະຍາມາຣ ທີ່ ດົນບັນດານ ບໍ່ໃຫ້ ດົນເອງ ທຳບຸນ ໄດ້ສຳເລັດ. ມາຣ ຢູ່ໃນ ພາສາບາລີ ແປວ່າ ຜູ້ຂັດຂວາງ ການທຳບຸນກຸສົນ ຂອງຄົນເຮົາ. ຊາວພຸທ ເຮົາ ຫລາຍທ່ານ ຍັງບໍ່ຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ຄຳວ່າ " ມາຣ " ນັ້ນ ຄື ອັນໃດ ແລະ ມີ ຈັກຢາງ " ມາຣ ". ບັນດິດ ທັງຫລາຍ ອະທິບາຍວ່າ " ມາຣ " ຫລື ສິ່ງ ທີ່ ມາຂັດຂວາງ ການທຳຄວາມດີຄວາມງາມ ຫລື ບຸນກຸສົນ ຂອງຄົນເຮົານັ້ນ ມີ ມາຣ ໕ ຢ່າງດ້ວຍກັນ ຄື:

໑. ກິເລສມາຣ ມາຣ ຄື ກິເລສ ທີ່ ຂັດຂວາງ ການທຳຄວາມດີ ຂອງ ຄົນ ເຮົາ. ເຮົາ ຢາກໃຫ້ທານ ແຕ່ ຄວາມຂີ້ຖີ່ ເກີດຂຶ້ນ, ເຮົາ ກໍໃຫ້ທານ ບໍ່ໄດ້ ມາຣ ກໍຄື ຄວາມຂີ້ຖີ່ນີ້ເອງ. ເຮົາ ຢາກຈເຣີນພາວະໜາ ແຕ່ ຄວາມຂີ້ຄ້ານ ເກີດຂຶ້ນ, ເຮົາ ກໍບໍ່ໄດ້ ເຮັດ. ຄວາມຂີ້ຄ້ານ ຄື ຕົວມາຣ. ເຮົາ ຢາກຮັກສາ ສິລ ແຕ່ ອົດກົນເຫລົ້າ ບໍ່ໄດ້. ເຮົາ ກໍບໍ່ໄດ້ ຮັກສາ ສິລ. ຄວາມຢາກ ນັ້ນ ຄື ຕົວມາຣ ແລະ ຕ່ຳໄປ... ສລຸບແລ້ວ ກິເລສ ທັງໝົດນັ້ນແລ ຄື ຕົວມາຣ.

໒. ສັງຂາຣມາຣ ສັງຂາຣ ຢູ່ທີ່ນີ້ ແມ່ນ ຮ່າງກາຍ ຂອງເຮົາເອງ. ເຮົາ ຕັ້ງໃຈ ຈະໄປ ເຮັດບຸນ ມື້ວັນອາທິດ ຈະມາຣອດນີ້. ແຕ່ ຮອດ ມື້ວັນເສົາ ມາ ເຮົາ ເລີຍເກີດ ເປັນ ພະຍາທ ຫລື ອຸບັດຕິເຫດ ໄດ້ໄປບອນ ຢູ່ ໂຮງໝໍ. ຮ່າງກາຍເຮົານີ້ ແມ່ນ ຕົວມາຣ ມາຂັດຂວາງ ການທຳ ບຸນກຸສົນຂອງເຮົາ

ນັກປຣາຊ ບັນດິດ ເວົ້າວ່າ ຍາມໃດ ເຮົາ ດັ່ງໃຈ ຈະທຳ ຄວາມດີ ຫລື ສ້າງ
ບຸນກຸສົນແລ້ວ ເກີດມີ ອັນເປັນໄປ ພາໃຫ້ ເຮົາ ເຈັບເປັນ ຫລື ເສັງອົງຄະ
ແລ້ວ ເຮົາ ກໍບໍ່ໄດ້ທຳ ຍ້ອນ ຮ່າງກາຍ ເປັນດັ້ນເຫດ. ເວລານັ້ນ ຮ່າງກາຍ
ຂອງເຮົາ ກໍແມ່ນ ຕົວມາຣ.

໓. ອະພິສັງຂາຣມາຣ ອະພິ ແປວ່າ ໃຫງ່ສຸດ ຫລື ຍິ່ງໃຫງ່ ຫລື ລະອຽດ
ຫລື ສູງສຸດ. ເຊັ່ນ: ອະພິທັມ ແປວ່າ ທັມອັນລະອຽດ; ປະເທສອະພິມະຫາ
ອຳນາດ ແປວ່າ ປະເທສ ທີ່ມີ ອຳນາດສູງສຸດ. ອະພິສັງຂາຣມາຣ ຄື ມາຣ
ທີ່ເກີດກັບ ສັງຂາຣ ທີ່ ບໍ່ສາມາດ ແກ້ໄຂໄດ້. ເຊັ່ນ: ຄົນໃດ ພິກາຍ ມາແຕ່
ເກີດ, ຄື: ຫູໝວກ ຕາບອດ ກະເທີຍ ແຂນກຸດ ຂາຂາດ... ຄົນນັ້ນ ບໍ່ມີ
ໂອກາສ ຈະທຳຄວາມດີ ໃຫ້ເຖິງ ທີ່ສຸດໄດ້. ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຊົງທ້າມ ບໍ່
ໃຫ້ ຄົນດັ່ງກ່າວນີ້ ບວດ ໃນ ພຣະພຸທສາສນາ. ພຣະບໍຣົມສາສດາ ຊົງຕັສ
ວ່າ... ພວກດັ່ງກ່າວນີ້ ເຖິງແມ່ນວ່າ ໄດ້ບວດ ກໍບໍ່ສາມາດບັນລຸ ທັມວິເສດ
ໄດ້. ພຣະອັດຕະຄາຖາຈາຣ ອະທິບາຍວ່າ... ພວກນີ້ ປະຕິສົນທິ ດ້ວຍ ຈິຕ
ທີ່ເປັນ ມະຫາວິບາກ. ຄົນໃດ ປະຕິສົນທິ ດ້ວຍຈິຕ ທີ່ເປັນ ມະຫາວິບາກນັ້ນ
ແມ່ນ ໝົດໂອກາສ ທີ່ ຈະບວດ ຫລື ທຳຄວາມດີ ໃຫ້ເຖິງທີ່ສຸດໄດ້. ຄົນເຮົາ
ສ່ວນຫລາຍທົ່ວໄປແລ້ວ ແມ່ນ ປະຕິສົນທິ ດ້ວຍຈິຕ ທີ່ ເປັນ ກຸສົນ.

໔. ບຸຄຄະລະມາຣ ມາຣ ຄື ບຸຄຄົລ. ມາຣ ຄື ບຸຄຄົລນີ້ ລາງເທື່ອ ໜ້າມັນ
ຄື ລູກເຮົາ ເມັງເຮົາ ປົວເຮົາ ເອື້ອຍເຮົາ ອ້າຍເຮົາ ໝູ່ເຮົາ ແລະ ຕ່າງ
ໄປ... ບຸຄຄະລະມາຣນີ້ ມີໄດ້ ທຸກເວລາ ແລະ ທຸກສະຖານທີ່ ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນ
ວັດ ກໍມີ ເຊັ່ນ: ຄຣູບາ ກຳລັງເທສນາທັມຢູ່ ມີ ຄົນ ລົມກັນ ເຮັດໃຫ້ມີ ສຽງ
ນັ້ນ ຂັດຂວາງ ຄົນອື່ນ ຢາກຟັງທັມ. ຄົນ ທີ່ ລົມກັນນັ້ນແລ ຄື ຕົວມາຣ.
ຄົນໃດ ກໍຕາມ ທີ່ ຂັດຂວາງ ຄົນອື່ນ ເຮັດ ຄວາມດີງາມ ຫລື ຂັດຂວາງ

ການທຳບຸນກຸສົນ ຈະແມ່ນ ທາງກົງ ຫລື ທາງອ້ອມກໍຕາມ ຄົນໆ ນັ້ນ ກໍຄື
ຕົວມາຮ ນັ້ນແລ.

໔. ເທວະບຸດຕະມາຮ ມາຮ ຄື ເທວະບຸດ ຫລື ເທວະດາ. ເທວະດາ ທີ່ຢູ່
ລຸ້ມປະຕູ ກຳແພງເຮືອນ ອະນາຄະປົນດິກະເສດຖີ ແມ່ນ ມາຮ ທີ່ ຈັດຢູ່ໃນ
ມາຮຈຳພວກນີ້. ຜູ້ທີ່ເດັ່ນ ກວ່າໝູ່ ກໍແມ່ນ ພະຍາມາຮ ນັ້ນເອງ. ພະຍາ-
ມາຮ ໄດ້ມາ ຂັດຂວາງ ພຣະພຸທອົງຄ໌ ບໍ່ໃຫ້ໄດ້ ຕັສຮູ້, ແຕ່ ກໍປຣາໄຊຍ໌.
ພະຍາມາຮ ຈະມາຂັດຂວາງ ພຣະເຈົ້າອະໂສກກະຣາຊ ບໍ່ໃຫ້ ທຳບຸນ ອັນ
ໃຫຍ່ ໃນ ການສລອງ ເຈດີ ທັງ ກຸໝີ່ນໄຜພັນ ອົງຄ໌. ແຕ່ ພະຍາມາຮ ບໍ່ແພ້
ພຣະອຸປະຄຸນ ມະຫາເຊຣະ ອົງຄ໌ອໍຣະຫັນດ໌ ຖືກ ພຣະອໍຣະຫັນດ໌ ເອົາຊາກ
ໝາເບົາ ແຂວນຄໍ ແລ້ວ ມັດຕິດໄວ້ ພູເຂົາສີເບຣຸ ເປັນ ເວລາບາບ ເຖິງ
ກຸປິ ກຸເດືອນ ກຸມີ້. ຢູ່ໃນ ພຣະໄຕປິດົກ ມີ ຫລາຍ ເຮືອງ ທີ່ ພະຍາມາຮ
ມາດົນໃຈ ໄຫບ້ານ ແລະ ພຣະພິກຂຸ ໃນ ການທຳບຸນກຸສົນ ຫລື ຂັດຂວາງ ບໍ່
ໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ພຸທວັຈຈະນະ.

ປົກສລຸບ ທ້າຍ: ພວກເຮົາ ຄົງໄດ້ຍິນ ເລື້ອຍໆ ວ່າ ປະເທສລາວ ຮັ່ງມີ
ອຸດົມ ສົມບູນທີ່ສຸດ. ມີ ຊັພຍາກອນ ທັມມະຊາຕ ຫລາຍ, ບໍ່ກົວ ບໍ່ເຫລັກ
ບໍ່ຄ່າ ບໍ່ເງິນ... ມີ ບໍ່ອິດ. ໄມ້ ປະເສີດ ທັງຫລາຍ ຄື ໄມ້ຈັນທ໌ທັງໄຜ, ໄມ້
ເກສນາ ບໍ່ມີ ຢູ່ ປະເທສອື່ນ ແຕ່ ມີຢູ່ ເມືອງລາວ. ບາດມາເບິ່ງ ຊີວິດ ການ
ເປັນຢູ່ ຂອງປະຊາຊົນລາວ ແລ້ວຊ້ຳພັດ ກົງກັນຂ້າມ. ປະຊາຊົນລາວ ທຸຂ
ຍາກ ປາກໝອງ, ຊ້ຳບໍ່ໜ່າ ຍັງໄດ້ ເປັນ ອົພຍົບອິກ, ທັງທີ່ ຄົນລາວ ສ່ວນ
ຫລາຍ ກໍມັກສ້າງນ້ຳ ທຳບຸນ ໃຫ້ທານ, ແຕ່ ເປັນຫຍັງ ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບ ບົລບຸນ
ເດັມ ສ່ວນ? ຜູ້ຂ້າ ຄິດວ່າ ຄົນລາວ ເຮັດບຸນ ໃຫ້ທານ ຄ້າຍໆກັບ ເຮືອງ
ເສດຖີ ຂີ້ທຸຂ. ຊາດກ່ອນ ເສດຖີ ໃຫ້ທານ ແຕ່ບໍ່ມີ ກຸສົນເຈດຕະນາ ຈຶ່ງເກີດ
ມາເປົ້າ ກອງເງິນກອງຄ່າຢູ່ ແຕ່ຫາ ຄວາມສຸຂ ບໍ່ໄດ້. ຄົນລາວ ກໍຄື ກັນ.

ລາງເທື່ອ ປັຈຈັຍທີ່ໄດ້ມາ ບໍ່ບໍ່ນິສຸທ ຄື ເອົາເງິນ ທີ່ຫລິ້ນ ການພະນັນໄດ້ ໄປ
ໃຫ້ທ່ານ. ຢູ່ ເມືອງລາວເຮົາ ເວລາເຮັດບຸນ ດ້ອງຂ້າ ງົວ ຂ້າຄວາຍ ແລະ
ຢ່າງອື່ນ ອີກ ຫລາຍຢ່າງ ຫລາຍແນວ. ອັນນີ້ ຄື ການເຮັດບຸນ ທີ່ ບໍ່ມີ ອົງຄ໌
ປະກອບ ທັງ ສາມ ຢ່າງ ທີ່ໄດ້ ອະທິບາຍມາແລ້ວ ແຕ່ດັ້ນ ພຸ້ນ.

ສລຸບແລ້ວ ແມ່ນ ພວກເຮົາ ສ່ວນຫລາຍເຮັດບຸນແບບ ພໍ່ໃຫ້ແລ້ວໄປ
ຊື່ງ ເຮັດບຸນ ແບບບໍ່ມີ ປັນຍາ ປະກອບ. ທັງໝົດນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ ພວກເຮົາ
ນັ້ງເປົ້າ ນອນເປົ້າ ຊຸມເງິນ ຊຸມຄ່າ ຊື່ງ, ບໍ່ໄດ້ມີ ໂອກາດ ຊົມໃຊ້ໃຫ້ ຊີວິດ
ການເປັນຢູ່ ດີຂຶ້ນໄປ ອີກເລີຍ ມີ ແຕ່ ຄົນຕ່າງດ້າວ ທ້າວຕ່າງແດນ ມາ
ຍາດຊືງ ເອົາໄປ ຊົ່ພຍາກອນ ຂອງຊາດ. ເຮືອງນີ້ ຜູ້ຂ້າ ຂໍປາກໄວ້ໃຫ້
ຊາວພຸທ ລາວເຮົາ ຄິດ ໃຫ້ມັນເລິກ ແລ້ວ ຫັນປ່ຽນ ຈິດໃຈ ໃໝ່. ແນວໃດ
ບໍ່ດີ ໃຫ້ ລະເວັ້ນ ເດັດຂາດ, ພະຍາຍາມ ເຮັດແຕ່ ແນວມັນຖືກ ເຖິງ ຈະ
ຍາກແດ່ ກໍຕ້ອງມີ ຄວາມອິດທົນ. ໝັ້ນສຶກສາ ໃຫ້ ຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ພຣະ-
ທັມວິນັຍ ແລ້ວ ເອົາມາປະຕິບັດ. ຖ້າ ທ່ານ ຈະເຮັດບຸນ ເທື່ອໜ້າ ເມື່ອໄດ້
ອ່ານ ປັ້ມທັມມະ ຫົວນີ້ແລ້ວ ຈົ່ງເຮັດດ້ວຍ ແຮງສັທທາ ປາສາທະ ບິລບຸນ
ຂອງ ທ່ານ ຈົ່ງຈະ ບໍ່ນິບູນດີ.

ຄົ້ນຄວ້າ ຮິບໂຮມ ແລະ ອະທິບາຍຕື່ມ

ດຣ. ທອງວັນ ນໍ້ະນິນທ໌

ພິມ ໂດຍ ການອຸປະຖູກ ຈາກ ມູນນິທິ ການສຶກສາ ພຸທສາສນາ ທີ່ ໄຕຫວັນ
ແຈກຢ່າຍ ເປັນ ທັມມະທານ ທໍ່ພັນ (ຫ້າມ ຂາຍ)

For Free Distribution Only

Correspondences

Ven. Kurunegoda Piyatissa Maha Thera
New York Buddhist Vihara
84-32, 124th Street
Kew Gardens, NY 11415 U.S.A

Dr. Thongvanh Norinth
200 Hazelwood Avenue
Bridgeport, CT 06605 U.S.A

Mrs. Kouadkeo Mounlaphasith
1314 E. Lorena Avenue # 102
Fresno, CA 93706 U.S.A

Mr. Nual Akhrabaramy
15/1 T. Kongnang
A. Thabo, CH. Nongkhai 43110 Thailand

Mr. Prida Khamkhai
P.O. Box 1728
Vientiane Laos

*“Wherever the Buddha’s teachings have flourished,
either in cities or countrysides,
people would gain inconceivable benefits.
The land and people would be enveloped in peace.
The sun and moon will shine clear and bright.
Wind and rain would appear accordingly,
and there will be no disasters.
Nations would be prosperous
and there would be no use for soldiers or weapons.
People would abide by morality and accord with laws.
They would be courteous and humble,
and everyone would be content without injustices.
There would be no thefts or violence.
The strong would not dominate the weak
and everyone would get their fair share.”*

~THE BUDDHA SPEAKS OF
THE INFINITE LIFE SUTRA OF
ADORNMENT, PURITY, EQUALITY
AND ENLIGHTENMENT OF
THE MAHAYANA SCHOOL~

Taking Refuge with a mind of Bodhichitta

**In the Buddha, the Dharma and the Sangha,
I shall always take refuge
Until the attainment of full awakening.**

**Through the merit of practicing generosity
and other perfections,
May I swiftly accomplish Buddhahood,
And benefit of all sentient beings.**

The Prayers of the Bodhisattvas

**With a wish to awaken all beings,
I shall always go for refuge
To the Buddha, Dharma, and Sangha,
Until I attain full enlightenment.**

**Possessing compassion and wisdom,
Today, in the Buddha's presence,
I sincerely generate
the supreme mind of Bodhichitta
For the benefit of all sentient beings.**

**"As long as space endures,
As long as sentient beings dwell,
Until then, may I too remain
To dispel the miseries of all sentient beings."**

With bad advisors forever left behind,
From paths of evil he departs for eternity,
Soon to see the Buddha of Limitless Light
And perfect Samantabhadra's Supreme Vows.

The supreme and endless blessings
of Samantabhadra's deeds,
I now universally transfer.
May every living being, drowning and adrift,
Soon return to the Pure Land of Limitless Light!

*** The Vows of Samantabhadra ***

I vow that when my life approaches its end,
All obstructions will be swept away;
I will see Amitabha Buddha,
And be born in His Western Pure Land of
Ultimate Bliss and Peace.

When reborn in the Western Pure Land,
I will perfect and completely fulfill
Without exception these Great Vows,
To delight and benefit all beings.

*** The Vows of Samantabhadra Avatamsaka Sutra ***

DEDICATION OF MERIT

May the merit and virtue
accrued from this work
adorn Amitabha Buddha's Pure Land,
repay the four great kindnesses above,
and relieve the suffering of
those on the three paths below.

May those who see or hear of these efforts
generate Bodhi-mind,
spend their lives devoted to the Buddha Dharma,
and finally be reborn together in
the Land of Ultimate Bliss.
Homage to Amita Buddha!

NAMO AMITABHA

南無阿彌陀佛

《寮文：THE FIELD OF MERIT》

財團法人佛陀教育基金會 印贈
台北市杭州南路一段五十五號十一樓

Printed and donated for free distribution by

The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation

11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.

Tel: 886-2-23951198, Fax: 886-2-23913415

Email: overseas@budaedu.org

Website: <http://www.budaedu.org>

This book is strictly for free distribution, it is not for sale.

ໜັງສືນີ້ ແຈກຢາຍເປັນລັບມະຫານ, ຫ້າມຊື້-ຂາຍ

Printed in Taiwan

6,000 copies; February 2012

LA001 - 10047

As this is a Dhamma text,
we request that it be treated with respect.
If you are finished with it,
please pass it on to others or
offer it to a monastery, school or public library.
Thanks for your co-operation.
Namo Amitabha!

Back cover :

By the courtesy of “ Treasury of Truth “ (Dhammapada)
by Sarada Maha Thera.

